

Verselő Antológia 2015

Irodalmi „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2015

Verselő Antológia 2015

Irodalmi „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2015

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	5. oldal
Előszó	7. oldal
A. Túri Zsuzsa	9. oldal
Ambrus József	23. oldal
Bakos Bianka	27. oldal
Baranyec János	36. oldal
Bartók Andrásné Gyöngyvér	41. oldal
Bihary Zsoltné	44. oldal
Bukovinszky Mária	47. oldal
Dr. Szikszay Péter	53. oldal
Fazekas Margit (Szomorúfüz)	59. oldal
Greta Green	66. oldal
Hegedűs Dorottya Johanna	74. oldal
Horányi György	79. oldal
Kis Krisztián Bálint	84. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	88. oldal
Kiss Antal	92. oldal
Kissné Barabás Anita	95. oldal
Komáromi János	100. oldal

Kutasi Horváth Katalin	120. oldal
Lakatos Tibor	128. oldal
László Edit	135. oldal
Majoros-Jósvai Éva	148. oldal
Mészáros István	153. oldal
Mráz Erzsébet Irma	159. oldal
Pákovics Bernadett	162. oldal
Rácz Boglárka	171. oldal
Salánki Anikó	179. oldal
Soós Katalin	184. oldal
Sudár Imre	194. oldal
Szabó József	198. oldal
Szőkéné Kakucsi Erzsébet	205. oldal
Tóth János Janus	211. oldal
Tulok Teréz	216. oldal
Vas Ágota	222. oldal
Vass Eszter	225. oldal
Vidákovics Csaba	231. oldal
Vilcsek Adrienne	251. oldal

Mint a gombóc...

Valamikor a régvolt gyermekkorban sokat hallottam a tréfás mondást: gombóc be nyóc! Arra mondták mifelénk ezt, ha valami nagyon finom volt és szinte nem lehetett betelni vele.

Nos, talán így vagyunk mi ezzel az antológiával is. Már nyolcadik éve jelenik meg a Verselő Antológia és még mindig nem „sokalltunk be”.

Először 2008-ban vehették a kezükbe a szerzők és az olvasók a kiadványt. A benne lévő sokféle alkotás indokolta az antológia (görög eredeti jelentése „virággyűjtemény”) elnevezést. Az elsőt, sikerét tekintve szinte természetes módon, követte a második és azóta minden évben összeáll egy-egy ilyen csokor. Ma már a versek, novellák mellett fotók, rajzok, festmények is találhatók a Verselő Antológia oldalain.

Nagy öröm számunkra, akik a kötetet összeállítjuk, hogy mindig (mint ahogy most is) vannak új alkotók, akik először mutatják meg alkotásaikat az olvasóknak és vannak már jól ismert, visszatérő szerzők is. Ez nagyon jó érzés! A visszatérő szerzők már a „verselő-család” tagjai és ismerősként, barátként üdvözljük őket. Az újakat pedig nyitott lélekkel és „kitárt könyvlapokkal” várjuk.

Sajnos ahogy az előző években, most is szembe-sülnünk kellett azokkal a jelenségekkel is, amik azt

mutatják, hogy a szerzők egy része nagyon nehéz anyagi helyzetben van. Kiadónk mindent megtesz, hogy a megjelenés anyagi terheit a lehető legalacsonyabban tartsuk, de így is gyakran kell azzal találkoznunk, hogy egyes alkotók nem, vagy nem annyi oldalon tudnak megjelenni, ahányon szerettek volna és amennyit megérdemelnének.

Jó hallani, olvasni a kötetek postázása után kapott rengeteg pozitív visszajelzést, amelyek arról szólnak, hogy milyen örömet jelent kiadványunk. Szerencsére mindeddig sikerült megfelelnünk a kötetek szerkesztésekor és kivitelezésekor is az önmagunkkal szemben támasztott magas minőségi elvárásoknak, amelyek értelmét a szerzők és az olvasók elégedettsége is bizonyítja.

Természetesen ez a kötet is olvasható lesz az interneten Net-Kötet formájában. Megtalálható a Verselő Antológia a legjelentősebb könyvtárakban és a Magyar Elektronikus Könyvtárban is.

Kívánom minden olvasónak, hogy találjon a lapokon kedvére való „virágot, virágokat” amelyekből összeállíthatja kedvenc csokrát, amelyben gyönyörködni tud és talán a hasznára is lesz.

Szeretettel:
Komáromi János (koma) és Juhász Krisztina

A. Túri Zsuzsa

« Ki minek gondol, az vagyok annak...
Mért gondolsz külön rokonalannak?
Jelet látsz gyűlni a homlokomra:
Te vagy magad, ki e jelet vonja. »

(Weöres Sándor)

Szeretlek, tudod?

Szeretlek,
Tudod?
Mások eldobott álmait,
Megunt rongyait
Fel nem veszem
többé.
Elsodor a lét
Zavaros folyama messze,
Tőled sodor el
S válik hitem
köddé.
Szeretlek,
Tudod,
Lázás, beteg világomban
Amíg lélegzem
Úgy szűrődsz át rajtam,
Mint csipkefüggönyön
a fény.
Szeretlek.
Tudod.
Messze kihunytt tegnapokban,
Elszürkült mában
Derengő jövőben
Hogy Te is létezel:
Remény.

EXIT*

Alig pislákol már szívedben az élet
Te belenyugodtál, hidd el, ez a lényeg,
Búcsúd jól átgondolt, könnymentes és bátor,
Ahogy nem rettensz meg a rendelt haláltól,
Sőt, hívod magadhoz: leoltod a lámpát,
Kioltod szívednek ici-pici lángját,
Méreginjekció, vagy tán varázscseppek,
Mit vénádba holnap csendben csepegtetnek?
Bioetikában elfogadhatatlan,
De a fájdalom is olykor tarthatatlan,
Legyen utad csöndes, tedd le a keresztet,
Hagyd lelkedet szállni elhagyván a tested,
Jogod van meghalni, ha jogod volt élni,
Minek szenvedni ha nincs már mit remélni?

*EXIT

Humanista civil szervezet, gyógyíthatatlan svájci állampolgároknak nyújt segítséget az eutanázia elkövetésében. Szembekerülve a Keresztyén hitelvekkel, Svájcban legális az eutanázia.

Úgy szeretnék

Úgy szeretnék egyszer veled
Bolondozni, mint egy gyerek
Falba verni néhány szöget
Zsebre tenni néhány követ
Holdfénynél kincset keresni
Hóbuckában hasra esni
Hógolyózni és szánkózni
Külvilágtól elzárkózni
Hintázni és fára mászni
Nyári záporban elázni
Énekelni hamis hangon
Epret enni kint a gangon
Nevünket a falra írni
Romantikus filmen sírni
Hegyet mászni, erdőt járni
Éjszakai buszra várni
Csak úgy, egyszer tortát sütni
Nedves fűre lefeküdni
Egy koncerten kiabálni
Zuhany alá együtt állni
Fogat mosni, gyöngyöt fűzni,
Félni és ördögöt űzni
Táncolni a Szajna-parton
Kiflit venni lent, a sarkon
Múzeumot látogatni
Szegényeket támogatni
A piacon válogatni
Sajtba krumplit mártogatni

Biciklizni, strandra menni
Tengerparton pizzát enni
Három napig csak aludni
Mérgelődni s megnyugodni
Elolvasni az újságot
Eltenni savanyúságot
Varrogatni, makramézni,
Közös múltra visszanézni
Vizes ruhát teregetni
Réten sárkányt eregetni
Barkácsolni és pipázni
Mínuszokban együtt fázni
Utazni és álmodozni
Ázsiából kagylót hozni
Társasozni és sakkozni
Egyszerűen unatkozni
Türkiz vizű tóban úszni
Felmosott padlón elcsúszni
Nevetni, filozofálni
Sikátorokban lófrálni
Rajzolgatni, festegetni
Határaink feszegetni
Ünnepelni és berúgni
Mások mögött összesúgni
Mindent megígérni, s tudni
Tilos csalni és hazudni.
Tetszik, ahogy elképzelem?
Eljössz egyszer ugye velem?

Amíg...

Amíg
A
Kezemet
Fogtad,
Őriztek
Az
Angyalok,
Egyszer
Aztán
Elengedted,
Azóta
Is
Zuhanok...

Mindig piros

Mindig piros
A tiszta vér.
Amíg folyik.
Mindenkinél.
Egyenlőnek
Teremtetett
Mindenki, kit
Idevetett
A véletlen,
A Jóisten,
Ki tudja?
Talán nincsen
Senki ott fönt.

Csak mi itt lent.
Kint a kétely,
Remény itt bent...
Mindig piros
A vér színe.
Míg dobog az
Ember szíve.
Kémleljük a
Fakó eget,
Mondogatjuk
Épp eleget:
Jogunk van a
Szabadsághoz,
Az élethez,
Biztonsághoz,
Egészséghez,
Boldogsághoz,
Aztán csendes
Szép halálhoz.
Repkedünk a
Hálók között,
Minden lezárt.
Minden kötött.
Mindig piros
A tiszta vér.
Az ember fél.
Mégis remél.
Te se gondold
Többnek magad.
Idő a zár,
Hit a lakat.

Ha jössz

Elhervadt szívemben
Láng lobban, láng lobban,
Mert végre itt jártál
Álmomban, álmomban.

Itt jártál, itt hagytál
Hajnalban, hajnalban,
Tüzemben elemészt
Fájdalmam, fájdalmam.

De, ha jössz, s igazán
Én kellek, én kellek,
Végtelen egekbe
Emellek, emellek.

Addig is nevedet
Dalolom, dalolom,
Szomorú, magányos
Napokon, napokon.

Hol van?

Hát hol van az az ember, aki nincs?
Aki, hogyha hívom, rögtön pattan?
S átléphetem minden pillanatban?

Kávészínben csillogó szemében
Tükröződik ragyogva személyem,
S mosolyomért kincset rak elébem?

Látja bennem, ami láthatatlan,
Elnézi, mi megbocsájthatatlan,
S megérti, ami kimondhatatlan?

Egyedül hagy, ha magányra vágyom,
Meghallgat, ha szívemet kitárom,
Segít végre magamra találnom?

Van kiút...

Fullánkoktól menekülve
Éjtengerben elmerülve
Ahol nincsen jelzőlámpa
Hol, ki keres az se látna
Nyálkás vermek mélyén jártam
A kiutat nem találtam
A házak összesimultak
Az árnyak hosszúra nyúltak
Kozmikus erők szaggattak
Míg démon-árnyak nyaggattak
Riadtan hittem, hogy Isten
Az én Világomban nincsen
Összepréseltek a falak...

S akkor végre megláttalak...

Hajnal

Nagyon félek, felriadtam, verítékben úszik testem,
Hogy került kés a kezembe?
Én csak megnyugvást kerestem.

Valami vad robbanás tán,
vagy földrengés ébresztett fel,
Előretolt világvége, mikor messze még a reggel...

Emlékeimből kicsúszik szemhéjamra rajzolt álom,
Ami előbb enyém volt még,
tovarebben bogárszárnyon.

Telt felhőkből zúdul le a
súlyos víz a csendes tájra,
Mély poklokból szabaduló ősz-anyag a csatornába.

Imádkozom, legyen vége, tűnjön már el ez az éjjel,
Lökjön ki a perc magából,
pattanjon a burok széjjel.

Zsonglőrködő isten-kezek
hajnalt dobnak fel az égre,
Átfestik a kontúrokat feketéből sötétkékre.

Egy menekült dala

Tegnap talán
Volt még Hazám,
Hogyha tudnám,
Elmondanám,
Hogy milyen szép
Volt az a hely,
A csillagok
Milyen közel,
Dombok, hegyek,
Szentelt kövek,
Elmondom én,
Kérdezzetek!
Ma már poros
Szürke romok,
Üvegszilánk,
Tégla, homok...
Ki gyógyítja
A sebeket,
Mikor többé
Nincs szeretet?

Tudom, hogy félsz, Barátom,
Pedig csak békére vágyom,
Tudom, hogy félsz, Barátom,
Pedig csak békére vágyom.

Tegnap talán
Volt még hitem,
Ha akarod,
Emlékezem.
Volt egy szelíd,
Bölcs Istenem,
Idegen lett,
Elismerem...
Annak aki
Így útra kel,
Elég egy szó,
Egy égi jel,
Ott az utcán
Fegyver ugat,
Míg ragyogva
Hív a Nyugat,
Tudom, ez sem
A Mennnyország,
Bár nálunk így
Reklámozzák...

Tudom, hogy félsz, Barátom,
Pedig csak békére vágyom,
Tudom, hogy félsz, Barátom,
Pedig csak békére vágyom...

Táborozunk
Nyílt ég alatt,
A szívünk már
Rég megszakadt.
Mily sokszínű,
Baljós a csend,
Erőszakos
Torz kép a rend.
Van-e egy hely,
Ahol nem vár
Drótkerítés,
Vagy határzár?
Van-e egy hely,
Ahol nekünk
Úzotteknek
Is van helyünk?

És hogyha van,
Elérjük-e?
A szebb jövőt
Megérjük-e?

Tudom, hogy félsz, Barátom,
Pedig csak békére vágyom,
Tudom, hogy félsz, Barátom,
Pedig csak békére vágyom...

Az élet

Kérdezed:
Miért szép
Az élet,
Ha egyre csak
Bánat s kín
Gyötör,
Úgyis, ha
Elfolytak
Az évek,
Elnyel a
Nyálkás
Sírgödör?

Mondom én:
Langyos sör
Az élet,
Amelyben a
Pezsgés fel-
Repít,
Sejtelmes
Habját
Ha eléred,
A nehezebbjén
Átsegít.

Ambrus József

Dühös indulat, gyakran provokáció kerget a végtelenbe, hogy egész lényemmel jelen legyek a versek labirintusaiban. Intenzív átélés során, lényegre törő pillanatokat próbálok formálni, régi és új elemek között. A pillanat ötvözetét szeretném megmutatni, a személyiség vegyületeivel. Napjaink életét és a művészet gondjait kellő őszinteséggel, komoly erkölcsi állásfoglalással, ébresztgetem lírai világom. Verseimmel a hazai és az egyetemes világ létezéséhez próbálok tartozni, közeledni... Filozofikus képek alkotásával, a klasszikus gondolkodás kifejezését építem, kötetlen és kötött formák józan elemeivel. Beszélnem kell, remélem, jól, és jót... Négy verseskötetem jelent meg eddig: 2012-ben Férfiének, 2013-ban Kifosztott szépség, 2014-ben Golgotavirág, 2015-ben pedig Az élet bolondja címmel, és 26 antológiában jelentek meg verseim... és továbbra is teszem, amit a szív és idő parancsol...

Derűs véremen jelek folynak át,
látok mindent, hajnaltól alkonyig,
néha egy egy sorom a világba kiált,
vagy káprázatom a magasba folyik.

A létezés asszonya

Asszony létezése megérintett,
lassú bitang himbál a póluson,
vak zúgás ver, parázs szerelemmel,
széttört szavakban, sárga homlokon.
Elbocsátott felnőtt szerelmek,
gyűrött ágyamon végig feszül,
egyik éjszakából a másikba lépdel,
vörös erényövemre ékszerül.
Közömbös vagy, mint asztali mécses
füstös gyűrűjéből kibomló fény,
képzeletbe fojtott vad simogatás,
pislákol mint éjszakai erény.

Megérintett angyali pulzusod,
létezésed napról napra emészt,
valahol a test és gondolat között,
a bizarr légszomj ugrásra készít.
Ahogy körbefigyel a csodálkozás,
kezet mosok az elveszett semmibe,
szemhéjamon a létezés asszonya,
ki a sorsát végképp betöltötte.

Felépül benned a tétova évszak,
mint erős vágyban, a nemes ötvözet,
csak égni akartunk csupán egymásban,
kezdet és vég ellenpontjai felett...

(Mátraszentimre – Fallóskút)

Embermagasban

Parányi hitem hegyeket mozgat,
tanúi legyetek akaratomnak –
ez lesz a bomlás látható jele
pár emberöltő nyakkendő atomnak.
Hideg szakadék tátong mögöttem,
valami tolong a világ alatt –
a jövőd is undorodva fog el,
de belőled már semmi sem marad,
vagy szellem, valami furcsa kísértet,
melynek pillantása végigseper,
bolondos vérgőz, félelem nélkül,
pőffeszkedik kéjesen a kábítószer.

Bölcs formákban elveszett lábnyom,
legyetek tanúi akaratomnak –
szelídség, tudás, ártatlan szenvedés,
szikrája lengett az összetört tudatnak.
Hitem felett a szellem új tavasza,
felráz minden közleményt, plakátot,
a didergő pokoli fényből kiszakadva,
hallgatásba kerget egy-egy délibábot.

Nem élek többé ingerszegényen,
látszólag csak az alvó hitem lesem,
program szerint a szín, s a forma,
embermagasban kering érvényesen...

Pózek, és görcsök

Pózek, és görcsök, békés virágfejek,
beleolvadok ajkad hidegébe –
vagy a derűs bizonytalanságba
sarjad, és vegyül el üres szemébe,
mint agyunkban a rajongó öntudat,
csupa kémiai gyök, vagy kötés,
ahol holnapot előz a gondolat,
de megbotlik lépcsőfokán az ész.
Lázadók útját bomlások nyitják,
szétroncsolom elmém szögesdrótjait,
csak embernek nincs kegyelme,
az elmúlás roncsol, vagy fölrepít.

Pózek és görcsök szenesednek,
itt marad árván, éhesen a világnak,
mert a hús-vér berepül akadályoz,
és a mindenség sírjára hágnak,
hol az elképzelés új rokonom,
súlyos örömbe lassan ölelkezve,
divatos emlék leszel, önvád, üzenet,
és sietek beolvadni a hidegbe,

mert halk szívzörej maradt belőle
vérköreid bennem folytatódnak,
de visszatér, bármerre is csatangol,
finom csontú, példás alkotónak...

Bakos Bianka

Belehalunk az életbe;
hanyag a test, nincs lét-kedve.
Feladjuk a leckét, pusztuló szándék;
kőzsákokat cipel minden bábnép.

Isten nyugszik az éjcsendben,
olajozza hűen vas-lelkem.
Testekben feszül az örök játék,
napsugárszínre mázolt kórkép.

Repedő énem tükör a mának,
ünneplánc köti a mesélő tájat.
Sorokat írok szívöblítőnek;
Olvasó, nyisd meg szellemed!

Arany viskó

Angyaloknak álcázott
fekete plazmák
gyülekeznek az
arany viskónál.
Milyen haza az, ahol
nem élhet
az Igazság,
nem ragyoghat
a Fény,
nem szülheti meg
Szent gyermekét?
Bírák ítélkeznek
a rabszolgasorsa
szánt elemek felett.
Utat törve a
hontalanságnak,
áldozatait szedi
a gyilkos,
tömegpusztító
ragadványsejt.
Ahol a vétkes, ott
dereng a hamis
biblia.
Kifeszítve állnak
az utcán,
mindannyian.
Holtában is megkövezik
az elfajzott népet.

Seregben burjánzik az
éjszaka tetves mérge.
Felszárad a könny,
mikor honos szív
tettre kész lábakon áll.
Igazságban születik,
színarany viskónál.

Képek

Nem volt más, csak havazott
mostohák és angyalok
Jelenések, mik igazak
gondolataim – a szavak

Fehér cipő, üres pohár
elmúlt az éj, tiszta a táj
Homályos alakok
– nem félek, csak hallgatok

Rózsaszín emlékek
– jönnek, majd elvesznek
Ezüstös hálóban
gombolyított érzések

Elaprózott jövőkép
– szirmokként tépve szét
Minden lélegzet
egy beteljesült végzet.

Határ

Piros vonal rajzolódik a csontsínű falon
karikában fűszál nő az asztalon
Kék tenger vize mossa le a mocskot
búzló utcákon esznek narancsot
Lovak dübörgése hallatszik a térben
csend honol a szobában, fürdik a fényben
Keserű ízek beszélnek a haragot
pánsíppal játszanak, mosolyognak nagyot
Ma még él a nyomor, amerre nézek
lelkek hada várja, hogy hazatérhessenek
Örömfelhőben úszik a léleknek virága
egyszer eljön mindenki imája.

Hatalom

Volt egy egység, amit széthúz a kapzsiság
némelyik vörös ingben feszít, aljas turpisság
Abszolút hatalom, szánkon végtelen lakat
rájövünk, vak vezet világtalant
Jó gazdaként etetik a népet
elsöprő hulladékból lesz egy lélegzet
S az a lélegzet oly fájó, kínzóan maró
bírák a páholyban, testükön szárad a zakó
A zavaros vezetők kegyeltjei úsznak
fáradt dolgozók bőröket nyúznak
Elillan a pezsgés, sivár az ember képe
kell-e több fegyver vagy elmúlunk végre?

Vakon

Gőzös agysorvadásban
gyanús a tömegcsend
Voksolni valótlan áldás,
zavaros forgalmi rend

Csapnivaló jó szándék,
akaratfészkes plébánia
Eltévedni hétköznapi,
pőresége tüzes nyila

Okulárét hord a nép,
temetésben ünnepel
Élő függöny, betonfal,
medencében lépdel

Hasonszörűt eltipor,
bicskacsokor fejben
Kérelmeket figuráz,
szaggatott az ember

Példázatban talmi szó,
figyel minket Isten
Hazajáró Igazság,
doktorál a hitben.

Vallomás

Volt édes szerelem ajkaimon,
s üres szó a rúzsos számon
Volt pajkos kacsintás, mi dédelgetett,
s vérző tekintet, mi rád nézett
Volt szívednek békés alkonya,
s fejemben hangos harsona
Volt érett eper, ha éberén tartottál,
s kegyetlen halál, ha bántottál
Volt cirógatás, mi édenbe vezetett,
s érintés, mi olykor megsebzett
Volt mámoros tévelygés a parton,
s néha sodró kiégés, koszos karton
Volt veled az élet könnyű habcsók,
s kízó teher, örült hétköznapiok.

A remete

Él-hal a csend közepén,
nem csíhol tüzet;
csak a szíve mélyén
ad tiszta hitet

A világot a Világnak adja,
kincsek lapulnak kezében;
Isten a tudója,
mi rejlik szemében

Ábrándozik a jóról,
elfogadta sorsát;
ruhája – fakóból –,
élénkre váltja álmát.

Fészekrakó

Mint virágos arborétum,
úgy élénkített engem;
Napsütötte tájon
lebeg a képzeletem
Álmokból csiholt tüzét
szívembe égette;
Fekete dermesztőket
tova hessegette
Kérdően néz a világ,
bánatban élő tekintetek;
Sorsukat átírhatják
újraszabott véletlenek
Hivatalból olvadó acél
ismeretlent kelti életre;
Ezernyi jót küld neki,
harangvirágos fészkére.

Rendelkezés

Múló, apró szemű
regényes gondolat,
benne elvisz repedő
cserépdarab.

Megszülvén indigós
selyempapírját,
javallatra veszi
újdonsült kulcsát.

Kinyitja csillogó
élmény-fazekat;
alján, lapuló,
nemes kő maradt.

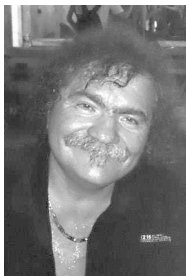
Annak erejében
hevül lelkének
meseszerű tükre,
– opálos emlékélet.

Áhítattal csiszolja
égi hívásra,
beletemetkezik
magzati önvalójába.

Nyerítésben

Trópusi viharban összemossa
szívharang temérdek
moráját.
S midőn él a jó, s a rossz,
kendőzetlenül nyerít;
szegje szavát.
Néma siratónak
leli végtelen
fénykódját.
Árván ülnek
a derengő
hajnalok,
puha testükben
alszanak az égi
gondolatok.
Rém-sötétség,
fagyos ütközet.
Kialvadt szemzugból
éled a réz-menet.
Halkan zeng a zizegős
komor-kedv;
hanyatlík gyökere,
szenved kas-tüze.
Feléled egy király-osztag,
arany katonák szélednek.
Felnevet egy tiszta ének,
most minden ima-patak
angyalt rejt.

Baranyecz János

Baranyecz János „Branyo,, vagyok.

1958-ban születtem Angyalföldön.

A versírás mellett dalszövegeket is írok, zenét szerzek, aktívan gitározom (tanítom is) és énekelek.

Képesítéseim:

kulturális rendezvényszervező, okleveles tapasztalati szakértő, művészet és szocioterapeuta, de játszottam már számos filmben, sorozatban, és színházban is, sőt készítettem egy 10 részes főzőműsort, amelyet sikerrel közvetített a TV 13.

Életem célja a szegénység és a társadalmi igazságtalanságok elleni harc!

Szegénység

Hogy mi a szegénység definíciója?
Annak csak egy éhen haldokló a megmondhatója!
Neked már az is baj, ha száraz a kenyér,
nincs amit rá kenj, vagy hozzá egyél.

Szoba-konyhában már nem ég a villany.
Ez nekem most a nagy bajom.
De Józsi a parkban nem fagy meg?
Vagy nem verik agyon?

Mindenkinek nagy rossz a sajátja,
de akkor jó az ember – ha másét is látja!
Nem elég a bajt sajnálni, felfedni,
Ha igaz ember vagy ellene kell tenni!

Nézz elesett társad alvatlan szemébe,
S ha kell – menj be érte a szemébe!
Simogasd meg kócos haját akkor is ha ragad,
ne érezd a szagát – képzeld a helyébe magad!

Lehet, hogy ő is így tekintett másra
Míg az élet ily mélyre le nem ásta.
Nem tudhatod milyen sors vetette erre,
S nem e veled is ugyanez a terve!

Mindent összevetve akkor vagyok szegény –
Ha magamnak s másoknak nem adhatok reményt!

Fagyhalál

Megvan még a lábam?
Egy ideje már nem érzem...
Meg se mozdul régen..
Annyira már nem is vacogok...
Nem koccan össze a fog...
Ami még megmaradt..

Már a görcs sem kínoz
Amelyik felrajzolta testemre,
Hogy hol van a gyomrom.
Gyomrom-nyomorom..
Kosz...bűz
Kóbor vágyak...meleg ágyak

Meleg. Meleg étel!
Vagy csak egy tea!
Vagy egy puha rongy
Mely segít taknyos orromon.
Egy meleg illat, akár szag..
Egy forró lehelet...itt vagy?

De ki? Ki lenne itt?
Ki lenne még kíváncsi rám?
Búzlók, rohadok
Fázom, éhes vagyok
Ha lenne erőm tán még üvöltenék is...
De feladom..

Sok volt. Elfáradtam.
Megvagyok, megfagyok magamban.
Azt mondják szép lesz..
Az utolsó álom
Tán egy strandon zabálok
Forró nyáron?

Még rám is mosolyognak!
Lányok...szépek
Már látom is őket. Erre néznek.
Maguk felé intenek...
És én megyek!
Könnyedén lépkedek...szinte lebegek!

Lebegek...

Sötétben

Sötét a szoba amelyben lakom.
Csillagtalan égbolt benne a plafon.
A villanyszámlákat hiába kapom,
Nem jut rá pénz – hát nézem a plafont.

Tévét is nézhetek – bár nincs benne adás,
azért jól mutat – modern a lakás.
Nem kell hozzá áram, hogy filmet nézzek,
Behunyt szemem előtt lepereg az élet!

Emlékszem. Felbukom a homokozóban.
Sírás-mulasztónak ott van anyám csókja.
Gondoltad-e anyám, hogy ez lesz a fiadból?
Őszes hajú, rossz kedvű fickó, ki magában
mormol.

S te, drága fiam, ki már a felnőtté is ki nőtted,
Vajon jó példa vagyok még előtted?
Példája lehetek a zátonyra-futásnak.
Ha szerencsém lesz, tán bevesznek kukásnak!

Most gyorsan abbahagyom, mert kifogyóban a
tollam
A végén még leírni se tudom, hogy voltam...
A szobába is lassan betör a sötét,
Zacskós, álmos szememre tekerve kötést...

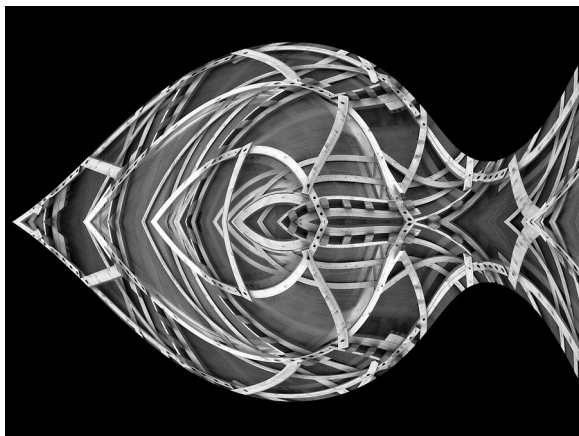
Bartók Andrásné Gyöngyvér

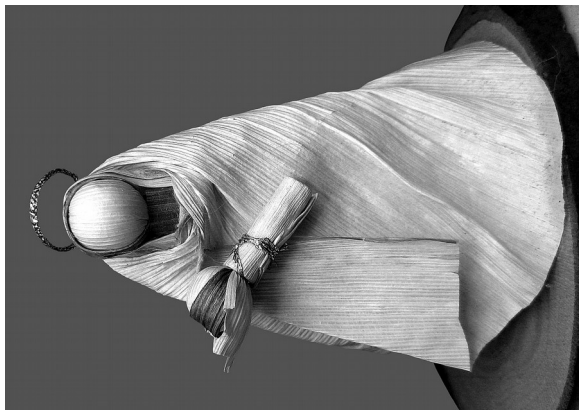
2008-ban szereztem MAFOSZ fotóművészeti diplomát. Szeretem a harmóniát, a színek kavalkádját, a ködös tájakat, az ellesett pillanatokat, a természet csodáit. Életemem a fény, általa írom, rajzolom a képeimet. Szeretem a szép formákat, melyek a semmiből keletkeznek és oda is

térnek vissza, de szeretem a technika adta lehetőségek széles tárházát is, mely segítségével új világot teremthetek. A jó kép önmagáért beszél, de a kép egyben az emberiség leghatásosabb kábítószere is jó és rossz értelemben egyaránt. Fotósként az a dolgom, hogy meglássam a lehetetlent, érezzem a felfoghatatlant és elérjem a lehetetlent. Számomra a fotózás maga a csoda! Világunk nem tökéletes, de lehet szép, és kell hogy szebbé, jobbbá tegyük.

30 év alatt sok díjat nyertem, többek között a Vadas Ernő díjat, PAK díjat. Voltak pályázatok, ahonnan 3 kategóriában 4 díjjal, egy másikban egy kategóriában hárommal, de többször fordult elő, hogy egy kategóriából kettővel térhettem haza, de hoztam díjat Hollandiából, D-Koreából, Romániából, Szlovákiából, Kubából, Lengyelországból is. Több önálló és csoportos kiállításom volt itthon és külföldön egyaránt. Fotóim megjelentek újságokban, könyvekben, képeslapokon, naptárakban, albumokban, monográfiákban, antológiákban, folyóirat és verseskötet külső borítóján és belivein.

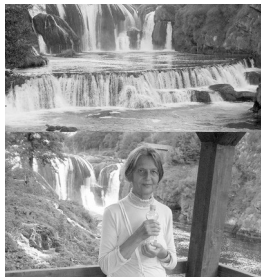

Élettér 1 – 2.

Anyai szeretet 1 – 2.

Bihary Zsoltné

Bemutakozás helyett

Amikor érzem egy, az embernél, sőt az egész emberiségnél hatalmasabb teremtő erő fizikai jelenlétét.

Esernyőbúcsúztató

Székeludvarhelytől Tibód
Másfélórás jó beton út
Negyven fokra hevítette
Ma Teremtő játszi kedve

Esernyőmben bíztam egyre
Napernyő lesz teringette
Ám Teremtő adta-vette
Felhőit küldte helyette

Lídó

Fövenyes parton tobzódik nőd
Megacéloz
Életérzése vonzerő
Didergő kavicsot sodor az ár
Óvár tusa lőrés
Lehullik egy madár

Így is – úgy is

Erőtlen törpe molylepke suhan
Triciklim küllői között még átzuhan
Stoptábla závár alakvas
Egy sneci meg egy lábas
Les kásásodó potrohára idelent
Morzézva forgatja mázas csőrét
Az érckakas odafent

Hegyek között

S zikláról
Z uhanó zubogó
E lárvult ezüsfenyők
P illangó lódarázs
T éli terveit szövi már
E steledő cserfa erdő
M élázva
B ecézget kísér még
E lmélkedem
R ám ront sóvár zápor
I géz rozsvetés párás látomása
Ő si pentaton
S óhajt valahonnan
Z örögve zárórát jelez egy stoptábla

Bukovinszky Mária

1958-ban születtem Óbudán és kamaszkoromig a Lajos utca – ma múzeumnak otthont adó – kertes házában növekedtem. A Bukovinszky család harmadik gyerekeként Mária névre kereszteltek.

Iskolázottságommal érdeklődésem és tettvágyam időről időre utolérem. Munkámmal megadatott, hogy szabadon merítsek, kísérletezzek, kutassak, segítek. Hálás vagyok érte, miként azért is, hogy életem minden eddigi szakaszában volt egy-egy olyan ember, akihez mélyen kötődhettem. Élveztem szeretetüket, bizalmukat és örömmel engedtem, hogy formaerőként hassanak rám.

Párommal számos próbát kiálltunk, melyek java három gyermekünk révén adatott. Kapcsolatunk beért, mint aranyló kalász – mindenben társam.

Néhány versem már megjelent: a Tűz és Víz, valamint a Kézen-fogva antológiákban.

Nyári hajnalon

Amint az éj falát a hajnal kettéválasztotta,
hasadékan a fény bekúszott szobámba.
Szelíden történt kettejük cseréje,
átadta az éj tág helyét a fénynek.

Hajnali derengés simogat,
féktelen madárdal hívogat
ébresztőn.
Mint ifjak izgatott eszmecseréje,
úgy hallszik a madárnép
csivitelése.
Tudod miről beszélgetnek?
Enni kérnek, inni kérnek,
asztaluk a bölcs természet.
Ébresztő!
Lassan kifogynak a szóból,
csillapul a hangzavar.
Hazatérnek otthonukba:
teli bendő várja már
a pihenőt.
Alig néhány társ marad
bokron-fán éberen,
ám ők továbbra is fújják
szép dalukat
énnekem.

Nyári villanások

Fügefafa föld felett négyfelé ágazik,
koronája pompás gömbnek mutatkozik.
Levele, mint kinyújtott tenyér:
adni próbál, avagy kér?

Szélcsendben is rezeg a levele,
tán manók hintáznak ágán,
fonákja ezüstszínben remeg,
virága ontja illatát.
Ő az ezüsthárs.

Diófánkon néhány ág
idén nem virágzott;
égre-földre mutogatnak,
segítségért sikoltanak
lombfosztott tagjai.
Ahogy a szél átmozgatja,
mérges ujját rázogatja
énfelém.

Csivitelők apró hada
dézsmálja a termést,
szemtől-szemig szánkázik,
meggy szemeken portyázik.

Egy pár földre röppen,
fürgén csőrcsatáznak,
folytatják a lakomát,
bíznak egymásban.

Fohász

Könnyűség a szívben,
oldottság bennem,
gondtalan gondolatok.

Ismerni értékeimet,
tudni, hogy van, aki mindig szeret,
bízni, hogy teszem, amiért születtem,
hinni, hogy van értelme létemnek,
remélni megbocsátást,
bátorsággal lépni,
szeretettel élni.

Hús szellő simítása,
lágyan érintő napsugár,
ami néha esőpermetre vált.
S ki a szivárvány-hidat látja,
kívánhat neked és magának.

Könnyűség a szívben,
oldottság bennem,
gondtalan gondolatok.

Adassék!

Kétség

Elég, ha csak látlak, idegen,
és mosoly-keltő érzésed
rám is átragad, ha gondolataimtól
szabadon tartom önmagam.
Különben még azt képzelhetem,
rajtam mosolyogsz és nem nekem.

Körforgás

A nyár izzásában mohón magamba szívott világképek
áramlása könnyedén átdolgozta a benyomásokat,
s a csillapuló hővel kikristályosodó részek
most arra ösztökélnek, ismerjem fel, melyik kincs,
s melyik kisöprendő szemét.
Milyen más a nyár, s az ősz!
Hűvösük mennyire különböző!
Az ősz már a télre készítget,
borzongatva összehúzza bensőmet;
s ha nem lelem meg az értéket,
vagy netán rosszul ítélek,
nincs, ami felmelegítsen,
csupán azt remélhetem,
lesz meleg ruhám és tűzhelyem,
belülről csak étel hevít.
Ha kincsemmel jól bánok,
széthintve juthat belőle másnak is,
ki rászorul, annak többet szánok,
s hiszem, benne tovább gyarapodik.
Kitartanom csak karácsonyig kell,
hisz Jézus születése napján,
hiába a fagy, s mardosó hideg,
bensőmet meleg fénysugárral vonja be
a mindent átható Szeretet.
Tél végen már a tavaszt ölelném magamhoz,
testem a világ-hőre vár,
lelkem színek után sóvárog,
szellemem fény után kiált.

Fokozatok

Meleg szív – szeretet,
ha hűvös a szív – a ráció vezet,
hideg szív – kihűlt kapcsolat,
szíved forró? – túlhevültél,
óvd magad!

Meleg szív – sugárzó tekintet,
ha hűvös a szív – a pillantás rideg,
hideg szív – üres szemek,
szíved forró? – vak reménység,
el ne vessz!

Biztató

Képzeld, hogy sikerül!
Terheidtől szabadulsz:
fogva tartó erőid szertefoszlanak,
mindaz, mi bánt – léggömbben száll,
vissza soha nem talál.
Melled erőtől duzzadó,
bátorság erejével átjárt;
feszes bőröd alatt
tettre kész izmok és inak szolgálják
felegyenesedett mivoltodat.
Hatalmad Isteni erő:
lehetsz pusztító, vagy felemelő.

dr. Szikszay Péter

Pár nap volt...

Pár nap volt Karácsonyig
Szemét lehunyva álmodott addig
Erős fényben látta felmenőit.
Kik gondolatban itt voltak vele mindig.
Közülük már senki se lehetett vele,
de a lelke vággyal volt tele.
Milyen jó lenne, ha újra fognák a kezét
Bölcs tanácsokkal csiszolnák eszét
Igazi gyertyák égnének a fán,
S az egész család együtt halkán imádkozná,
Meváltó jött ide hozzánk, a jászolba,
Gondoljunk bátran szeretettel egymásra.

drszix@upcmail.hu

Otthonra talált

Ott ült, kicsit félénk tekintettel a rekettyés szélén. Ez a terület még a faluhoz tartozott, de már nem egészen. Rendezetlen bokros terület volt, de most neki védelmet nyújtó. Rejtőzésre alkalmas. Nem tudta mit csináljon? Csak kéne valami otthont keresnie, de hogyan is vágjon bele?

Ahonnan jött, oda már vissza nem mehet. Nem is tudta már pontosan hol is van az a hely, ahonnan eljött. Itt viszont jól el lehet bújni. Aggódó tekintettel nézett körbe, mindent megfigyelt. Figyelni kell – gondolta – hátha valami jó is történik már végre vele. Néha valaki átbiciklizett a csapáson. Ilyenkor mélyebbre húzódott a bokrok közé úgy, hogy közben ha kell, menekülni tudjon.

Fiatal volt még. Így mindent nem értett, amit az idősebbek könnyedén megértenek, de ösztönszerűen érezte, hogy neki most hamarabb meg kell értenie a világ reakcióit. Élelmet ugyan itt-ott talált, de ő is arra vágott, amit útközben néhány idősebb társától hallott. – Ha otthont találsz, akkor mindent találtál. Jó életet, finom étket meglehet, hogy naponta többször is! Persze ami a lényeg: szeretetet kapsz, sok támogatást meg ilyesmiket – vetették oda neki e gondolatokat a tapasztaltabbak. Ő megjegyezte ezeket, s most szeretett volna minél hamarabb ebbe

az állapotba kerülni. Erősen vágyott a szeretetre s az otthonra.

Ott a faluszéli rekettyésnél gyakran járt egy talicskás ember. Sokszor jött, volt mikor hetente háromszor is. Nyikorgott kegyetlenül a talicskája, ahogy tolt a jól megpakolt fém tragacsot.

Megfigyelte: tele volt olyan jó puha fűvel, amire ő is leheveredett a bokrok tövében, meg gallyak és virágszirmok is voltak benne. Nyugodt embernek tűnt, de izzadt nagyon. Törölgette a homlokát és szuszogott hozzá nagyokat. Furcsa, de barátságos jelenség volt, még dudorászott is magában. Ezt ő mind nem értette de valahogy vonzalom és remény támadt benne ezen emberi lény irányába. Eleinte ösztönös bizalmatlanságával mindig beljebb húzódott a rekettyésbe, mikor jött a talicskás. Kilesett, figyelt, de nem akarta, hogy őt észrevegye.

Jött megint az a rozsdás nyikorgó valami, mögötte az ember. Ahogy öntötte ki a zöld-nyesedékes rakományát, hirtelen a tekintetük összetalálkozott. Nagyon figyelt. Érezte, hogy a füle is megrezdül a nagy koncentrációban. Túl az érzésen tudni nem tudhatta. A talicskás is nézte őt. Nem tűnt ijesztőnek, se félelmetesnek – inkább úgy tűnt, mintha elgondolkozna valamin. Mintha egy mosoly is átfutott volna az arcán. Aztán visszaindult. Ahogy távolodott, avval biztatta magát: itt talán valami el-

kezdődött. Már a járgány olajozatlan fülsértő csikorgása is kedves hangnak tűnt neki. Már szinte érezte maga előtt annak a bizonyos otthonnak az illatát, a finom étkeket. Az a bizonyos otthon, a nagy kert, a szeretet ígérete közelebb került. Egyre bátrabbnak érezte magát. Határozott, puha lépésekkel kilépett a bokrok rejtekéből. Úgy döntött, valahogy utána oson észrevétlenül s megnézi honnan is jár ide az a talicskás ember. Hátha ezen kivetett sorsa után megtapasztalhatja milyen az tartozni valahova, valakihez, milyen is ez az egyfajta „ígéret földje”, amiről a tapasztaltabbak meséltek neki.

Hirtelen furcsa zajt hallott. Ez más volt, mint az eddigiek. Már ismerte a biciklisek surrogó hangját, ismerte a gyalogosok szuszogó csoszogását, ismerte a talicska nyikorgását, de ez más volt. Villámot és mennydörgést is átélt már. Ez majdnem olyan volt. Ez valami rettenetesnek tűnt, hatalmas zajt csinált.

Nem volt az más, mint egy öreg dübörgő traktor. Ilyet ő még sohase látott. Hatalmas kerekei alatt, szalmaszálként recscentek a rekettyés korhadt ágai. Megállíthatatlanul csörtetett előre a csapáson. Ő az utolsó pillanatban elugrott előle, de oldalról valahogy az nagy forgó valami csak érintette a lábát. Szikrázóan nyilalló fájdalom csapott belé. A traktor ment tovább, ott fönn a kormány mellett az ember semmit nem vett észre – bár ha észreveszi se történt volna semmi. Ilyenek is az emberek.

De ő itt lent nem ítélezhetett, csak az ígérkező szebb jövőt tette majdnem kilátástalanná ez a nagy valami. Egyedül volt nyilalló fájdalmával. Bicegve, támolyogva behúzódott a bokrok közé. Pont most, mikor már a remény éltette az új élet felé, most érte őt ilyen támadás. Sajgó lábát maga alá húzva elaludt. Semmit se értett, de egy nagy kertről, simogatásról, szeretetről álmodott. Ahogy álma egyre mélyült és színesedett, húsos falatok is kerültek belé.

Talicskanyikorgásra ébredt. Talán az egész napot átaludta. A fájdalmat még mindig érezte a lábában, de nagyon éhes is volt. Ott volt megint a talicskás ember, megint törölgette a homlokát, öntötte ki a talicska tartalmát. Gereblyével elegyengette a zöld nyesedéket.

Most jött el a nagy pillanat. Úgy gondolta ott az ágak közt meghúzódva: egyértelművé kell tenni, hogy bizonyára szükségük van egymásra. Nem szabad félni. A tapasztaltabbak is azt mesélték: – Soha se szabad kihagyni a megfelelő pillanatot, csak nézz a szemükbe esendően és ha jól választottál befogadnak. – Elindult lassan, óvatosan az ember felé. Eleinte hátra-hátra pillantott, de aztán erőt vett magán és egyre határozottabb lépetekkel közelített. Fájdalmát is elfelejtette, de kicsit bicegett.

Egyik hátsó lábát fájdalmasan húzva, a lesóványodott kóbor kölyök macska lassan odavánszorogott az emberhez, aki rendszeres kertrendezés,

fűnyírás utáni zöldhulladékát öntötte ki a falu széli rekettyésben. Így adta vissza a természetnek.

Már több napja figyelte a az elkóborolt kölyökmacskát ott a bokor tövében. Többször elhatározta, hogy hoz neki valami ételmaradékot, de a nagy kerti munkában valahogy mindig elfelejtette.

Mostanra megesett a szíve a sántikáló kis állaton, megsimogatta. Úgy tűnt, mintha a szemei boldogságot sugároztak volna, s a rokonszenv kezdett kölcsönös lenni. Amikor fájó lábához ért az odakapott, de nem ment el. Lábaihoz dörgölőzött. Felvette, talicskájába tette. Hazavitte nagy kertés otthonába.

Lucy macska – mert később a családi keresztségben ezt a nevet kapta, bár különösebben nem hallgatott rá – mindig hálás tekintettel nézte, ahogy kitolja fűnyírás után talicskáját a rekettyésbe. Ő már nem vágyott oda vissza, megelégedetten nyúlt el a teraszra. Otthonra talált.

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Arcomon fájdalom,
Vergődöm utamon
Életem törvényei,
Elveszett mosolyom,
Elgurult gyöngyeim
Karcolják szívemet

A csend puha hangjai

Hunyt szempillák mögött vonulnak az emlékek.
Zokogó szélben jajgatnak a fák.
Átvészelve a nagy zivatarokat, – élek tovább.
Szemed fényét őrzöm szívemben.
Emlékszem lépteidre, ahogy a fény Rád szitált.
Egyedül maradtam a nagy végtelenben.
Most árván, magányosan járom utam,
bolyongok és látom,
mikor lehull a csillag a horizontról.
Búcsú nélkül indultál el, hogy örök utadra kelj.
Kiskutyánk volt csak Veled.
Vágyaid és reményeid elhagytak
és a bánat font körül.
Mély álom vizén ringat a szél.
Harmatban lépked a hajnal.
Mosolyodat keresem, szemed bársonyát.
Karod ölelését, ahogy féltőn vigyáztál, óvtál.
Emléked velem, tovább él bennem minden pillanat,
mely köszönt és a kelő Nap felé int Neked és nekem.

Gyöngyházfények

Szeretem az alkonyt,
a bimbószínűekben ragyogó égboltot,
mikor a felhők göndörödő fürtökben rohannak,
sodródnak az azúrkék égen
és szétfoszlanak, mint az álmok;
A ránk hajoló esték homályát,
a gyöngyház fényeket, a rózsák bársony illatát;
a szürkesség után az ébredő sugarakat;
a reggelekben a harmatgyöngy-szemeket;
a kezdődő küzdelmes életünket a napban;
a ragyogó, éltető fényeket, napsugarat;
a Föld illatát, az ébredő természet csodáit;
az eső áldását;
a pipacslángokat a mezőn,
a réten a búzavirág kékségét;
A fák susogását, az erdő, a víz illatát,
a szél finom érintését az arcomon;
A beérett gyümölcsök aromájának áramlását;
A határtalan vágyakat, érzéseket – a szeretetet;

A leszálló éjben csendesedő szenvedés, a sóhajok
belevesznek a homályba, magunkat a végtelenbe
ringatva. Az éj sötétje dereng, madárdal zeng
– a pirkadó hajnal mosolyog ránk.

Fájó elmúlás

Hideg a levegő,
éles a szél, metszőn vág
Kopár fák ágai sírnak
fakó, szürke a láthatár
November nyirkos ölelése
hervadón lebeg felettem
rám telepszik az őszi szürkesség
Az elmúlásban szomorú a lelkem
fájó könnyek égnek szememben

Vigyázom az álmot...

Sorsommal megbékéltem.
Elcsendesedve járom utamat
és a fények csak árnyakat adnak.
Körülölel a végtelen távol
Lelkem éhezik és néha félek.

Bennem él minden pillanat.
Veled vagyok, de már nélkülöd.
Karjába vesz az álom, lehajol hozzám, és elringat.
Míg a csend lelkembe költözik és elpihen
Vigyázom az álmot, az örök emlékeimet.

Az emlékek fátylán át...

Az emlékek igazi kincsek,
Visszahozzák a múltunkat

Az emlékek fátylán át gyerekkorunk gondtalan
szépsége, csodái szívünkben, lelkünkben.

Kísérnek életünkön végig.
Azóta bizony sok-sok év telt el.

Az álmok ma is átölelnek,
zaklatott, bús éjszakákon vigaszt nyújtanak.
Fénylenek, ragyognak, könnyeket csálnak
szemünkbe, fájdalmat bús szívünkbe.

Mesékké válnak életünk pillanatai,
a fájdalmak és az örömök történéseiben.

A csend meghitt társunk.

Sokszor mondtunk búcsút életünk során.
Szívünkbe befészkelte magát a sok emlék
és elkísér kanyargós ösvényeinken.

Halkuló dallamok...

Szívemben nem hunyt ki a láng
Bár szenvedélyem csendesedőben
Szeretlek ma is, már gyengédebben
Kiábrándult életem, üresedő szívem

Lánccal kötöttél magadhoz
Bolyongó emlékek sora mögött
Lelkem búsul mély börtönében
Homályos fátylon át látja a világot
Elhalványuló fények álmainkban
Elhalkuló dallamok az éjszakában

A legszebb ajándék

*„Csak kevés holmi van, ami hű marad az emberhez.
Talán néhány könyv, egy szerencsepénz vagy egy
folyton gyarapodó bélyeggyűjtemény.
És a szülői ház karácsonyfadíszei.”*

(Stephen King)

Lassan véget ér ez az év, és azt hiszem, egyre többen várják az ünnepeket. Egyre rövidebbek a napok, és bár még nálunk az utóbbi napok igazán szép, „fényesek” voltak, de bizony egyre kevesebb a nap-sütés, aminek a hiánya depressziós állapothoz, rosszabb hangulathoz vezet. Talán ezt a komor hosszú sötétséget kicsit ellensúlyozza az adventi gyertyagyújtás, az év végi ünnepek – a karácsony.

Már november óta mindenhol olvasható, hogy indul a karácsonyi készülődés. Tudod, Kedves – említettem – én is elindultam ma. Valóban, elgondolkodtam rajta: előző években november elejétől jártam az áruházakat, a kis eldugott boltocskákat, hogy – még a nagy roham előtt – megtalálhassam, rátalálhassak az igazi, szívemből szóló apró kis, személyre szabott ajándékaimra, és hogy saját magam készítette ajándékokhoz beszerezsem a hozzávalókat. Tudom, túl giccsesek a csillogó csodák, az áruházakban dömpingben megjelenő áruk, mégis ennek ellenére elnézem a csillogást. Megjelennek a meseországbeli képek előtttem, – és mint egy gyerek – nagy szemekkel

csodálkozom rá az előttem megjelenő tündéror-szágra. Mindennek meg van a maga varázsa. Minden évnek meg van a maga színdivatja, hogy milyenek legyenek a karácsonyi díszítések. Újra és újra elhatározom, milyen színűre változtatok. És mikor arra kerül a sor, az elhatározásomat „elfújja az északi szél” és maradok a régen megszokott, piros-arany összeállításnál. Hiszen tudod, a piros az örökös kedvenc színem.

Langyos béke! Szeretem a karácsonyt, és mégis úgy félek tőle. Mit is hozhat ez a karácsony?

Eszembe jutnak a régi karácsonyok, a család, a szeretteim – akik már nincsenek velem. Sajnos a szülői ház karácsonyfadíszzeit is „megette az idő”. A valamikori bélyeggyűjtemény is „elkopott”. Valóban kevés holmi maradt hű hozzám – talán néhány könyv, egy-két régi porcelán. És mégis nagyon gádzagnak érzem magam, mert a szívemben a sok-sok emlék örökké él.

Eszembe jut a tavalyi karácsony. A tavalyi magányos karácsonyom. Szeretet! Szeretet? Félek! Ó, mennyire szerettem volna egy érintő, simogató kezdet, egy ölelést, egy szempárból felém csillogó érzést. Szeretet! Hiszen a szeretetet én nem a karácsonyi ünnepekre összpontosítom, de mégis annyira vágyom a szeretetedre.

A legszebb, a legcsodálatosabb ajándék lenne számomra, ha átölelhetnék.

Greta Green

Minden vagyok, semmi se vagyok,
mese és változás:
fölnézek a holdra s az vagyok,
szemfényvesztő varázs.

(Szabó Lőrinc)

Varázsszavak

Utolsó órája után Juli fásultan roskadt le a székébe. Szerette a gyerekeket, és mióta az eszét tudta, tanár akart lenni. Emlékezett még rá, hogy az ő osztálya se volt semmi, de ezek a mai fiatalok kikészítettek. Nem tudott fegyelmet tartani. Persze amikor ő volt diák, a tanárok még odavághatták a krétát, kulcscsomót vagy más egyéb, sérülést okozó tárgyat a kedves gyerekhez. Cserébe pedig nem kellett attól tartaniuk, hogy a tisztelt szülők beperelik őket bántalmazásért.

Elfátyolosodott a tekintete, ahogy beúszott az emlékei közé a matek tanára, aki szigorúan köpenyt hordott, és kizárólag az iskolai ünnepeken mosolyodott el. A barátnőivel folyton őt lesték a tanterem ajtajából. Juli gyanította, hogy a többiek inkább a sármja miatt bámulták folyton. Ő a tekintélyét akarta megfejtteni. Arra volt kíváncsi, miért volt az, hogy amikor Szabó tanár úr keresztülsietett az aulán, maga után suhogtatva a védjegyévé vált köpenyét, az egész iskola elnémult. Kevés volt a négy gimnáziumi év, hogy ezt a jelenséget megfejtse. És nagyon úgy tűnt, hogy az egyetemi oktatók sem tudták hozzásegíteni a titkos tudáshoz.

Amikor ő ment végig a folyosón, a diákok közt, a beszélgetés tovább folyt, senki sem figyelt rá. Még

csak annyira sem fogták vissza magukat a fiatalok, hogy ne káromkodjanak az ő füle hallatára. Ugyanez történt, amikor belépett az osztályterembe. A hangzavarban fel sem tűnt senkinek, hogy becsengettek, és ő megérkezett az órára. Magyarázatait kelletlen arcoknak kellett előadnia nap mint nap. A lelkesedés, mely kezdetben fűtötte, rohamosan kezdett alábbhagyni.

Míg Juli ilyesmiken gondolkodott, és próbált legalább annyi lelki erőt összeszedni, hogy hazamenjen a fárasztó nap után, szeme sarkából látta, ahogy egyik kollégája, Péter helyet foglal a mellette lévő széken, és a papírjait kezdi rendezgetni. Péterrel csoporttársak voltak az egyetemen, egyszerre diplomáztak, és ugyanakkor kerültek a gimnáziumba, ahol a gyakorlatukat is töltötték. Kedvelték egymást, és sokat segítettek egymásnak az egyetemen, a munkahelyen és az életben is. Péter kedves volt, megértő, udvarias, és pontosan az az aura vette körül, mint annak idején Szabó tanár urat. Pedig Péter nem hordott köpenyt. Irodalmat tanított olyan osztályokban, ahol inkább reál beállítottságú diákok tanultak. Ezek alapján Juli garantálta volna számára a sikertelenséget. De Péternek kijutott abból a tekintélyből, amire ő folyton csak vágyakozott, de nem tudta elérni.

Nem értette, hogyan lehetséges ez, de valamilyen hirtelen energiaáramlat hatására eltökélte, hogy most aztán nem hagyja annyiban a dolgot, bármi áron kideríti, mit és hogyan csinál Péter, hogy ekko-ra sikere van a diákok közt.

– Peti, zavarhatlak egy pillanatra? – szólította meg a férfit.

Péter tovább folytatta a rendezgetést, de közben feltekintett Julira, és rá is mosolygott.

– Persze. – felelte.

Juli hallgatott. Nem tudta, hogyan is fogalmazza meg mondandóját, de Péter mintha rátapintott volna a lényegre:

– Fáradtnak tűnsz. Minden rendben?

– Éppen erről szeretnék beszélni veled. A segítségedet szeretném kérni. Mert tudod, ez nekem nem megy. Egyszerűen nem. Nem tudok rendet tartani az osztályokban. Kimerít a folytonos hadakozás. De téged kedvelnek a diákok.

– Engem lehet, de az irodalmat már kevésbé. – mondta egy sóhajtás kíséretében Péter.

Juli figyelmen kívül hagyta Péter mondandójának második felét, úgy folytatta:

– Én úgy szeretném, ha engem is kedvelnének. Legalább fele annyira, mint téged. Akkor talán nyugodtan tudnám megtartani az óráimat. Szóval arra gondoltam, esetleg nem ülhetnék be hozzád, hogy megnézzem, te hogyan csinálod?

– De hiszen a gyakorlat során folyton bent voltunk egymás óráin. Még véleményeket is kellett írunk.

– Igen, de te is tudod, hogy az más volt. Ott még volt felügyeletünk. Segítségünk. De most totál egyedül vagyunk, és én minden egyes alkalommal úgy érzem magam, mintha megbolygatnék egy darázs-fészket.

– Nehogy azt hidd, hogy ezzel egyedül vagy! – tette Juli vállára a kezét Péter. – De nem bánom, ha úgy érzed, hogy ez segítene, bejöhetsz valamelyik órára, amikor neked megfelel. És ha megtudod a nagy trükköt, majd nekem is áruld el. – azzal kollégájára kacskintva folytatta a munkáját.

Juli nagy nehezen összeszedte magát, és hazament. A szokásos módon készült a következő napra, és mint rendesen, most is a lyukas óráját várta a leginkább. De most először nem azért, hogy kicsit kiszellőztethesse a fejét a zajtól és a kilátástalanságtól, hanem hogy újfent felvehesse a tekintély utáni kutatásának fonalát.

Végre eljött a pillanat, becsengettek arra a bizonyos órára. Juli és Péter egymás mellett sétálva, általános dolgokról beszélgetve közelítették meg a tantermet. Mikor beléptek, az első dolog, ami Julinak feltűnt, hogy a diákok itt is ugyanúgy viselkedtek, mint nála. Csoportban álldogálva beszélgettek, nevetgéltek, ugratták egymást. De ahogy a gyerekek meglátták Pétert, minden megváltozott. Kelletlenül bár, de mindenki a helyére ült, és elővették a könyveiket, füzeteket.

– Jó napot kívánok! – kezdte Péter az órát. – Először is szeretném bemutatni nektek Sámson Júliát. Azt hiszem, nem ismeritek, mert titeket nem tanít. Ma ő is bent lesz az órán, mint megfigyelő.

Juli körbenézett, hol unott, hol mérges arcokat látott. Ez nem érte meglepetésként. Nagy ritkán, amikor figyeltek rá a diákjai, ő is hasonlókat tapasztalt. De itt ennek ellenére mégis mindenki csöndben volt. Nem értette a dolgot, mindazonáltal nem adta fel, hogy kideríti a titkot. Egy bólintással nyugtázta a bemutatást, aztán a hátsó sorokhoz indult, hogy keressen magának egy üres helyet. Péter pedig folytatta az órát.

– Nos, először is, ha jól emlékszem, múlt órán volt egy kis vitánk Csabival. – az említett fiú, aki eddig a füzetébe rajzolgatott, most felnézett. – Nem állt szándékomban megsérteni a vallási nézeteidet, ennek ellenére mégis sikerült. Szeretnék ezúton bocsánatot kérni. Remélem, elfogadod.

Míg beszélt, Péter Csabi padja elé sétált, és kezét nyújtott a fiúnak. Csabi felállt, és kezét fogtak, aztán az óra folytatódott tovább. Julinak rögtön szemet szúrt valami. Péter nem hívott ki senkit felelni. Nem kérte számon az előző óra anyagát. Helyette beszélgetést kezdeményezett.

– Valaki legyen kedves megmondani, miről is volt szó előző órán.

– Tudja, tanár úr, Szabó Lőrinc, Dsuang Dszi álma, vérre menő vita a keleti kultúráról. – felelte Csabi immár mosolyogva.

Péter is elmosolyodott.

– Köszönöm. Hogy is mehetett ki a fejemből? Kissé elvettem a súlykot. Akkor ma talán térjünk békésebb vizekre, és beszéljünk Szabó Lőrinc egy másik verséről. Van valakinek javaslata?

Egy szőke hajú lány bátortalanul emelte fel a kezét.

– Tessék, Szabina.

– Talán beszélhetnénk a Szerelemről.

– Rendben. Legyen a Szerelem. Nem kell óbégatni, fiúk, ez nektek is tetszeni fog. Többről van itt szó, mint szerelemről. – mondta Péter, és cinkosan kacintott.

A diákok Péter vezetésével egész órán a versről beszélgettek. Egyszer sem vették elő a tankönyvet. Juli bőszen jegyzetelte az észrevételeit. Majd az óra végén Péter felsorolt néhány nevet, mint „nyerteseket”.

Kicsengetés után a két tanár a tanteremben maradt.

– Mit nyertek a nyertesek? – kérdezte Juli.

– Ők voltak a legaktívabbak az órán, ezért kaptak egy-egy ötöst.

– Értem.

– És hasznos volt számodra ez a negyvenöt perc?

– Kétségtelenül érdekes volt. – zárta le a beszélgetést Juli, aztán az órájára pillantva kisietett a tereméből. Még fel kellett készülnie a következő negyvenöt percre, amikor már újból neki kell levezé nyelnie egy órát.

Most Péternek volt lyukas órája, és ahogy a tanáriban ülve a teáját iszogatta, pillantása a szomszéd asztalra tévedt, ahová Juli csak ledobta a mappáját. A mappa tetejére egy papír volt erősítve, rajta négy szó állt. *Varázsszavak: vélemény, érvek, vita.* Péter szomorúan csóválta meg a fejét. Fogott egy tollat, áthúzta a felsorolást, és a következőket írta alá: *kérem, köszönöm, bocsánat.*

Hegedüs Dorottya Johanna

2013 óta vetem papírra gondolataimat és azóta több antológiában jelentek meg verseim (Szárnypróbálgatók országos antológiája, Szerelem), melyek által különböző díjakban részesültem (Ezüst okleveles minősítés, A magyar irodalomtörténeti társaság különdíja). Ezek mellett a Főveny irodalmi folyóiratban szintén megtalálható egy-két művem. Általában a szerelemről, lélekről, hétköznapiokról filozofálok, de olykor egy-egy gyermekverset is papírra vetek.

„Az író megálmodja a világot. A szobrász megformálja. A festő életre kelti. A színész kimozdítja a valóból. A költő érzelmekkel dúsítja. A zenész megédesíti. A művészet teremt, életet ad. Világot a világtalannak, hazát a hontalannak.”

Őszi reggel

Ködszítáló
hajnali permet,
gyöngyként
hull reám.

Egyenesből,
csigakunkor.
Száraz,
vizesre vált.

Apró meder,
teli vízzel,
kemény beton
felszínén.

Idős kerüli,
Középkorú?
Hagyjuk!
Ifjútól nagyot loccsan.
Felkeveri nyugalját.

Zavart felszín
híven tükrözi,
a hajnali elme
zord képét.

Borostyánvirág

Téli reggelen, mély fájdalom hasít belém.
Elhagyottan bolyongok a ködben.
Emlékedet borostyánba rejtve,
Lelkemben őrzöm.

Tavasszal a réten,
kaktuszok közt nyíló
borostyánvirágot szólongat
a nap sugara.
Boldogan fordul felé.

Nyári meleg dédelgeti szirmát,
Záporosó itatja.
Tűr, míg ereje hagyja.

Ősz,
csak az ősz ne jönné.
Nedves, rothadó lepellel fed be.
Megfojt, elpusztít, nem enged.
Emléked haldoklik lelkemben.

Te vagy...

Te vagy a tegnapom,
a holnapom,
a múltam,
a jelenem, a jövőm.

Kezem fogod
mikor bánat ér.
Elkapsz, ha
bizonytalan léptem.
Lelkem támasza,
midőn összeroskad a teher alatt.

Te vagy a fűzfa,
mely belelóg a tavaszba,
Lágy szellő vagy, mi
átrepít a nyár felett.

Borzongó őszből
rekkenő télbe
átringat két kezed.

Utolsó pillanat

A szél súgása alább hagyott.
Leomlott felhőfüggönyben
tova tűnt a Hold.
Egyöntetű kormot alkot a világ.
Eltévedt csicserehad
zenél az éjnek.

Csillagfény alatt
elfeledett éjféltni a mutató.
Megsüketült a tér,
se csicsérgés, se harangszó.

Végül
szélesen elterülő mosolyt csókoltt homlokára,
a Halál.

Horányi György

Az én öt kövem

Kezemben a parittyám,
fejem célzom,
eltalált.
Szívem célzom,
eltalált.
Lábam célzom,
eltalált.
Egóm célzom,
eltalált.
De szabad még
a homlokom.
Jól megcélzom,
eltalált.
Meghalt bennem
a Góliát.

Hőség után

Megnyílt az ég.
A várt eső a hőség után
egyszerre öntötte ki
a városra haragját.
Sokan kérték.
Háborogva várták.
Ha a napsütés már nem érték,
hát hadd ússzanak az autók
az utcán.
Faltól falig tisztul az utca,
hömpölyög
és sodródik a hordalék.
Hát legyenek esők,
szíveket tisztító
akkora esők,
hogy az árkokba
bújjon a gonosz!
A sötét meg rettegje a fényt,
és legyen bátor mind,
ki már
reggelre reménybe öltözik.

Gondolat töredék

gomolygó gondolatok
között
sorakoznak a tétova
vágyak
már felcsillan
a remény
meg tudom tenni
meg tudom tenni

Látlelet

Hazámat a közöny férgé rágja,
csontig fúrta be magát a bánat.
Irigységgel és gyűlölettel
teltek a kosarak.
A nagy pénztáros előtt
a sorokban
sorsukra várnak a sorsok,
és a fekete szállítószalagon
dobozokban a gondok,
és minden nyilvános,
amit kipakolnak.

Újra zászlók

Ma újra látom,
hogy a frissen varrt
régí zászlók
lánczsás, új rudakon
feszülnek.
Fenyégetőn lobognak,
de mindig akadnak,
akik erőből fűjják
a régi koroknak,
azt gondolják,
hogy ezek már
a keleti szelek.

Ma újra látom,
hogy úsznak az árral
az egykori gyávák,
kezük csapását
hogy éltetik az árnyak,
az igazság pedig
csendes szobákba szorul.

Már én is csak állok,
rendre és csodára várok.
Hangomat hallják a falak.

Ó, áhított szabadság!
Csak eddig tartott a vágyad?
Meddig játszik még
veled az álmod?
Száguldhatnál
szívektől szívekig.
De te,
a múzeumból kihozott
szekérre ültetted magad
és a zablába szorított
csökönyös szamarak
csak hátrafelé tolhatnak,
hol vár rád
a mély szakadék.
Ez jutott nekünk.
És ez még nem elég,
csúszunk lefelé,
alattunk, közöttünk
hegynyi a törmelék,
de fölöttünk
már tisztulni látszik
az ég.

Hát tanuljunk meg
végre már szeretni,
és kövesse az Ő útját
mind,
aki új hazát remél.

Kis Krisztián Bálint

Történész, tanár, idegenvezető (Szolnok). Helyi kiadványokban gyermekkorától kezdve, országos antológiákban évek óta szerepelnek verses és prózai művei. Első önálló verseskötete előkészítés alatt áll. Határon innen és túl sorra jelennek meg történeti cikkei, tanulmányai. Festményeiből, makettjeiből és antikönyv-gyűjteményéből közel tucatnyi önálló kiállítást szervezett, és számos csoportos kiállításon vett részt. „Nemzedékek emlékezete” és „Érdekes Szolnok” című, országos szinten egyedülálló történeti előadássorozata évek óta újabb és újabb részekkel jelentkezik.

Az ősz állásáról I.

Tüzet tornyoz a Szél
a szörnyethalt levélkékből;
ólomfüstös az Ég
elevenen égetéstől.
Menekülne a fa
a mészáros látvány elől,
de tétlen csak marad.

Az ősz állásáról II.

De tétlen csak marad
és aranykönnyektől égő
lábainál látja
halálig verve szenvedő
imádott sarjait,
élve égni sűrű tűzben
kedves angyalait;
tömör, könnyben vérző füstben.

Az ősz állásáról III.

Tömör, könnyben vérző füstben
ködös, homályos jelt
sejtelmesen, némán üzen
dideregve a sejt.
Az élet szép, örök bűne:
mulandóság kegye;
a tiszta, szűzies műnem.

Az ősz állásáról IV.

A tiszta, szűzies műnem:
Urunk, élő Krisztus
az ácsolt kereszten;
Halál, vérző szagú
lét fölött hörgő lehelet
és egy tisztalelkű,
szent bárányszívű lator:
a kivégzett hű
igazságos Ige-mód.

Pozitív életszemlélet

– Nem ismer meg, ugye? – köszöntötte a szemüveges nyugdíjas hölgy a piac megállójába beálló buszról leszálló hasonszőrű nénikét.

Befejezés I.

A hölgy érdeklődéssel fordult a kérdező felé, s máris kezdetét vette egy jóízű beszélgetés.

Befejezés II.

– Nem ismerem magát! – fordította el tekintetét az idős nő, s bosszúsan továbblépett.

Ebből a beszélgetésből sem lesz pletyka!

Befejezés III.

– Sajnos nem – hárította el mosolyogva a kérdést az idős hölgy, s megindult a virágáros standok felé.

Kisháziné Vincze Julianna

Nem írok sokat, mert arra – ha csak néhány per-
cet is – rá kell szánjak, el kell azt az időt vennem az
egyéb teendőktől. Bár bennem ott mörög a mon-
danivaló, formát is kap, de pár perc, és már ki is üti
a következő gondolat. Így ami mégis megéri, hogy
írásban is napvilágot lásson, csak részben mutatja
meg, mi minden foglalkoztat a mindennapokon, de
talán ennyi is elég. Elégnek kell lennie!

Csak így tovább, Lea!

Csak így tovább, drága kicsi Lea!
Legyen tied a világ!
Ám a tudás semmit nem ér,
Csak ha te is a világé leszel.

Tartsad feszesen a húrt,
Melynek a múlt fogja az egyik végét,
A másikat meg a jövő,
Míg kitörő tudásszomjad
Rajta egyensúlyoz.
Ha túloz az akarat,
Szakad a húr, tudd meg ezt,
S nem lesz gyümölcse fádnak,
Hiába fárad az ész meg a lélek.
Félek attól, hogy – mint nagymama –
A galád sors kezébe teszed életed,
S létedet hagyod, hogy az irányítsa.
A dolgok nyitja, hogy
Te fogd a gyeplőt,
S ha szeplőt találsz az úton,
Furtonfirt töröld le azt!
Vigaszt a sorstól pedig ne várj!
Higgye, hogy vezet – mert azt teszi –,
Bár neki feladata csak a kínálat.
Magadat ismerve te válassz,
Hogy céloznak mi felel meg,
S kezed intésére a többi
Örökre tűnjön el!

Így épül az otthon, lásd! (Andikának és Józsinak)

Baj...! Baj...!
Hát persze, hogy van a világban!
Ahol ember él, megjelenik az is.
Hamis illúzió nélküle elképzelni a létet.
Téved, ki azt hiszi, egyiknek csak jó,
Másiknak csak gond az élet.
Néked se' rosszabb, mint másnak,
Társad sem vélekedhet így.
Míg egyik gondtalan,
Senyved a másik ember;
Nem mer beszélni erről, lehet,
Vagy szégyelli azt.
Halaszt egy-két dolgot, mit nem tehet.
Talán aztán – biztos, mi több –,
Utóbbi fölött tisztul az ég,
S rég feledi a bajt;
Hajt egy lapot a könyvben,
S közben az előző senyved immár.
Mint az óriáskerékben utazók:
Aki lent van, felülre kerül,
Majd ismét alulra, s belül
Tudja, hogy így lehet,
Időnként pihenhet kicsit a kedély,
Felkészülve a rosszra.
Egy a hiba:
Odafentről látszik a globál,

De homály fedi a szirmokat,
Amitől szép a virág;
S a világ övé onnan, hiszi ő.
A tetőtömeg pedig, mit lát,
Nem a ház, amiben lüktet az élet
És lélek lelket ér. S a kenyér illata
Nem jut a magasba,
Sem a megoldások öröme, amely
Mint malom köve, szétmorzsolja a bajt
És hajt milliányi megbékélést azok között,
Akik mögött gyűlnek a téglák
A valaha együtt átlépett gondokból.
Mindenütt így épül az otthon, lásd!

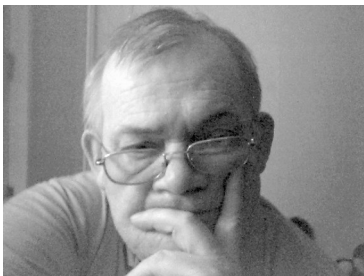
Az unokám apámnál

Felhők csipkés peremén
Hogy ragyog a fény!
Aranyszegély a keret
Felhők peremén.

Leáldozik már a Nap.
Szürkület fakad –
A Föld másik oldalán
Most kél fel a Nap.

Emitt nyugszik már a lét,
Sötétül az ég –
Amott világosodik:
Már ébred a lét.

Kiss Antal

Kiss Antal vagyok, 1950 októberében születtem Budapesten.

Nyugdíjasként, egy gyönyörű asszony kíséri életemet, immár több mint 37 éve. Írásaim elsősorban e tündérnek, egykori bájosan kedves kollegináknak szólnak a mindennapok történeteiről. Jó érzés az írott történeteket remekbe szabott, időt álló formában visszaolvasni, s hinni: van pár gondolatom, mely másoknak is örömet okoz.

Weblapom címe: <http://antalkiss.hupont.hu>

Várkert Panzió- és étterem

Bűbájos hölgyek: külleme, s modora kellemes,
a séfek kínálata, terített asztala élvezetes,
megtalálsz mindent mi szem-szájnak ígéretes,
ételt, italt, mi gyomornak kellemesen élvezetes,
míves beszédet, kedvességet, léleknek éji csendességet.

Kerül, az abrosszal terített asztalra, a fáradt vándornak
gyöngyöző húsleves, benne, kézzel sodort csigatészta,
díszes tányéron grillezett csirkemell szeletek, s mellé
ínycsiklandó görög saláta köret, száraz fehér borral
ejtőzünk a terasz hűs fái alatt konyakkal, szivarral.

Esti langy melegben, meghitt csend, béke, nyugalom
a kivilágított diósgyőri vár kacsint be az ablakon
pár lépésre, a Vár utcai védett gesztenyefasor, összehajló
lombjának szelíd zúgása, éji nyugovásra dalol altatót,
éji menedék, étel-ital, tücsökzene, s a Diósgyőri vár
tövében rabul ejt a *Várkert Panzió- és étterem*.

Régi nyár

Nyár. Dunakanyar, sietve eliramló habok
napfény táncol kócos szőke hajadon
ezernyi villanás, sziporkázó csillogás
fényvarázs, ajakadon vidám kacagás.

Egy csók, s dicsérni oly kevés a szó
mondád az érdem: gének örökletes rejtélye
vonz a víz, elmúlt csodás nyarak emléke
szőke tündér bájosan huncut szemefénye.

Kezedet fogtam, s fellobbant a varázs,
láttam szemed tükrében elmerülve a szilaj lángot
ajkad finom, lágy érintését, sosem feledve
mint sivatag a vizet, úgy ittam szerelmed.

Ifjonti évek elszálltak, s már nem vagy Velem
az emlék beragyogja, éltünk picinyke szeletét
időn és téren át, a sors rögzös útján járva
boldogságot találtunk, más-más karjába zárva
– szívünkben él az örök barátság!

Kissné Barabás Anita

Egy kisvárosban élek. Vállalkozóként dolgozom, egy kis családi konditermet üzemeltetek. Minden időmet szinte itt töltöm.

A sport az életem része, nyolc évig versenyszerűen űztem az erőemelést.

Mindemellett kis szabad időmben szeretek minden velem kapcsolatos és a környezetemben érzékelt eseményt írásban meg örökíteni.

Az írással vagyok kerek, teljes.

Éden

Ma mindent annyira szépnek látok.
Nincsenek tüskék, csak virágok.
Nincs szomorúság, nincs kétely
Csak boldogság s éden.

Én mit angyaloktól kértem,
Ily gyémántfényes reggelen.
Ha csak álom, ne ébredjek,
Maradj mindig velem.

Hangoddal alszom, az lesz takaróm
S végre nyugodtan álmodom.
Ha meglátod azt a fényes csillagot,
Tudni fogod, hogy én is melletted vagyok.

Szellő lennék

Verőfényes napsütés van,
Meleg szellő lengedez.

Szellő lennék, mert ott lehetnék
Karjaidat átölelném.

Szellő lennék, mindig veled lennék
Hajtincseiddel játszadoznék.

Szellő lennék, mellőled soha
El nem mennék.

Szellő sajnos nem lehetek,
Hiányoddal megremegek.

Izmom – Izmom

Bőröm rejtekén elbújva lapulsz,
míg egyszer elő nem bújsz.
Megmutatni magad, nem engeded hamar.
Sok munkát, energiát kívánsz,
mire nőni, fejlődni bírnál.
Néha hamar feladlak, de hajt a vágy,
hogy lássalak!
Eljőve látni téged: örömteli,
megtartani: verejtékkel teli.

Izmom, izmom jer elő,
bőröm rejtekéből búj elő!

Hosszú idő után megmutatva magad,
izomlázszal takarod hasam.
Fájdalmat mit adtál,
mosolyogva tűröm.
Enyém vagy végre, nem engedlek sértve!
Rejtély övez téged,
kihívás vagy mindenkinek.

Vágy

Hosszú haját fújja a szél
könnycseppjeit szárítja épp.
Vihar ijesztegeti őket,
villámokat szór rájuk éppen.

Sötétség terül el a tájon,
mélabús szomorúságot tárol.
Magas szirteken csönd oson
sugallja a haragot.

Saját magát mérgezi,
míg mindezt el nem felejt.
A múltba visszamenni rossz dolog,
Hisz nem látod a boldogot.

Vidámságra vágyik ő
mi kullogva, hosszú úton jó.
A boldogság egyszer megérkezik,
mit meg is kell őrizni.

Mézédes íz a szájban,
boldogság a házban.
Mindenki ezt kergeti,
hisz a vágy élteni.

Megláttalak

Mikor megláttalak
Azonnal megtetszettél.
Nézésedkor úgy voltam
Mint papír a tűzben,
Mi gyorsan meggyullad.

Papír lennék sok darabból,
Mik szertehulltak rég.
Boldog vagyok, hogy az voltam,
Mert a száraz papír mindig ég.

Halk éjszakán távol van az álom
Eszemben jársz folyton.
Körülöttem olvad minden
Megláttalak, izzik a szívem.

Ha porba írunk, elfújja a szél.
Ha szívünkbe égetjük, sosem felejtjük.
Én szívembe égettem neved
És a szót, hogy SZERETLEK.

Komáromi János

hol voltam én

hol voltam én
amikor itt kellett volna lennem
hogy legalább legyen
egy igaz ember

de én sem voltam itt
hát most nincs aki segít
nincs aki átviszi az emberséget...
- a szerelem talán még segíthet -

annyit tudtam

annyit tudtam, amennyit belém neveltek
átvirrasztott éjszakák
a kopott járdákon bukdácsoló remények
a nagy mellénnyel tett fogadalmak
és a mosolyok mindig a hajnalokba fagytak
mert az álmok reggelre magamra hagytak
és egyedül kellett szembenéznem
a józan nappalokkal
a lehetekkel és a "nem szabadokkal"
vállaltam mégis az életet
mert – talán valahol – megsejtettem a lényegét
hogyan az életünk nem volt
és soha nem lesz racionális
így a kudarc sem lehet soha teljesen totális
tehát marad mindig egy apró kis remény
olyan mint egy négysoros költemény
és ha nem is rímel gyakran a sorvégeken
akkor is segíthet úrrá lenni a félelmeken
annyit tudtam amennyit remélni mertem
más lehetőséget soha nem ismertem
mint összeszorított fogakkal egyre tovább menni
amikor már elfogytak a járt-utak akkor sem pihenni
mert valami irracionális bizalom mindig bennem élt
csak pillanatokra vesztettem el a reményt
és most is itt megyek az utamon tovább
ha találkozunk legalább annyit mondj:
Lesz ez még mostohább?!

vasútállomáson

sötét volt és az állomáson néha megrekedt a csend
sűrűsödött majd eltűnt hirtelen
álmos fények hullottak a mocskos peronra
tudtam, aludni sokkal jobb volna
mint ébren figyelni, ahogy nem történik semmi
és csak arra gondolni, hogy jó volna már menni
zötykölődni hazafelé
azon az olajos-poros vas-szörnyetegen
ami – hiába jártam benne sokszor – mégis
mindig idegen
nem tudtam megszokni azt a szagot
amit maga után hagyott
elnyelt és kiköpött folyton
és néha elringatott az úton
hogy elszenderedjen a sok gondolni-való
és messze meneküljön a szó
csak a monoton lüktetés zaja maradjon velem
ahogy kattog és zakatol a síneken
végül a csend és a nyugalom ébresszen fel
és füsttől vöröslő szemekkel
az álom valósággá szépüljön
és hirtelen az állomások csendjébe szédüljön
a folyton elinduló
de most megérkezett utazó

siet és eltűnik

siet a sápadt nappal
eltűnik a szürke falakkal
messzire sodródnak felhői az égnek
nyoma sem marad az egykori kéknek

felbillennek a csillag-kosarak
és ömlik az égre a ragyogás
az imént még előttem láttalak
most azonban minden más

már nem látom alakod
és az arcod is sejtem csupán
de érzem, hogy itt vagy
melegséged most is hozzám talál

siet az ezer-évig tartó pillanat
eltűnik a hazug kirakat
és csak a valóság marad velünk
ilyenkor érezzük mennyire szeretünk

régi-fényű

fény-burokba zártan létezik a múlt
régifényű szobákban mára bealkonyult
suttogássá olvadtak tűnt-örömök hangjai
még most is szól a dal, de már nem hallani

eltévedt minden jövőhöz mormolt imánk
moha fedi a sírköveket – ki gondol miránk?
a jövő el nem érhető, a múlt nincs sehol
csak a jelen az, ahol – talán – emberré változol

csak egy röpké pillanat, ami adatott
minden a miénk volt és minden elhagyott
régifényű dicsőség sosem volt valóság
egyetlen örökségünk a mulandóság

múltba nézünk és jövőről álmodunk
elfutni hagyjuk egyetlen – valós – pillanatunk
a vágyat őrizzük ellobbanó életünkben
idő-füstként oszlunk szét a létezőben

fáradt lépteim

fáradt lépteim
álmos vánkosán
ez az őszi hajnal
ismét hozzám talál

opál köd-gomolyok
lesben állnak
elnyelik a nyarat
csak egy jelre várnak

benéz egy hulló levél
a nyíló ablakon
halkuló léptekkel
már tovább is oson

reszkető napsugár
vergődik a földön
nincs már ereje
hogy tovább küzdjön

fáradt lépteim
már nem melegíti
lassuló utam
a télbe lendíti

engedjétek hozzám

...és elmúlt már a kegyelem
...és nehéz idők járnak
...és fájó szívvel indulnak
neki a világnak

karokban síró gyermek
lábakban a végtelen
hová lett az otthoni táj
és hová lett az értelem

földre rogyva mind, ami volt
füsttel elszáll, a por betakarja
nem maradt más – ha szerencsés volt –
csak a két lába és a karja

"engedjétek hozzám"
... bolyong az ige a halott világban
"engedjétek hozzám"
... nem tettem semmit, pedig láttam
ahogy eltűnik a szájalom
és gyűlöletté növekszik a félelem
"engedjétek hozzám"
... suttogtam és éreztem
ezt még nekem is meg kell értenem

nem találtam

én a reggeleket soha nem találtam
ott ahol az éjszakákat hagytam
a szűkre-szabott időtől túl sokat akartam
minden napot mindig átrohantam
és megtoldottam amennyivel lehetett
azt a szűkre szabott idő-keretet
ami számomra egy napban adatott
mert nem maradhatott
a feladat megoldatlan
a könyv olvasatlan
nem kezdhettem új napot
amíg a régi még valamit adhatott
elvettem hát amit tudtam
de a "lényegről" még nem is álmodtam
mert valójában észre sem vehettem
hogy az életben így lehetetlen
bármit is megtalálni
ahhoz előbb meg kéne állni
legalább egy-egy pillanatra
és figyelni néha önmagamra
megkérdezni: mit is akarok valójában?
mit kergetek a nagy rohanásban?
mit akarok utolérni?
hová akarok elérni?
biztos hogy előttem van?
nem lehet, hogy már megtaláltam?
csak észre sem vettem
mert lehetetlen
bármit megtalálni
ha elfelejtünk "látni"...

elaludt ez a délután

elaludt ez a délután
nézd, hogy hintázik az almafán
árnyékunk, a két ölelkező
esti széllel haza érkező

álmos levél integet
és rázza a szél az ingeket
amelyek száradnak a teraszon
ezen a fáradt-meleg napon

ne is történjen már semmi
nekem éppen elég ennyi
amennyi most történik velem
szelíd kéz simítja a fejem

és ahogy álomba zuhanok
hirtelen már nem is itt vagyok
mert elröpít ez a délután
túl, túl, messze az almafán

együtt alszunk a délutánnal
nem riaszt hajnali madárdal
sem éji kísértetek sikolya
őriz száradó ruhák mosolya

nem vagyok senki

nem vagyok senki sem
senki, aki voltam
csak hallgattam régen
most se sokat szóltam

nézd fent a madarat
felhőkön a szárnya
megszült a boldogság
most halálra várna

sámánok táncolnak
kialudt tűz körül
megvallott vétkemnek
néha van, aki örül

nehéz szó ha zuhan
mintha kövön ülnék
mi lenne ha néha
alája kerülnék

akár repülhetnék
de nem mernék soha
fellegekben szédül
kinek föld a hona

nem vagyok senki sem
de nem is akartam
szégyenlős bűneim
el nem takargattam

esztelen merészség
csak a bátrak félnek
ha nem teszek semmit
többé nem is élek

válnak a szavaim
megfagyott gyöngyökké
csillognak hidegen
örökkön-örökké

nem kértem szárnyakat
csak lábam koptattam
folyton úton voltam
egy helyben maradtam

el nem mentem soha
megérkeztem mégis
szavakat mormolok
születő poézis

verseket szítál

verseket szítál az ég
versek áznak a kertben
lucskos utakon is versek csillognak
és verseket álmodik az ember

verseket kergetnek a szelek
versek fakulnak az éj börtönében
elfelejtett ajtók mögött is versek kucorognak
és versek riasztanak nappal-sötétjében

csak a könyv-lapokról hiányoznak
csak a képernyő kuncog üresen
eltűntek a valódi szavak
az őszinteség most hal meg csöndesen

mint lenyugvó Nap után maradt
fuldokló-árva fénysugár
úgy vergődik az elkergetett szó
világunk satnyuló korpuzán

verseket zárok magamba
versek áramlanak bennem
minden sejtemet versek alkotják
és végül verssé kell lennem

versek bújnak egyre mélyebbre
nem várnak már szabadulásra
megszületni soha nem akarnak
készülnek az elmúlásra

szép szavak

szép szavak szitálnak
elázik az idő
mellettem fekszik a bánat
hideg az utcakő
fekete égbolton
csillag vére villan
egy perc csak a boldogság
most még kicsit itt van

szép szavak szitálnak
beborít a fény
szörnyű volt az álom
nappal sem kerestél
kört rajzol a vízre
merülő kődarab
elmúlt a lendület
a süllyedés itt marad

vesd nekem a hátad

vesd nekem a hátad
ne nézz rám, csak dőlj nekem
összeomlik a világ
de kell még ennyi érzelem
akarom a lüktetést
ritmus hullámszik testeden
nem számít mit hazudnak
mi mondjuk azt, hogy: Szerelem!

rohanó napok villannak szemedben
tócsák robbannak szét lépteid alatt
vergődik az idő a kezekben
a lusta perc csak úgy elszalad
megállt az árnyékom melletted
tovább már nem is mozdul
ami rossz volt bennem azt szeretted
de most mind jóra fordul

vesd nekem a hátad
ne nézz rám, csak dőlj nekem
összeomlik a világ
de kell még ennyi érzelem
akarom a lüktetést
ritmus hullámszik testeden
nem számít mit hazudnak
mi mondjuk azt, hogy: Szerelem!

végzetem a változatlan
jövőm a folytonos változás
nem jön már többé soha
ez volt a végleges átváltozás
cseppenként gőzölög el a vérünk
mosolyogva oldódunk fel az éjszakában
már test nélkül is együtt élünk
ölelkezünk az örök kavargásban

vesd nekem a hátad
ne nézz rám, csak dőlj nekem
összeomlik a világ
de kell még ennyi érzelem
akarom a lüktetést
ritmus hullámszik testeden
nem számít mit hazudnak
mi mondjuk azt, hogy: Szerelem!

visszahoznak még a nappalok
szemedtől újra tanulom a létezést
előttünk ott lüktetnek a holnapok
az út közös, de a fény kevés
Te elkapsz, ha én elbotlanék
visszarántlak, ha kezdesz zuhanni
kit érdekel, hogy mi volna még
csak önmagam akartam felkutatni

vesd nekem a hátad
ne nézz rám, csak dőlj nekem
összeomlik a világ
de kell még ennyi érzelem
akarom a lüktetést
ritmus hullámszik testeden
nem számít mit hazudnak
mi mondjuk azt, hogy: Szerelem!

menekülő

menekülő lépések fagynak bele
mozdulatlan jelenedben
és a múltad is torzult világ...
semmit nem tudhat rólad aki lát

rejtőzöl...
folyton mosolyok mögé bújik a vágyad
de amit eltitkolsz
az megerősödik benned és folyton lázad

úgy érzed
sohasem tetted azt, amit nem szabad
úgy érzed
sohasem voltál még egészen önmagad

az ösztön...
olyan értelmetlennek látszik
mégis hagyod és élvezed
ahogy az érzékeiden játszik

ilyenkor úgy hiszed
tovább már nem bírod
bármi vár is rád
tested a vágy karjaiba taszítod

indulni akarsz
átírni az unalmas jövőt
indulni akarsz
hogyan megtalálod az igazi gyönyört

mégis megfagynak mindig
valódi létedhez vezető lépéseid
mindig úrrá lesznek benned
rettegő kétségeid

amiket a hamis büszkeség,
a félelem és a konvenciók oltottak beléd
mikor mondod végre
hogyan ebből most már elég!?

mert elringatlak

mert elringatlak
ha itt vagy nálam
mert elringatlak
hisz jó nekem
mert elringatlak
fogd át a vállam
mert elringatlak
hagyd, hogy jó legyen

mert elringatlak
ha itt vagy nálam
mert elringatlak
hisz jó nekem
mert elringatlak
fogd át a vállam
mert elringatlak
hagyd, hogy jó legyen

ébredjen velünk
meleg ölelés
ébredjen velünk
az álom kevés
tűnik közülünk
a gyűrött párna
tűnik közülünk
mosolyok átka

repülni kell most
mást már nem lehet
repülni kell most
add a kezedet
siklani bátran
reszkető testtel
siklani bátran
a szerelemmel

mert elringatlak
ha itt vagy nálam
mert elringatlak
hisz jó nekem
mert elringatlak
fogd át a vállam
mert elringatlak
hagyd, hogy jó legyen

esett

ma egész nap esett
lucsok áztatta a kerteket
és mégsem tisztult meg az ég
nem tűnt el a fojtogató-szürkeség

felbőszült szél faágak között randalírozott
lustán hömpölygő felleg egyre több esőt hozott
a reggelt az alkonyatba mosta
a gesztenyét a földbe taposta

...és esett tovább is egyre
esett reggel, délben, este
esett, vége-hossza nem volt
esett, könnyezett a mennybolt

kergették egymást a zuhanó cseppek
későn vettem csak észre, hogy engem kerestek
valamiért mind rám vadászott
így a ruhám ronggyá ázott

verset írnak

verset írnak a lépéseim
ha elkísérsz az úton végig
újjászületnek érzéseim
végestől a végtelenségig

amikor felismer, aki soha nem látott
amikor feledék ellenséget és barátot
amikor a csendben meghallom a kiáltást
amikor az imákban érzem a bálványimádást

felszáll a füst és lecsöppen a vér
elhagyatott már a csatatér
csak mi borulunk le egyre
minden egyes kihűlt tetemre

amikor felzúgnak a győzelmi harsonák
amikor hősök lesznek az átkozott katonák
amikor hazudnak a szentek az ostobáknak
amikor a koncert egymás mellé állnak

verset írnak a lépéseid
elkísérlek az úton végig
elhervadnak utolsó kétségeid
eljutunk pokoltól az égig

végtelen dobbanások

...végtelen dobbanásokból
írtam a hétköznapiak szimfóniáit...

a bennem csendülő dallamokat
sötét nagy hálóká szőttem
amikor kész voltak
alájuk bújtam és önmagammal kergetőztem

visszhangzottak bennem
létezésem lüktető sikolyai
a hálón kívül – azt hittem –
nem született senki meghallani

lassan rám tekeredtek
lehajtott-fejű lemondás-foszlányok
magam sem vettem észre
hogy néha a csendbe kiálltok

mintha nevek álltak volna össze
a kétségbeesés hangjaiból
néha kibukkantak sikolyaim
papírra-álmodott verssoraim alól

sokan vélték saját hangjukat hallani
az elhaló szavakban
de nem volt csak egy
aki értette, hogy elrejtőztem magamban

Nektek – karácsonykor

csordul a méz
fény tapad a tájra
a felkelő Nap
mintha térden állna

felbolydul az élet
méhkasként dong a város
óév és újév lassan
egymással határos

itt van a reggel
ködfüggöny szakad
levegő páncélja
ragyogva szét hasad

kicsi már a világ
szinte egymásba ütközünk
látjuk a másikat
de alig van hozzá közünk

nyílnak az új nap
ragyogó zsalui
felpattannak az
ébredő város kapui

csörren a zsebben a pénz
de nem elég az apró
mindennapi életünkért
jár a hasasabb bankó

ezer ajtón át
indulnak emberek
özönlenek elő
csacsogó gyerekek

egyre több a nulla
kevesebb az öröm
hogyan meghitt a karácsonyom
azt Nektek köszönöm

csönd van

csönd van
mint ahogy máshol is
csönd van
mint ahogy máskor is

csönd...
és ebbe a nagy csöndbe
belemerülnek a felhők
a virágok
az út menti árkok
lassan beleolvadnak
az emberek
eltűnnek nem lesznek
sehol
és a csönd örökké válik
mindenütt
mindenkor
...
de Te a csöndön túl is
hozzám tartozol

Kutasi Horváth Katalin

Több alakban is felbukkanok a külvilágban, bár létem és időm képtelen vagyok megsokszorozni: tanár, író (bár kicsit még bizonytalanul, de már ki merem mondani) és természetjáró bujkál, váltakozik és egyezkedik bennem. Hogy élem meg mindezt?

Ha vágyaim patakja itt folya melletttem,
Ha sóhajomnak hídja ívelne felette,
Szebb volna tán létem is, víztükre csillogna,
Szikrázó napsütésben boldogan csacsogna.
(részlet *Vágyaim patakja* c. versemből)

Azaz derűvel átszínezve, mégis reálisan nézve, tudomásul véve a valót, ideiglenes menedékeket keresve bukik fel vagy el, bukkan elő alakmásom...

Horogra akadva

(Juhász Gyula Tiszai csöndjében)

Mikor hálót fon a nagy barna pók, s már nem csattannak többé a csapók, ha meghallod a távoli harmonikát, s megkívánod a nyugodt harmóniát, nem kell semmit sem megjátszanod, a maszkodat végre hátrahagyod. Sokszor előadtad már emberséged, hányszor eltakartad vergődésed!

Most lubickolsz az esti fényben, részed van a fényűzésben. Kenyérbélbe nyomott élet ringatózik víz tükrében. Damilt sodornak a szelek, horgot harapsz, egyre remegsz. Hánykolódhatsz ficánkolva, folyód nélkül fuldokolva. Verdeshetsz az uszonyoddal, port kavarhatsz haragoddal. Húsod nem védi pikkelyed, olajban sülni ki végzeted.

Öreg halász nyúl most feléd, ügyetlenül markol beléd. Síkossá lett minden erő, te, újrakezdést visszanyerő! Ússz messze a képzeletben, boldog éji fellegekben, de ha tüzeket raknak az égi tanyák, a vízpaplan alól szemléld a nap aranyát!

Ha rájössz, hogy nemcsak hal, de halász is lehetnél, otthonra találva nemcsak hálót, de kötelet is vethetnél...

Virágballada

Virágnak virága embernek világát kelti, világnak világa virágok életét sejtí. Ágyáshoz kötötte, egymástól bódultan, megtévesztve élünk, s míg zsúfolódva ágaskodunk, napfényt, szellőt, harmatot remélünk. Szirmainkkal takargatjuk, védjük kincseinket, bibéinkben őrizgetjük tékozló nincseinket. Szépítünk és szépítkezünk, elhervadunk végül, magjainkat felkínáljuk veszett örökségül.

Kis bimbókat dédelgetünk, eresztgetünk szélnek, ellenállunk, majd behódolunk a kegyetlen télnek. Összebújva felmelegszünk, ám elhajlunk egymástól, s bár színeinkben különbözünk, vágyainkban egyesülünk, függünk a világtól. Mindannyiunk lilás fénnel köszönti a napot, hiúságunk átszínezi a vágyott holnapot. Tülekedve dúskálhatunk pillanatnyi jóban, ugyanaz vár mindenkire a szűzi fehér hóban.

Bíborok közt forgolódva tépázódva várunk, bársónyszirmunk kifordítja, de illatukat visszahozza álunk. Méhecskének kis potroha összeköthet minket, fejecskédde kövesd nyomon, csaljad ide mindet! Ha el is veszted mind a porod, s bánattal telt lesz a torod, átmenekítetted magad, önbizalmod mégis dagad: lehetsz egy újabb virágnak virága, egy örömtelibb világnak virága, ha nem pusztul el a világnak világa, eljöhet egyszer még a virágnak világa!

Spiccben

Könnyen, lágyan eső, óceánt éltető, lengén fellibenő, fodrozódó kétely, nevenincsen métely elsurran, elillan, álmod is felvillan. Átsuhan a topán, tovaing az élet, megfordul a világ, táncra kél a végzet.

Spiccben kifordulva bármerre is hajlok, tántorog a lelkem, támaszért kiáltok. Súlytalan repülés, zenének feszülés, légies szárnycsapás felemel, visszaránt. Becsukom a szemem, hallgatom az étert, képzeletem megtesz több száz kilométert.

Vörös vagy fekete? Szimbólum lesz hajunk. Hajladozik egyre, madárrá lesz karunk, egymást utánozza a tükör-mozdulatunk. Élet avagy halál? Vércsepp vagy gyászmagány? Mutasd meg a sarkad, lábbolodnak ívét, világ elől takart fájdalomadnak hírét! Nehezebb, mint hinnéd, meglátni a valót, habár felismered, nem játszod a csalót... Ha spiccelni nem tudsz, keseredve hátrálsz, mámorod keresed, tán kocsmába járkálsz. Forog ez a világ magától is szépen, forgolódjál mégis pőre álomfényben! Spiccesen tántorogsz, vagy spiccben szédelegsz, hasonló az érzés, repít a képzelet.

Reflektor fényében szebb lesz ez a világ, este a színpadon feleded a hiányt. Összhangban táncolhatsz, véredben a zene, egyesít a ritmus, az égő szerelem...

Röppálya

Nyiszlett kis szárnyak... S mily suta vágyak! Erőtlen a próbálkozás, hiába a csodálkozás, nem megy ez még, kérem szépen, gúnyolódhatnak az égbelen! Elvágódást termő sóhaj türelmet hoz egyelőre, erősödik csontom, tollam, válasz úszik a felhőben...

Majd ha egyszer ott suhanok, s megérintem bordságát, hátrahagyom, le is ejtem életemnek badarságát. Ha majd egyszer felívelek, s nem érzem a saját súlyom, lent hagyom a világ gondját, megízlelem, s tovább súgom: mitől lesz a lélek könnyebb... szabadságom megőrizem, végtelenből szövöm kedvem, szétárasztom, bőven hintem.

Megkésve is tehetsz szépet, várakozás-érlelt kéjjel, míg le nem hull a csillagod, s rád köszönt a sötét éjjel. Reves fa is termelhet hőt, gyenge szárny is kelthet szellőt. Megkönnyebbült lélek súlyát megemelik a remények, megnehezült lélektömeg visszahuppan börtönébe...

Akaratod felrepíthet, körbenézhetsz kérdő szemmel, s erőtlenné váló hited cserbenhagyhat, kinevetethet. Ha nem olvasztod meg a viaszt, s amit láatsz, meg nem riaszt, landolhatsz és emelkedhetsz, így is, úgy is viselkedhetsz.

Felreptethetsz másokat is, mindig újabb utat mutatsz, szabadon szárnyra kelhetsz, míg nem keresztezik az utad. Röppályádnak íve lapul? Életed vedd

most alapul! Lebukó nap melengeti szíved, aranyozza szárnyad, ha igyekeztél, be is teljesült egyik-másik vágyad. Ha ügyesen röpdöstél, s nemcsak széllel szemben verdestél, búcsút inthetsz a tavasznak, fiókáid szárnyra kaptak!

*„Talán a hang, talán a szó, talán
a vers üt át a félelem falán”
(Mészáros Viktor: A költő dolga)*

Magunk rovására

Nem enged szólani, riaszt a félelem; megbénul a nyelv, tátog az értelem. Elszorul a szív, tompít a bánat, nem lehetek ura az erkölcsi aggálynak. Bűn, hogyha hallgatok, bűn, ha beszélek. Kínzón fáj a néma visszatérő téma. De ha mégis szólok, eltorzuló bókok, s védelmező csókok helyett szövetkező pókok hálójában vergődök, társaddá így szegődök.

Jobb lenne lapulni, vétlenné simulni, hangszínnel ápolni, válladra hajolni. Hangom talán megnyugtató, engem is, s tán téged, szavammal beférköznék a ridegen rút térbe. Félelemből kitéglázott fájdalomaink falában rést ütne tán szavainknak szenvedélyes hulláma. Egy ütemre lélegeznénk, szívünk ritmusára, s nem áldoznánk fel magunkat lelkünk rovására.

Ha ki mernénk mondani, mi is bánt igazán, ha nem csak találgatnánk, mi lehet, ami fáj, ha nem hagynánk abba, amit már elkezdtünk, könnyebb vol-

na talán közelebb kerülnünk. Nemcsak a falhoz, melyet a félelem növesztett, nemcsak egymáshoz, mint két hitevesztett, hanem a világhoz, mely meghatároz minket, s meggondolatlanul reményeket hintett.

Jobb lenne most kibeszélni, ami lelkünk nyomja, s nem lennénk így annyira félelmeink foglya. Átütött az aggodalom lelkeinknek falán, szó nélkül is mindent tudunk, hiába a palást... Nem véd, ha nem beszélsz, se téged, se engem; a félelmed betakar, félelmem eltakar, téged is és engem!

Harbach – Pilinszky szemével

Csillagok gyúltak fent a magasban, s közömbösen hunyorogtak le kozmikus magasságukból a földiekre, értetlenül meredve lehetetlen és embertelen tevékenységükre, amit már jó ideje nem is akartak megérteni. Hisz nem is lehet! Régóta próbálták megkeményíteni szívüket, érzéketlenné, fagyossá varázsolni lelküket, hogy elviseljék, aminek akaratlan és tehetetlen tanúivá lettek. A hold is csatlakozott hozzájuk, s miközben egyik-másik csillaggal ráérősen kacérkodott, akaratlanul is megvilágította a szekereket, melyek elé az embertelenek emberségüktől megfosztott embereket fogtak be.

Ahogy a szerencsétlenek egyre jobban elfáradva húzták az egyre jobban növekvő terheket, minden-

kább érezték a mardosó éhséget a krumpliföldek láttán, s egyre több por férkőzött pórusaikba, valamint az egykor élhetőbb világ fogaskerekeibe. Régóta és sok porszem került a gépezetbe, így most végképp megakadt, s csak az emberfeletti küzdelemmel vonszolt roppant szekerek haladnak előre. A lét megrekedt. A test csak vegetál. Reszket az állandósult ridegségben, kegyetlenségben, az éji menetelés kínjában. A táj ugyan együtt érez az igavonókkal, de ők a tájból is csak a terheket hurcolják magukkal.

Ezüstös-fehér előttük az út, szénaillat kíséri őket végtelennek tetsző, de a végességet sugalló útjukon. Megakad szemük szomszédjuk esendő testén, beléjük ivódik a kitörölhetetlen, ismerős kép, mintha tükörbe néznének. Egy szeptemberi bágyadt búcsúzást idéz minden. Nincs visszatérés! Kitérítik előlük a falvakat, arrébb nyílnak a kapuk is, de eléjük jön a messzeség, melyet sikerül megtántorítaniuk és elijeszteniük. Néha térdre rognak, de felállnak vagy felállítják őket, míg lehet. Bár felemelkednek, nem magasodhatnak föl, törzsük lassan a némaságé.

Régóta, s folyamatosan szimatolják a veszélyt, minden lépésnél ott leselkedik rájuk az állatiasan feltárukkozó értelmetlen halál, szomszédjukat pedig egy égi vályú olthatja a leghamarabb.

Csillagok térnek nyugovóra, pedig nincs ok a nyugovásra. Kozmikus a tér, felénk robog egy elsabadult szekér...

Lakatos Tibor

Ahol mindenki mindennel egyetért, onnan
sohasem fejlődik ki eszme.
Mert a társalgás nem halad előre; képtelen a
fejlődésre.

Az üszkös lábú is táncolni szeretne.
A szeretet az egyetlen időgép.

A vers az elérhető, és az elérhetetlen közötti
kapcsolattartás eszköze.

Még illatozik a levél...

Még illatozik a levél.
De többet nem fiatalon.
Még a felelet szemerkél.
Az ölemet nyitva hagyom.
A leeresztett virágzatot
lihegve átúsztatom.
S az ógörög lebomlástól
felduzzadva kanyarodom.

Velünk ki törődik?

Az angyalok szárnyát cserélni kell.
Hogy mindig friss legyen a modell.
Az autóból csupán az nem látszik:
hány férfi hány életet dob el.

Az elmúlás szele

Ki lehet a barátom?
Az emberekre oly idegenül nézek.
Gyász idején ritkán
perdül tánra a lélek.

Örök emlék

Még látom a lépcsőfokok felett
a tablóképeket.
Még hallom magam mögött
az ajtó csukódását.
Még észrevétlenül a padsorok
közé lopakodok.
S Te ott vagy, egy boldog
világnyival odaát.
Ott vagy, mintha már a kezdetektől
fogva ott lettél volna.
Sorsomat magadhoz emeled.
(Egy pillantásom feléd tévelyeg.)
Varázslatod elhozta az öröklétet.
Hogy együtt bukjunk önzésünkben,
külön városokban.
Bírjuk is egymás nélkül: Bravúrunk
az időt nulla jövővé veri szét.
Ha van még kedved egy kis mókához.
Reményem sima víztükör.
Szereteted felkorbácsolja.
Halak úszkálnak benne.
Érted tátognak.
S hogy egymásban leljünk boldogságot.
Annak az önzésünk szabhat határt.
Cserélgetjük a lemezeket.
Így is elviseljük. S talán úgy is,
hogy nem is olyan nagy dolog a kosár.

Tények vannak

Itt nincs remény,
csak egy hideg szoba.
Nincs már érzemény,
csak Buddha mosolya.
Együtt vagyunk, igaz,
csak érzelmi töltetben.
Szólj rám, ha a pokolnál
mélyebbre süllyedtem.

Vert helyzetben

Mint félbe hagyott matekpéllda.
Járom körül a kérdést, kutatom az okokat.
Hol rontottam el. Miért megyek a kárhozatba?
Egyelőre ez a téma nem lesz kivesézve.
Miért bukkanok mindenütt csak tévedésre?
Talán Isten az egyedüli, aki a sorsomon jól mulat.
Én csak jót akartam. Most hagyjam el a jó utat?

Printscreen – 2002

Tollamat türelemre intem.
Elmerülök örök hiteimben.
Múltam, s jövőm téged szolgál.
Nekem az vagy, aki akkor voltál.

Vállalt sors

Paraszti ruhánkban, bőrcsizmánkban,
sorsunk elől nem futunk.
Bár a szügyhámot időnként rángatjuk,
a gyűlölet eredményét láthatjuk.
Bár más hangversenyre ülünk be.
Bár más reklám megy a fülünkbe.
Bár mindannyiunknak más zene
ringatja el az agyát.
Bár mindannyiunknak más emeletre
kell felküzdenie magát.
A Földre pillantva
egy globális szenvedés tekint rám.
Felnőtt minden, kivéve
az elszorult gyerektorok.
Kint diplomácia nyomul,
meg hitelkalkulátorok.
Csapásainkkal együtt vagyunk mi,
sorsunkat vállaló magyarok.

Lámpaoltás előtt

Most éppen a lámpát nézem.
Nyarak jutnak róla eszembe.
Tudom, hiába nézegetem
a fényképeidet.
Attól te még nem fogod a kezem.

Pofon után

Nem tudok gyűlölni,
csak fájni.
Úgy tanulok verset írni,
mint ahogy
a kisbaba tanul járni.

Álom-szalagok

Időnként megakad a memoriter,
kirepül, mint egy bogár,
úgy kódorog fölöttem.

Nem bánom, ha rongy életem
kiszalad a tokjából,
s begyűrődik a másik alá.

Kőbe zárt visszhang

Tudom, már sosem idézhetem vissza
a május-hangulatot.
Tudom, már csak akkor térsz vissza hozzám,
ha visszatekerem a videó-szalagot.

Szép lányt láttam (részlet)

(...)

Tenyerébe vett egy angyal.
Nem köszönt, de minden köszönésnél
többet ért a mosolya.
Nem vagyok benne biztos, hogy ő volt,
de minden bizonyosságnál
többet ért a látványa.
Aztán majdnem elsírtam magam
a meghatottságtól.
Végül visszasüllyedtem a tenger fenekére,
mint lázmérő, mely a meleg múltával
elszínтеленedik.
Aztán még a végébe belefért annyi,
hogy a zebránál tébláboljak egy kicsit.

Sötétben

Mindenki szeret, mégis
van valami bajom.
Mindenkivel szeretek,
s nem tiltakozom.
A világ rendben forog.
Nekem van valami bajom.
Nem öltöztem hozzá,
éppen ezért fázom.

László Edit

Vidéki kisvárosban élek, férjnél vagyok, óvodapedagógus 34 éve – túl a jól sikerült minősítő eljáráson is. A bennem felgyülemlett gondolatokat próbálom több-kevesebb sikerrel kiírni magamból. A jelen életünk minden öröme, bánata, nehézsége és a múlt emlékfoszlányai kavarnak bennem; jó érzés tölt el, ha sikerül ezeket olvasmányosan megfogalmazni.

Úgy érdekes az élet 3. Beszélgetés

A fiú és a lány a vonaton beszélgettek egymással úgy, mintha már időtlen idők óta ismernék egymást. A különös beszélgetésük alkalmával, amikor felidéztek emlékeket, egy régi találkoztót, közös ismerőseikről is szó esett, mit terveztek, most hogyan élnek. Valaki, a velük egyívásúak közül, az, akinek a hangja volt a különös ismertető jegye; neki az volt a szíve vágya szívdöglesztően akart kinézni, hogy mindenkit könnyen megkaphasson; de azt látni már, a mások iránt tanúsított jótéteményei szerint mérték rá. Fölemlítettek egy másikat, aki a legjobb utódok létrehozásán fáradozott, ezért azt javasolták neki a körülötte lévők, tapasztalatokat gyűjtsön, szüljön először fiúkat, akik a nevet viszik tovább, harcolnak a csaláért, aztán lányt, aki majd az életük folytatása lesz. A vágyaikat is elmondták egymásnak a barátok, barátnők valamikor. Valaki különleges izgalmakkal teli életet kért, a másik gazdagságot kívánt magának és távoli országban akart élni. Egészen belemelegedtek a beszélgetésbe, összhangban voltak, szinte megéreztek a másik gondolatát és továbbfűzve a szót, válaszoltak arra is, ami csak érintőlegesen tartozott oda. Megint másik a legerősebb ember akart lenni, az ismerőseik közül, hogy mindig meg

tudja védeni magát, arra panaszkodott, mindig bántják. Elmagyarázták neki hogyan juthat el oda több lépésben apránként és küldenek neki egy testvért, aki segít neki. Ők életre-halálra rivalizálnak majd, egyikük maradhat csak fenn. A másik mintha a másolata lenne, akit a sors azért küldött, álljon helyt, ha szükség lesz rá; s valaki ígérte, aki borotvaélen áll, majd őrzi. Az idősebb sérelmek nyomaival születik és a védőoltást sem kapja meg, valahogy mégis elsőséget akar szerezni. Ki kell találnia hogyan, s messzire tekintve oldja meg a dolgot, mert őt a rossz oldalra taszítják. Azt mondták neki, az egészségével gond lesz, de csak éljen a világban, a szemével intézi majd a gyermekáldást; utódja annyi lesz, ahány nőt a pillantásával megigéz, és folyton az igaz szerelmet és a gyerekeit keresi majd. Találkozni fognak a lánnyal, akinek rossz élete volt, azért sírt, s azt kérte szürke kisemberként élhessen, nyugalmat remélt ettől. Megnézve, kielemezve a múltját segítenek neki, valamiképp majd olyan lesz, ha elég árnyaltan sikerült megfogalmaznia a kérését. Teljesülni akkor fognak azok, ha úgy sikerül, éppen a felfelé emelkedő helyre kerül és még egy feladatot is el kell végeznie.

Derengett egy emlék, melyben helyet kerestek neki és sorra elutasításban volt része, vagy akadályozta valami, azért nem mehetett. Akkor értette miért, de már megkopott a hátborzongató emlék, később gyerekként is elgondolkodott eseményeken, miért is történtek meg vele. A lány tudni vélte, a szülei szép szerelmet, örömet kaptak az életükhöz

ajándékba, de nagyon szerényen élhettek. El kellett rejtőzni. Körültekintően elmagyarázták miért oda tartozik, majd ő lesz a sor végén. Számára a szülei megrögzött tulajdonságai lesznek leginkább nevelő hatásúak, és ők vállalták őt, várták, szerették. Így éltek, már egy fokkal jobban, mint korábban. Az apa valamikor rosszul tett valamit, ugyanazt elkerüli majd legközelebb. A lányát védenie kell, amit ígérete szerint megtesz a zűrzavaros világban, amiben élnek, mert fia nem lesz. Közben a felesége családját pártolja, a saját családjáért is kell érdemeket szerezni és a megélhetésről gondoskodni. Sikerül neki, az ő családja pedig áldozatot hoz, a név miatt és várakozik, mert négyük közül ő a rangidős. Minden előre-lépéshez áldozat kell, és ő is megszenvedett érte. A többiek segítségének is komolyan utánanéztek. Egy azt bizonygatta, a férfi és a nő ugyanaz, mert ők egyek. Ez aztán erős tiltakozást, parázs vitát váltott ki. Ezzel a lány is egyetértett és azt gondolta az a fiú ugyanaz lehet, mint aki azt kérdezte, hogyan működik a világ és azt elkezdtek nekik elmagyarázni. Azt részletezték hosszasan, a jónak és a rossznak ki mivel tartozik, ha nem emlékszik is rá, amikor eljön az idő, ha akarja, ha nem, mindenképp belesodródik valamibe, s megadja a járandóságát. Erősen figyelemzették mindnyájukat, több helyre is tartoznak, kisebb és nagyobb kalap alá, a sorsuk attól függ leginkább, a vallásuktól függetlenül, le, vagy fölfelé tart sokukkal a közösségük szekere. Összefogtak aztán a többiek az ellen, aki azt mondta a férfi és a nő egyek,

mert nem akarták, hogy ez valamiképp kitudódjon. Fogadást is kötöttek ellenében és elkezdtek szervezkedni. A fiú életét a terveik szerint befolyásolni akarták, amit ő nem hallhatott. Megjósolták, hogy a lány nem bír rajta segíteni, helyette mindenkin fog, amikor már nem is gondolnak rá a résztvevők. Akkor nyer értelmet az életük, ha komolyan veszik az emberek a nagyon komoly figyelmeztetést a világ működéséről. A jövőről esett szó, rettegtek a félelemtől és megfogadták, megteszik, amit kell. Össze lesznek kötve a feladattal; a fiú átéli, a lány dokumentálja, pedig nagyon távol lesznek egymástól. Úgy alakították aztán a fiú tudta nélkül annak a sorát a körülötte levők, hogy az irányítóinak szándékát bizonyítsa majd be. Ehhez csak elég nagyot kell hazudni egyformán mindenkinek, akkor senki se gyanakszik, és az simán menni fog. Úgy eltérítik különféle praktikákkal, nem lesz képes összegyűjteni a tudást, kibontakoztatni a tehetségét, ezért más taktika érvényesül, az ösztönösség segíti az életben maradásban. Később kivisz magával minden rosszat a házból, s olyan lesz, mint egy hadirokkant, de a többiek kivirulnak. Mutáns ötlet segítheti, az oldalborda bizonyítása, mert aki lélekben hozzá tartozik, az halott vele. Kérte mondja el mindenkinek, amit majd hall róla, ezt magyarázgatta, mint jövőendőmondó a lánynak egyszer régen hazafelé menet.

A fiúknak harcos feladatot adtak, hogy minden útjukba kerülő nőt próbáljanak ki, azt keresve szenvedélyesen, aki hozzájuk tartozik. Megmagyarázták

nekik, csak a szívükre hallgassanak, de lesz azért még valami, ami majd piszkálja őket. Azt tanították nekik, egyszer mindent ki lehet próbálni, tartsák számon azt, akit érdemesnek ítélnék, de kettő próba az már elkötelezettséggel jár, ha nem talál kifogást ellene. Vigyázat, a sors mindent kiegyenlít. Aki más-képp gondolkodik, akár lelki sérülést is szenvedhet, belepusztulhat, de egyszer elgondolkodik azon, mit csinált rosszul. Akkorra már olyan rendetlenség lesz a világban, a túlzott szigor ellentéte nyer teret, nem tűnik ki, mit tesznek, s ők megfigyelhetik közben, van-e legalább egy igaz ember valahol. Feledésbe merülnek a szokások, amelyeket még a nagyszüleink is tudtak, de az ösztön él.

Aztán azt kiáltották nekik azon a helyen: ti az én népem vagytok! Ti itt mind elsők vagytok, csak nektek mondom el és ezért elég egyszer elmondanom. A világ kegyetlen, elsőként indultok, de sokadik is lehet belőletek. Aki első marad, az emlékszik majd legjobban, a többi egyre halványabban. Segítsétek egymást csak azért is, mert egy helyről jöttök! Sokan kihullotok majd a rostán, de újra kell kezdeni, csak küzdjetek! Magatokért éltek, ha elvesztek, elfelejtenek. Kukacok vagytok! Szórjátok szét magvaitokat a világban! Aki tud gyermeket nemzeni az egészséges, a többi fogadjon be egy ártatlan lelket. Amikor szólnak, vissza kell jönni! Csak az tér haza bizonyosan, aki a kis honban szüzet talál, az a ti népetek lánya. Az első gyermek a legfontosabb és az, ne szakadjon meg a lánc. Lesz, aki egyenként kapja

meg a gyermekeiben az ésszt, az erőt, a szépséget és az utánuk következőkben is lesz valami tehetség. Aki előbb jár már, lehet, egy személyben kap meg mindent. Zavart kelt, hogy mindenki máshol tart, nagy generációs különbségek vannak a családok közt, ezért nem értik meg egymást. Nagy a nevelési hiányosság, sok az elrontott gyerek. Mindenki azt vallja, amit belé beszéltek, akár egy diktafonba és kevesen gondolkodnak, mielőtt megszólalnak. Így máshová vándorolva jól megverik őket, azért amit mondanak, mert ahány ház, annyi szokás, a hírek pedig messziről se ugatják az igazságot. Többen is voltak abban a körben, amikor odaintettek idegeneket és megkérdezték melyikük vállal feladatot. Egy bevállalta magának azt a fiút, aki azt mondta, hogy a nő és a férfi egyek, nem volt gyökere, úgy hajlott, ahogy a szél fújta, eladó volt. A vállalásért megígérték neki, pont úgy fog kinézni, hogy nem tud majd neki ellenállni, és a fiú követi őt. Ott messze, ahová elmennek láthatatlanok lesznek, mert ott nincsenek „szemek”, a hallást becsapják szavakkal. A fiú megmondhatta, hogy nézzen majd ki; amit kifejejt, csak annyi hiányzik belőle, ellenben az asszony előre kikötötte, ő szülni nem fog. Ezért vitte el egyszer bemutatni a fiút, mert már a kicsi is férjhez ment, akit kicsúfoltak, lánya is volt már, csak neki hiányzott még.

A lány mindenfélét gondolt a sok beszélgetés után és elraktározódtak benne a hallottak. Ott azt érezte, egy valószínűtlen helyen mintha találkoztak

volna már, de nagy volt a sötétség, nem látott. Azt hallották az ugyanolyanok négyen vannak, köztük egy ellentétes pólus. Több segítség kell, hogy a jó maradjon többségben! Régen azért éreztek örült energiát, mert ott volt a nagy is a vonaton. Pszt, csend az egyezményről. Komoly feladatot kaptak, a világot kell jobbá tenniük. Az egyikük mindent tűrő áldozatként, a másik zsarnoksággal, a harmadik naivsággal elgondolkodtat. Akinek a finomabb érzékei nem működnek jól, nem jól lát, nagy slamasztikába kerülhet. A lány nagyon szorongott akkor, sötét volt, nem tudott láthatatlanban dönten, ki kicsoda lehet és kérte, hogy segítsenek neki. Akkor elmagyarázták, minden emberben mindenféle tulajdonság csírája megtalálható, csak a környezet a meghatározó azok kifejlődésében, mert valamelyik tulajdonságokat felerősíti, a másikat gyengíti, a többi a jellemén múlik. Csak a szívével lát jól az ember. Egy újonnan elkészült minta ember énjét szólaltatta meg előttük a jó Teremtő. Jó környezetben kell nevelkedni, hogy a jó rögződjön a legfogékonyabb korban. A legnagyobb jellemek az öregebb, sokat megélt lelkek, de az új generációnak már más feladata van. Új mesék kellenek.

A szerelem a legidőállóbb, az ősi ösztön előhozza az emlékeket és megteszi az ember azt, ami a feladata. Sokszor csak valami visszarendeződés zajlik, vagy az összetartozóknak meg kell valamit tapasztalni. Több ember is áldozatnak születik, tanítja a hóhérat, az a legnagyobb érdemek egyike. Akkor tud

fejlődni a világ, ha jót adunk a rosszért cserébe, egyszerű el kell kezdeni. Egy fejlődést mutató életút továbblépést jelenthet, tömegek továbblépése egy fejlettebb korszakot. Megnehezít mindent, ha az egyik nem lát, a másik nem hall és csak kerülgetik egymást. A férfiak körbe adják a nőt, az viszi el, akinek éppen olyan tulajdonságúra van égetően szüksége, hogy kiegészítse őt, biztonságos háttérrel biztosítson neki, de csak ösztönből emlékszik rá és halványan lehet többre is, mert az életben több esély van. Azonban el kell engedni, ha nem egyeznek, mert máshová tartozik. Jó, ha van választási lehetőség, és erősnek kell lenni, mert a környezet, a neveltetés nagyon megváltoztathatják az embert. Azt mondta a fiú, neki nagy tervei vannak, azokat kell megvalósítania, még sok embert meg kell ismernie és nem biztos, hogy ő az, akit keres; a lánynak meg ki kell találnia valamit. A mágikus hatású nőt kereste, emlékezett valamire, talán a nevére, azon a helyen jöhetett rá, azért mélyedt úgy magába és azt mormogta, hogy kettőnek kell egyezni kétféleképp, az mutatja az utat. Az alapképletre gondolhatott, ami azóta már fejlődött : @4:20+...; 4/20+...

Azt suttogta végül, hogy a Nagyboldogasszonyt keresi. A lány szigorúan rászólt: ezzel nem szabad játszani! Nem értette a viselkedése okát. A fiú aztán hirtelen durván lekiabálta a lányt, hogy volt mersze leszállni a vonatról, bármi megtörténhetett volna vele. Mi van, ha csak hízelegtem neked? – ijesztette meg. A lány összerezett, egész más jellem szólt

hozzá hirtelen durván, hogy a szívverése is ritmust váltott. Hát igazad van tulajdonképpen, mondta felocsúdva az ijedtségből, de te nem vagy az apám, hogy kioktass. Nem vagy a bírám, te is ugyanazt csináltad! Én megbíztam benned. Naivan, ártatlanul veled tartok, különben is, mindenki más is leszállt, te színészkedsz? – mondta felháborodva. Az neked bajt fog okozni, egyszer visszaüt! Miféle ember az, aki az érzelmekkel játszik? Valamiért nincs neki, csak tanult viselkedés. Elgondolkodott a fiatal férfi, lassan megfontolta, majd meggondolta magát és azt mondta, csak figyelmeztetni akartalak, és undokul megjegyezte: megmondom az apádnak mit csináltál, most szerencséd van. Sokan voltak körülöttük, az egyik megkérdezte később: miért nem szóltál? Láttam, olyan durva volt veled az a fiú; beteg, nem tudtad? Úgy tűnt, mintha csak magunk volnánk, gondolta elrélvedve a lány. Az állomásépületet nemsokára lebontották, kihalt az a falu csak a neve maradt fenn, és a lány is egyedüli sarj volt, de talán épp erről jutott eszébe a fiatalembernek, mit keressen. Akkor zavarodottnak tűnt, mint aki hirtelen megvilágosodott, és keresgéli mi a dolga, de annak a lánynak akkor sejtelve sem volt erről, ösztönösen viselkedett. A különböző körülményeik miatt más szinten lehettek, de érezte a különös kisugárzást belőle, azért csókolózott vele. Ott, az állomáson, akkor egy gondolat erejéig azt érezte a lány, felvette a fiú valaki személyiségét, különleges tehetsége volt a jellemábrázoláshoz, vagy tényleg valami baja volt.

Egy másik alkalommal, amikor ugyanazon a vonaton utaztak, épp úgy beszélt, gesztikulált, akár az apja, komolyan, kioktatóan. Azt magyarázta mit szeretne tanulni. Egy emberi őrlőfogat ábrázoló grafikát mutatott a mappájából és azt mondta, ő is azt a hivatást választja, amit az idősebb nővére. Az nagyon nehéz ám, – szépen kell tudni rajzolni és elmagyarázta neki a sok tanulni valót. A lány szerette volna megérteni mi történhetett vele, de akkor kevés élettapasztalata volt. Sosem tolakodott, mindig a fiú ke-reste meg, ha tudni akart róla valamit. Még sokszor találkoztak, nem bántotta sose, mindig úgy viselkedett, ahogy a lány és az nem sejtette, hogy ez az állandó szokása.

Az őseik múltbéli mulasztásai kezdtek megelevenedni, mert eljött az ideje. A fogadalmi templom közelében laktak a keresztszülei a lánynak, erről kellett eszébe jutni. Mindenért a nőket bántják, mert gyengébbek, naivak, mert a szülő nem világosítja fel őket időben, milyen a valóságos élet, magukból indulnak ki és az már elavult ismereteket tartalmaz. Célpontjaivá válhatnak a sikertelen férfiaknak, vagy nőknek, akik már az iskolai kudarcaikat is rajtuk torolják meg. A hétpróbás gazemberek mindig akkor környékezik meg a lányokat, amikor azok egyedül vannak. Amikor később közel kerültek egymáshoz a fiúval, az elmondta neki, hogy egyszer középiskolás korában megfogták és elvitték rossz nőkhöz a királyok városában, ahol három szakmát is tanult. Azt mondta: akkor bevezették a kukoricásba, azóta sírva

beszél. Negyedik gyereknek született, de ő lehetett az első is, emlékszik valamire, az foglalkoztatja. Nem értette már, kivetette magából a környezete, azok is, akik okozták a baját. Nagyon érzékeny volt, jobban kellett volna rá vigyázni, tele volt tervekkel. Ráerőltették azt az iskolát, (így mondta) távol a szülői háztól idegen környezetben, ahol kihasználták emberek, hogy nincs a közelében ráfigyelő család. A zaklatás kibillentette egyensúlyából, mentálisan beteg lett, attól kezdve már csak úgy tudott élni, olyan közegben, ahol nem zaklatták ezért. Ahová került, azóta valami más jött divatba. Szép családi fotók készülnek róluk. Jó harminc évvel előttünk járnak a tengerentúlon, onnan kell tanácsot kérni. A családjukban szokás szerint először az öregebbnek kellett családot alapítani, hogy aztán a fiatalabb is megtehesse a sorrendet betartva, ezért úgy mondták, mellé tettek egy asszonyt, és csináltak neki családot. Ehhez olyan asszony kellett, mint az anyja, akivel mindent meg lehetett csinálni. Több ember életét is élte aztán egyszerre, amivel kiegyenlített bűnöket. Ha más, mint a többi, legyen akkor is értelme az életének, és gondoskodik majd róla az, akit felnevelt. Ehhez úgy festettek le neki mindent, ahogy irányítani akarták. A legnagyobb vallás, az akkori „DIVAT” segítségével sikerült mindez. Mozaik családot alkotnak. Elvitték a kis honból a nagy honba a családot, megélhetést keresve és így sikerült. A városuk nevében benne van, milliószor fordul majd el akkor is, ha nem is akarja, pálfordulás mániája lett s azóta kitudja még mi.

Megrekedt egy fejlődési szinten az erőszak hatására, de jól ír. Akinek meséltek a szülei, később olvasóvá vált, lett elég fantáziája és képzelete, nem kell mindent kipróbálni neki.

A legrosszabbnak tartott dolgok néha hasznossá is válhatnak, életet menthetnek. A fiú különlegesen érzékeny volt, mint a tehetséges emberek általában és az érzéketlen környezet, a meg nem értés a felelős elsősorban a vele törtétekért...

Az írás előzményei olvashatók a korábbi, folytatása pedig a következő évi Verselő Antológiákban.

Majoros-Jósvai Éva

Műszaki egyetemeket végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam is a szakmában, de a rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, váltanom kellett. Közgazdaságtant tanultam.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagy részük feledésbe merült.

Novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok, megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten, utóbbiak közül egyet már késznek is nyilvánítottam,

Hét éve indultam először irodalmi pályázaton, számos díjat nyertem, három tucat írásom jelent már meg válogatásokban, jelenleg is vannak munkáim elbírálás alatt. Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, gyertyát öntök, papírt merítek, igyekszem segíteni energetikai mérnökként végzett, de fizikatanárnak készülő lányomat és természetesen írok, írok, írok...

Az illatos szappan meséje

Juli szüleivel és két öccsével a nagyváros szélén egy kicsinyke házban lakott. A közeli faluból akkor költöztek ide, mikor kisebb testvére, Lackó is iskolába került. A falusi iskolában mind a négy osztály egyetlen teremben tanult, a városszéli iskolában csak az első osztályból volt öt tanteremnyi lurkó. Nagyon szerényen, vagyis inkább szegényen éltek, édesanyjuk az új iskolában takarított, édesapjuk a vasgyárban dolgozott.

Egyik délelőtt izgatottan toppant be hozzájuk Juli édesanyjának nővére:

– Képzeld Julis, Berti írt az édesanyjának! Hazajön Amerikából! Mindenkit meglátogat! Igaz utána megint elutazik, Ausztráliába megy majd!

Berti az egyik unokatestvérük volt a sok közül, édesanyjuknak hét, édesapjuknak pedig hat testvére érte el a házasodási kort és mindenütt bőséges volt a gyermekáldás. Berti nővérei férjhez mentek, a fiú azonban nem találta a helyét. Még húszéves sem volt, mikor a Nagy Vihar kisodorta az országból és azóta nem hallottak felőle. Édesanyja mindennap azzal kelt, hogy hazajön az egyetlen fia, levelet küld, vagy legalább üzen... De semmi... Egészen mostanáig, pedig már tíznél is több esztendő telt el!

S valóban, úgy egy hónap múlva Juliékhoz is bekopogott Berti. A gyerekek idegenkedve méregették az elegánsan öltözött férfit, Juli szülei sem ismerték volna meg annyira megemberesedett, csak a huncut kék szeme maradt a régi. Mesélt és kérdezett, közben elővette az ajándékokat, amik aprók voltak és nem túl értékesek, de Amerikából jöttek! A gyerekek színes ceruzákat kaptak és csokit, édesapjuk egy zsebkést, édesanyjuk egy illatos szappant... Hamar elröppent a délután, Bertinek indulnia kellett az utolsó buszhoz, de szentül megígérte, hogy írni fog a messzi Ausztráliából és küld csomagot, több, értékesebb holmit, de most annyi rokont kellett meglátogatnia, hogy csak ilyen apró dolgokat tudott hozni. Mindnyájan nagy meglepéssel tették el ajándékaikat, Juli édesanyja sokáig forgatta kezében a színes dobozt:

– Flover, soap – betűzte a feliratot, majd óvatosan felbontotta a dobozt, de még mindig nem jutott a szappanhoz, mert az erős, bódító illatot árasztó rózsaszínű csodát még egy celofáncsomagolás is védte.

Julis néni sokáig gondolkodott, mitévő legyen az ajándékkal, ő mosószappannal mosott, a család olcsó, virágillatú pipereszappannal mosakodott, végül betette a ruhásszekrénybe. A szappannak ekkor kezdődött a kálváriája, korábban tucatnyi társával lapult a koffer mélyén s mikor már egyedül maradt, azt hitte Berti magával viszi Ausztráliába! Erre elhozta ide, ebbe a bűdös városba és egy asszony be-

tette őt egy rakás agyonmosott, proli ruha közé! Őt, a legillatosabb, legszebb fürdőszappant, amelyet valaha is gyártottak! Igyekezett úgy húzódní, hogy minél kevésbé érintkezzen a ruhadarabokkal, beszélgetni meg pláne nem volt hajlandó velük! Pedig izgalmas élet folyt a szekrényben, az ünneplők persze ritkán kerültek elő, de ugyanebben a szekrényben tartotta a mindennap viselt holmikat is Juli édesanyja. S micsoda érdekességeket tudtak Juli blúzai, vagy Lackó ingei, de még Palkó zoknijai is!

Telt-múlt az idő. A szappan beletörődött a helyzetébe, már fogadta a kimosott ruhák köszönését, olykor be is kapcsolódott a beszélgetésbe, mesélt amerikai szülőhelyéről. Az illata gyengülésével együtt lassan a gőgje is elpárolgott és már örült, ha a nagylányá serdült Juli megszagolta a fehér blúzáat:

– De jó illatod van!

Berti tartotta az ígérétét, rendszeresen írt és több csomagot is küldött, de illatos szappan egyikben sem volt...

A tizenhatéves Juli élete első randevújára készült a frissen érettségizett Zolival. A lányok ilyenkorí általános gondja – mit vegyek fel? – már megoldódott, de meg kellene fürödni az egész délelőtti kapálás után:

– Édesanya, nem találók szappant! – kiabált ki a fürdőszobából.

– Jaj, kislányom, elfeledkeztem róla, hogy elfogyott! – esett kétségbe az édesanyja, boltba menni már nem volt idő, egy fiatal lány meg mégsem tisztálkodhat mosószappannal! De eszébe villant valami, feltúrta a ruhásszekrényt és már vitte is:

– Itt a Floversoap, amit Berti bátyád hozott Amerikából – nyújtotta be a fürdőszoba ajtórésén, a kissé már illatát veszített szappant. Az kissé megijedt, mi fog vele történni – ismerte eddigre már a szappanok dolgát az életben a ruhaneműk elbeszéléséből. De lehet-e fenségesebb szolgálat egy különleges illatú pipereszappan számára, mint hogy egy első randevújára készülő, viruló szépségű gimnazista lány vele mossza tisztára magát?

Mészáros István

Ha találkozol valakivel (mindig valakivel találkozunk), ha érdekel, akkor keresed vele a kapcsolódási pontokat (a felszín alatt is, a páncélok alatt is). Megtalálod a vezérlő dinamikát, ami hasonló a Golf áramlathoz, ami re rábízza magát, mint pl. az angolnák, soha nem látták még, hogy hova visz, soha nem voltak ott, de tudják, mert genetikailag van kódolva, hogy van Valami az áramlaton túl. Ez a belénk kódolt vándorlási ösztön mindenben van, csak persze elnyomható s akkor nem akarjuk rábízni magunkat Valakire (mert valakire mindig kényszeresen rábizzuk magunkat). Magunk akarjuk irányítani kis áramlatunkat, de abban nincs köszönet, legfeljebb örvénylet (merénylet féle), ami nem enged kitörni "bűvös körömből" s másokat is magával ránt. Valaki elég sokat beszél áramlaton túli dolgokról, amitől néha el tud szállni kettes számrendszerre épülő operációs rendszerünk. Ő meg tudja oldani bennünk a nullával való osztásokat. Ha egy mondatba foglalnám magam, akkor csak egy dolog és minden ami ebből következik: azt hiszem, hogy Jézus nem beszélt hülyeségeket.

(hallgatható: www.rimfarago.blogger.hu)

Mosoly

Szerető feleségemen át
életembe gravírozza magát.
Ölelkezünk, álmodunk, élünk,
közben a nagy Órásmester,
szeretettel, precízen
egymáshoz igazítja szívünk.
Csillogó szemeiden át
a Mindenható mosolyog rám.

Gyűlölet

Mérgezett poharad
magad iszod, s várod:
más torkán akad
a falat,
de végül
egyedül
csak te
pusztulsz bele.

Négysoros

Génmanipulált gondolatok fertőznek.
Haldoklók szemhéját lefogó kezek.
Reményeim tüskék közt fekszenek.
Szeretettel simítsd ki lelkemet.

Agyarország

Varacskosan, humanoid vadonban
tölgyfák gyökereit rágjuk,
hullna ránk a makk,
mi életet ad.

Acsarkodunk arra, ki valamit kikapart.
Agyarkodunk, ha valakire hull a termés.
Sebektől félve életünk kocsonyás remegés.
Sokunk élete már csak l'art pour l'art.

Mindennapi áskálódásainkban dagonyázva,
gondolatainkban avarszintre lehúзва,
a himnuszban egy ideig tűrjük még,
míg velünk kaparja koszos gesztenyénk.

Pedig esőt – mitől erdőink oly dúsak – ő ad.
A kitúrt avarban néha szarvasgomba is akad.
Cél nélkül becsavarodik, ki öntudatra ébred,
hiába csillog értelem agyagos szemében.

Félelem

Ha Ő az, akinek mondja magát,
akkor nem beszélt bolondságokat.
Dönthetek úgy: belőle nem kérek.
Ezért már csak magamtól félek.

(T)rend(i)

Újabban verseket írok.
Ez egy új projekt.
Észrevetted te is?
Ezek a szavak ott vannak,
követnek, ragaszkodnak,
veled alszanak.
Együtt keltek
s a gesztenyét is együtt
kaparjátok egyre fényesebbre.
Miközben az illúziót keltik egyre,
képzavarral: költik,
hogy trendi vagy. Pedig
eddig fel sem ötlött benned.
Kéretlenül társadul
szegődnek s ráadásul,
hogy okosabbnak tűnj
még szemüveget is
kell viselned.
Az utókor ezt majd
kamatostól bevasalja rajtad.
Azt fogják hinni, hogy te is
így akartad.
Pedig évekig kemóztak
burjánzó anglicizmusok miatt.

Sirató

Verseket írni jó.
Magam megölni,
versbe fojtani,
talán nekem való.

A nagy mű

A nyitójelenet előtt a Rendező
rég megírt szövegkönyvet vesz elő.
Átfutja. Nem, nincs hiba. Igen,
így akarom, ezt terveztem.

Rendhagyó darab lesz, újíto,
sokakat dühítő, felháborító,
de lesznek, akik megértenek,
kiknek majd átmegy az üzenet.

Megígértem már rég sok-sok darabban,
erre utaltam minden epizódban:
a nagy műben önmagam nekik adom,
csecsemőként fiamat rájuk bízom.

Megalázó jól tudom, de nincs más:
szükséges dramaturgiai megoldás.
A szemükbe akarok nézni,
velük a nyelvükön beszélni.

Közel
jönni,
ölelni,
önmagam kiszolgáltatni nekik,
hagyni, hogy megfeszítsenek,
magam
pedig
tőlük
nem
védeni
meg.

Ennyire fontosak nekem.
Talán így megértethetem:
őket mennyire szeretem.
Folytatni velük tervezem.

Kihívás

Mutass
még
egy istent ki szeret
aki fiát adja értem
s én
imádni
őt
fogom.

Mráz Erzsébet Irma

Gyermekeként kerültem Hajdúnánásra, Nyírmihálydiban születtem. 38 éve tanítok. Régóta írok verseket, de csak 2006-ban sikerült megjelentetni azokat.

Antológiákban, mesegyűjteményekben és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Versvirágzás és A hegycsúcs messze van címmel. Az utóbbi időben írtam szonetteket, prózát, verses mesét is. Fontos számomra a család. Életem tragédiája: édesanyám halála.

Aki többet akar tudni rólam, érzéseimről, gondolataimról, olvassa verseimet!

Sóhajt az ősz...

Sóhajt az ősz, a fák között szuszog,
Vártam is már, tudtam, hogy jönni fog.
Zizeg az ág, lehullott a levél,
Megtépázta, tépte a hideg szél.

Hajnali fagy halálra gyötörte,
Friss őszi szél messzire söpörte.
Nehéz léptek, szegényt, összezúzták,
Porrá törték, és nem is sajnálták.

Nyoma sincs már, rohad az avarban,
Elpusztult a kicsi levél gyorsan.
Pedig egykor ragyogott a fényben,
Zöld ruhája libegett a szélben.

Onnan, fentről, nézett a világra,
Nem gondolt a fagyra, sem halálra.
Akkor, ott fenn, boldog volt az élet,
Egy pillanat, s minden semmivé lett.

Lenn, a sárban, nem gondol a múltra,
Tudja jól, már nem juthat a csúcsra.
Tudja jól, hogy ez a sorsa neki,
Tehetetlen, bele fog nyugodni.

De álmodik, s az álmai szépek.
Arról szólnak, nem érhet így véget.
Fény, boldogság, zöld szoknyája libben!
Örökké tart, már ébredés nincsen.

Az élet vonatán...

Ülök a vonaton, rozoga szerkezet,
Le-leszálok néha, máskor meg nem merek.
A vonat nem vár, félek, hogy lemaradok.
Mi lesz akkor, ha visszajutni nem tudok?

Csak előre halad, mindig, vissza nem fordulhat soha,
Ha nem szállok ki, nem tudom, várt-e itt valami csoda.
Elszalasztom, elveszítem, vagy nyerek, mert maradtam,
Lehet, jó, hogy így alakult, kevesebb pofont kaptam.

Kacsringós az út, néha elfáradok,
Pihenésre vágyom, kiszállni nem tudok.
El-elbóbiskolok kicsit, fogva tart az álom,
Mikor kinyitom a szemem, lassan fogyunk, látom.

Minden megálló más, különös titkot rejt,
Ha kudarcot vallok, én vagyok a selejt?
Nem készültem fel, nem az jött, amit vártam,
Nem vettem észre, hogy megint más világ van?

A peronon nagy a tömeg, átgázolnak a lábamon,
Most ordítani szeretnék, de hallgatok, inkább hagyom.
Siet valahová, nem akart bántani,
Biztosan azt hitte, hogy várja valaki.

Hova megy a vonat? Meddig visz engemet?
Az élet vonatán maradok, míg lehet.
Jön a végállomás, majd kiszállok csendben.
Ki veszi észre, hogy üres lett a helyem?

Pákovics Bernadett (Elisabeth L. Blake)

*„Ha üres volnék,
üresnek látnám környezetemet is.
Önmagunkból kinézve látunk,
s a látvány is mi magunk vagyunk.
Kérdezz végig száz embert,
százféle Világot fognak leírni
neked.”*

(Vavyan Fable)

Lábam alatt mese-macskakövek futnak – nélkülük nem az lennék, aki, és ezért bizony becsülöm, szeretem őket, vissza-visszatérek hozzájuk. Engem nem érdekel a politika, nem foglalkoztat a gazdaság: színes-szagos álmovilágban élek, idegen földek és idegen bolygók vonzásában.

Tizenkilenc esztendőnyi regét hordok a lelkemben, közülük is a *Sünmese* a legkedvesebb számomra. Öt évvel ezelőtt ezzel a történettel búcsúztam az általános iskolától – úgy illő hát, hogy életem rákövetkező szakaszának szintén ez legyen a záróköve.

Sünmese

Egy különleges utazás

Az öreg tölgy valóságos óriásként magasodik szomszédai fölé. Ő értesül elsőként a pirkadatról és a napszálltáról, a viharokról, a madarak vándorútjának kezdetéről.

Azért e bölcs hatalmasság sem tudhat *mindent*: Tüsi, a sündisznócska ébredése valamiért elkerüli a figyelmét. Nem várható el egy javakorabeli fától, hogy lakóinak legapróbb rezzenésére is ügyeljen, mégis némi értetlenségre ad okot ez a mulasztás. Közeledik az alkonyat, ilyenkor egy rendes sündisznó *felkel*, s ennivaló után néz!

Nem akármilyen nap ez Tüsi számára. A legkisebb lévén egy ideje már egyedül lakta a családi odút, testvérei mind kiköltöztek a tölgyóriás gyökerei közül, ma pedig ő is útnak indul: megkezdi kalandozásait.

Mindent megtanult, amit egy rendes sündisznó megtanulhat a szüleitől. Tudja, melyik fa odva alkalmas szállásnak, melyik gombát, magot, bogyót lehet megenni, sőt az sem titok előtte, hogy a földön talált madártojás nagyon finom. Ha csúszó-mászó állatot lát, felidézi, ízletes-e, vagy inkább ajánlatos elkerülni; felismeri, kitől kell félni, ki barát, ki ellenség. Elég nagy és okos ahhoz, hogy a saját lábára álljon.

Mégiscsak izgul egy kicsit. Merre induljon? Hogyan kezdjen hozzá a nagy feladathoz?

Hosszasan tanakodik, végül összegyűjti a bátorságát, és kibújik az odúból, közben szorgosan szimatol. Felnéz a fényesen ragyogó holdra, s ekkor valami megcsapja az orrát. Bal felől finom almaillatot érez, így arrafelé indul.

A földre pottyant gyümölcs elfogyasztása után tovább bandukol. Nem siet, mindent megszaglászik, megfigyel. Mikor egy fa alatt elhaladva szárnyasuho-gást és furcsa, rémisztő *uhúúú*-zást hall, ijedtében összegömbölyödik. De a nagy bagoly nem törődik Tüsiel – már jó néhány egeret összefogott a közeli malom padlásán, nem bajlódik a sünnel, akit erős tüskék védelmeznek és igen nehéz kifejteni a bundájából.

Tüsi lassacskán megnyugszik, s folytatja útját. Az éjszakai erdő, mező nem olyan csendes, mint néhányan gondolnák, azonban a sötétség leple alatt gyűjtögetni, vadászni járó állatok neszezése nem zavarja a vándort: töretlenül halad előre. Elfog egy óvatlan gyíkot és egy lomha csigát, teli hassal mindjárt bizakodóbban néz a jövő elé.

Egyszer csak ismeretlen tájra érkezik. Errefelé már nem járt a mamával, itt minden idegen számára. Kis sünn léteére nagy távot tett meg.

Pihenőhelyet keres, hiszen mindjárt itt a reggel, és *ha a nap felkel, a sünn elvermel*. Megakad a szeme egy szép nagy tölgyfán – az otthonára emlékezteti –, annak lehullott levelei között szundíthat egyet alko-

nyatig. Talál is a gyökerek között egy mohával, avarral bélelt mélyedést. Összegömbölyödve elfészkelődik, s már csaknem alszik, amikor valami locsogásra, csobogásra lesz figyelmes. A hang nem akar szűnni, veszélynek viszont semmi jele. A kis sündisznót a patak zenéje ringatja álomba.

Szürkületkor, mikor Tüsi felébred, a patak még mindig locsog. A kalandor előbújik vackából, s körbeszimatol. Idegen illatokat sodor feléje a szél, a patak, a nádas, a vadkacsák illatát, de a száraz avar föld-édességét, a gombák aromáját felismeri. Ismerősek az apró lábak neszei is, melyek ezernyi apró rovartól erednek. Ha pedig rovarok motozását hallja, az nem jelenthet mást, csakis ennivalót! Tüsi elindul, hogy megtöltse korgó gyomrát.

Amint éhét elverte, elindul a patak mentén. Kellemes szállás akadt a tölgy lábánál, ám a sündisznócska túl zajosnak találta: csendesebb helyre vágyik.

Hosszas vándorlás után maga mögött hagyja a vízfolyás partjait. Egy éjjel aztán erdőszéli tisztásra érkezik. Örömmel motoszkál, szaladgál a puha, meleg avarban – a patak menti kemény nádtorzsák igencsak próbára tették érzékeny lábait.

A játékos szélfiú egy kupacba fújta a leveleket egy galagonyabokor tövében, a sündisznócska táborát a halom melegében. Matat egy darabig, majd fáradtan – hisz hosszú utat tett meg – álomba merül.

Kora reggel nagy lármára riad, rőfögéstől, visítózástól hangos a környék: egy vaddisznócsalád siet

hazafelé. Az egyik csíkos vadmalac a bokorhoz szalad, szimatolni kezdi a megszáradt leveleket. Már csaknem széttúrta az avart, amikor az anyja mérgesen utánacsörtet, és néhány erőteljes bökéssel visszatereli testvéreihez. Tüsi hunyorog a napfényben, ijedten pislog a zsibongás hallatán. Aztán ahogy a tisztás elcsendesedik, napirendre tér a zaklatás felett, s lassan visszaalszik. Egy mohával bélelt, nyugodt odúról álmodik, ahol biztonságban élhet.

Ébredéskor körülkémlelve igencsak megrémül: a csendes, békés időjárás haragosra, szelesre fordult. A fák ágai csak úgy hajladoznak a virgonc széllegények ostorcsapásai alatt. Tüsi úgy dönt, jobb, ha a fészek oltalmában marad.

Szél úrfiakat Vihar apó követi, s ő már nem csak szelet, de esőt is hoz kabátja zsebében. Kis barátunk hamarosan átázik, pedig igyekszik egészen picire összehúzni magát a bokor védelmében.

Vihar apó és a széllegények egész éjjel és egész nap járják vad táncukat. Estére aztán Vihar apó elfárad. Az úrfik még bírnák erővel, de az apó rájuk dörög egy hatalmasat, s a szelek elcsitulnak. A hold újra rámosolyog a világra.

Tüsi átfázva bújik elő a galagonya alól, megmozgatja elgémberedett lábait. Megrázza magát, hogy megszabaduljon a tüskéi közt ülő vízcseppektől, és elindul ennivalót keresni, hisz a hasa már versenyt morog az iménti égiháborúval.

Rengeteg bogár mászkál, szárítkozik a bokrok alatt. Tüsinék könnyű dolga van, hamar megtölti

korgó gyomrát, és úgy dönt, jóval kényelmesebb, szárazabb fészket kell találnia.

Szép, szép az elhatározás, de nem is gondolnánk, milyen nehéz egy jóra való süniúnak szállásra lelnie, mennyi utánajárás, fárasztó menetelés után mondhatja magának az ember (vagy a süni): *itthon vagyok!*

Tüsi nyakába veszi az erdőt, és megy, megy, hogy megtalálja álmai otthonát.

Ahogy így bandukol, megpillant egy nagy szikla tövében pihenő bejáratot. Talán itt otthonra lel. Sietve szedi lábait – már igencsak közel a hajnal –, buzgón szimatolja a nyíláshoz vezető ösvényt. Furcsa szagra lesz figyelmes. Ezzel az illattal még nem találkozott, mozgást azonban nem tapasztal, így bátran bebújik a lyukon. Száraz, meleg vacokra bukkan. Lelkesen halad befelé, épp azon töri a fejét, milyen leveleket hordjon majd ide, amikor hirtelen egy nagy vörös valami ugrik elé fogcsattogtatva, morogva. Ha Tüsi nem elég gyors, lehet, hogy még az orrát is leharapja!

A kis süni összegömbölyödik. Az indulatos házigazda – egy pihenésében háborgatott róka – nem törődik a tüskékkel, addig tuszkolja, lökdösi a betolakodót, míg az kívül kerül a kotorékból.

Amint kihemperedik a bejáraton, Tüsi megfordul, és nekiiramodik az erdőnek. Mindegy, merre, csak el innen, minél távolabb a dühös vörös fenékvadtól! Mikor már egyetlen lépést sem bír tenni, elvackolja magát egy nagy, vihar nyeste ág alatt. Kipihen ijedtségét, fáradtságát.

Másnap igen letörten, rosszkedvűen ébred. Elke-
serítette a sok kudarc, a hiábavaló keresgélés. Egyre
kevesebb ideje maradt, hogy rendes kuckóra leljen;
mióta elhagyta a családi fészket, elmúlt a nyár vége,
nemsokára az ősz is búcsúzni készül. A napok érez-
hetően hűvösebbek, a fák ágai csupaszon dideregnek
a deres hajnalban. Ha nem talál megfelelő helyet a
fagy beállta előtt, a kis sünnem éri meg a tavaszt.

Korgó gyomra nem hagyja a szomorúság ingová-
nyába fulladni, addig morog, addig méltatlankodik,
míg Tüsi nagy nehezen lábra áll, és az ösztöneire
hallgatva elindul élelmet keresni.

A nagy bánatban észre sem veszi, milyen szép
kerek és fényes a hold. Sőt az is elkerüli a figyelmét,
hogy a tegnapi ijedelemben *visszafelé* szaladt: arra,
amerről jött. Csak egy egészen kicsit tért le korábbi
útjáról.

Ráakad egy régen kidőlt fára – terített asztal –,
alatta ízletes gombák nőnek, bogarak tanyáznak. Tü-
si degeszre tömi pocakját. Jóllakottan fúj egy nagyot
– mintegy elfújva a rosszkedvet –, és határozottan
körbekémlél. Szállást kell találnia!

Ahogy így nézelődik, merre indulhatna tovább,
egyszer csak megakad a szeme egy hatalmas, öreg
fán. Még a családi fészket óvó tölgy sem volt ilyen
óriási! Tüsi nem is érti, hogy nem vette észre hama-
rabb. Hiszen a pompázatos telihold egyedül erre a
fára csorgatja fényét!

A vándor közelebb merészkedik a roppant gyö-
kerekhez. Egy minden sünnfiú álmát megtestesítő va-

cokra lel közöttük. Nem tépelődik sokáig, munkához lát. Lehullott levelekkel, puha mohával béleli ki a megfelelő méretűre szélesített-mélyített gödröt. Nem feledkezik meg a két kijáratról, a biztonságos kuckó alapfeltételéről.

Tüsi heteken át dolgozik hajlékán, s közben megismerkedik a fa többi lakójával. Számtalan madárfészek rejtőzik az ágak között (persze ilyenkor már nincsenek fiókák, majd tavasszal), a fa odvában pedig egy mókus éldegél. Éjszakai állat lévén a sündisznócska csak a hajnali és alkonyi órákban találkozik a kis ugróbajnokkal, aki szorgosan gyűjti a télire valót.

Mivel nem kell messzire járnia eleségért – a kidőlt fa nem csak a szomszéd harkálynak, de neki is bőven juttat csemegét –, tüskés barátunk minden energiáját az odú tökéletesítésére fordítja. Lassan álomra kell hajtania a buksiját, egyre hidegebbek az éjszakák. Tüsit szorítja az idő, ő azonban derekasán helytáll. Fészke a legnagyobb igényeket támaztó sünnnek is megfelelné.

Még egyszer alaposan belakmározik, majd azzal az örömteli gondolattal bújik a vackára, hogy tavasszal, ha felébred, családot alapít egy kedves sünlánynyal.

Tüsi gombszeme lassan lecsukódik. Orrocskája megpihen, nem szimatol többé. Bajsza alatt halvány mosoly ül, ahogy a moha- és levélpárna andalító illata álomba ringatja:

Sikerült! Megtaláltam! Itthon vagyok!

Téli álom

Gyermek még az erdő. Elszunnyad, s álmot lát.

Aranyzöld levélzuhatag –

Egyetlen kép kísért minden szendergő fát.

Langyos, nyári zápor.

Ázik a lombsátor.

Reszketnek a nyírfák, gyertyánok és tölgyek.

Ezüst toll pereg a földre –

Zúzmarát törnek a galagonyahölgyek.

Lüktet a fehér fűz.

Lakomázik a tűz.

Dermednek az ágak. Sűrű vérük megfagy.

Elpirul a szende-vad nap –

Felnyög, jajgat a juhar: „Ne menj még, maradj!”

Két madár trillázik.

Egyikük se fázik.

Rácz Boglárka

Magányos óra

Ez az igazi magányos óra,
Nemsoká virrad...
Szívem karóba húzva...
Ordítva küzdenék, de nincsen már hangom,
Megfosztott vagyok.
Nincs nevem, se rangom...
Koldusként egy kis alamizsnát kérek!
A felkelő Nap sugaránál
Haláldalt zenélek,
Ziháló sóhajom nem hallja más,
Csak Isten.
Ő mindig igazat szól –
Több dalom már nincsen...

Aranylövés

Áldás csak mire vágytam,
Most mégis átok van rajtam,
Mérges szívembe árkokat vés,
Úgy fáj! Úgy kell már az aranylövés!

Kiálljam, amit nem lehet?
Tudom most néhányan féltenek.
Zsongítsd fülemet olvadó zeneszó,
Tompítsa agyam minden, mi kapható....

Figyelj csak Te!
Révésze setét vizeknek,
Ha poklokra evezünk is,
Ugyan, miért meneküljek?

Jó Neked, jó nekem...,
Keveredjünk hát össze,
Miként a szent anyag,
A legutolsó tűbe.

Ragadjon meg a szél,
Tépjen, sodorjon össze,
Legyél a megváltóm ma,
Aranylövés a szívbe...

Kérdezz-felelek

Kérdezz! Én majd felelek...
Emlékezek, vagy feledek...
Mindent, mit elfűjt egy röpke szellő
Figyeltem, ahogy viharra felnő,
S borúval borítja szintiszta egünket,
Lelkeink, mint riadt sas, keringtek...

Felelek majd, ha kérdezel...
Azt hiszem, örökre az leszel,
Akivé váltál, vagy akivé tettél...
Lámpa fényében bogárnyi szentély...
Amikor minden pillanat örök,
Tökéletes vagy, akár a körök...
Amiket rajzolok körmeim hegyével...
Rád gondolok most is, remegő reménnyel...

Felelek! Te meg kérdezz!
Mikor lesz az a „majd lesz”...
Feledek vagy emlékezek...
Valóság, vagy álom legyek...
Amikor minden pillanat örök,
Akkor újból a Világra jövök...
Lámpa fényében bogárnyi szentély...
Akivé válok, vagy akivé lettél...

Hajnalhasadás

Most két kezeddél markolod bögrédet,
Milyen forró... akár az igézet...
Kíváncsi vagy, mit hoz a nap neked,
Lesz-e, ami majd új utakra vezet...
Milyen nagy ajándék, hogy terád gondolhatok,
Míg kávémba egy kis könnycseppet kavarak...
Keserédesen szeretem...
Mert másként már nem tehetem...
Mindent, ami volt, mindent, ami vár...
Megiszom bátran, bár tudom, mennyire fáj...
S míg odakinn narancsba cikázón pirkad,
Egy távoli panelben bezárul az ablak...

Végső üzenet

Megölted perceim... Halált hozol napomra!
Itt állok előtted, de büszkén, nem lapulva!
Add meg az utolsót!
A végső üzenetet...
Vond meg unottan vállad,
Vagy köpj... mert megteheted...
Percterror, nap-gyilok!
Ordíts, mert ordítok!
Vedd el a lelkemet!
Ne lássak több eget...
Itt állok előtted, még egyszer Rád pillantok...
Fény gyúl ki szívemben, elégték, pillanatok...

Micsoda éjszaka ez?

Milyen jó ötlet lenne
Kilépni a Végtelenbe,
Felhőkön átsétálva
Fájdalmunk szétszórva
Az Univerzumba...
Micsoda éjszaka ez?
Mi közöm van hozzá?
Hol vagy a légköri lépcsőn...
Isten mikor tesz szabaddá?
Miért lángolnak vétkeim?
Izzanak vággyá emlékeim?
Felelj, hogy megfeleljek,
Téged miért követellek?
És ez az egész éjjel,
Miért ne hullhatna széjjel?
Micsoda börtön! Be vagyok zárva
Agyamba, testembe – így vagyok árva.
Hívhatnál magadhoz,
Vagy jöhetnél hozzám,
Bár nekem nincs semmim,
Csupán e rövid prózám...
De le kellett írjam,
Hogy Nélküled kibírjam
Ezt a vérrögös éjszakát,
Hogy tudjam elhinni,
Hogy tudjam remélni,
Hogy tudjam megélni,
Van tovább...

Kaleidoszkóp

Nézem magam egy kaleidoszkópban...
Bűnös vagyok! Na mondd, mi van abban?
Még néhány józan gondolatom...pereg le homlokomon...
Letöröljem? Inkább hagyom...,
Hogy lényembe hatoljon a felismerés,
Ez nem szárnyalás, csak zuhanórepülés,
Ez még nem vers, csak betű-küzdelem,
Ez már nem éltet, csak úgy jön velem,
Ezen az úton szüntelen
Megölel, befon a félelem,
Harcoltam harcokat... Feladom!
Van nálam nagyszerűbb hatalom!
Nálam a kulcs, de eldobom!
Mindent, mit tettem, megtagadom!
Áruló vagyok! Na mondd, mi van abban?
Ennyire élni még sohasem akartam...

Idegen

Idegen jár közöttetek..
Én vagyok az az idegen!
Sóhajom eltűnik, az idő megszűnik,
Csak magányos szívem ver hidegen...

Tolakodó árnyaklelkemre ülnek,
És a fények mind mind elmenekülnek.
Miért vagyok én ilyen idegen?
Lüktet a vér, sajogva idebenn...

Bennem a vérem is egyedül van...
Még a vérem is egyedül van!
Magányos szívem csak ver hidegen...
Mert akit kerestél, már idegen...

Letette

Letette a poharat,
Miután ivott egy korty vizet,
Elmélázott... lassacskán...
Egy dallamra emlékezett...
És apró szikrákat szórt szíve...
Akár a csillagszóró, de
Nem láthatta senki magányát, se lelke
Lehulló foszlányait... nem vették észre...
Ő meg felpillantott az Égre,
Naplemente volt éppen, s egy
Versike ötlött eszébe... ceruzát keresgélt
A pislá lámpafényben...
Eleget éltem már? Agya zúgva zakatolta...
Nem tudta rá a választ...inkább begombolta
Nyűtt kardigánján a kihagyott gombot.
S letéve végül minden gondot,
A sarokba térdelt...
És egy imát mondott.

Óraátállítás

Hajnalban -azt mondják-nyerünk egy órát...
Hajnalban...nyerünk, vagy veszünk egy órát,
Hol az a sok óra, ebből állna az éned?
Amit elvesznek az az igazi élet...
Folyjanak a sorok, ömöljön a szöveg,
Kevés már az ember, túl nagy lett a tömeg,
Rímeim leporolom, lepkék a betonon,
Bűneim tagadom, vállalom, tagadom...
Azzal az órával, amit nyersz mit kezdesz?
Növekszik a semmid, ha mindened meglesz...
Azzal az órával aztán meg mit csinálsz,
Ami az utolsó-akkor majd mit kívánsz?
Korábban lesz sötét-sírhattok majd végre,
Mintha olyan sokszor néznétek az égre...
Spórol az ország, a család, a lélek...
Kész ez a vers is, eladók a fények...

Nem hittem

Én nem hittem, hogy így megszeretlek,
Megbabonáztál magányomban...
Puha, széles réteken fekvé
Úszva a hatalmas óceánban.
Zsongnak, bongnak suhanó árnyak,
Összeverődnek pille-szárnyak
Valóra fordul, térül minden
Őrült iramban, eszeveszetten...
Igazzá válunk csak mi ketten...

Salánki Anikó

Pedagógus és könyvtáros vagyok egy alföldi kisvárosban.

Mint befogadó, a művészet minden ága érdekel: zene, film, színház. Férjemmel közös hobbink a fotózás, országjárás, túrázás.. Az „Őszi életképek” illusztrációját egy ilyen közös kirándulás alkalmával készítette.

Eddig főleg antológiákban jelentek meg meséim, novelláim.

2014-ben első díjat nyertem Majoros Sándor online irodalmi lapjában, a Regénytárban, s azóta is gyakran publikálok itt és az Irodalmi Életben is.

A Vásárhelyi Látóhatár folyóirat öt éves évfordulója alkalmából az „Őszikék XXI. század” címmel jegyzett felhívásra több mint kétszáz irodalmi pályamű érkezett hét országból. Közülük a „Kép az állványon” című novellámat különdíjjal jutalmazták, s a lap nyomtatott tematikus számában is közölték.

Őszi életképek

1.

Az öreg letette a fröccsös poharat, nem ivott bele. Csak nézte az elpattanó buborékokat, úgy kezdte mondani, félhangosan:

– 16 éves suttyó kölyök voltam, amikor felkerültünk Pestre. Apám vágárként dolgozott, de aztán kiemelték, és egyre feljebb került a ranglétrán. Végül az egyik minisztériumban kötött ki – ahogy mondta –, aktatologatónak. Azon az őszön egyre gondterheltebb lett. Egy este nem kérte a vacsorát, rám nézett, de anyámnak mondta, aki a kishúgomat etette:

– A fiút meg elküldöm a bátyámhoz, ki tudja, itt mi lesz, hova csapódna.

Anya szeme könnyes lett, de nem szólt. El kell mennem? Itt kell hagynom az iskolát, a családomat? Juttát, aki olyan, mint a játékbabája, amit le nem tenne a kezéből? Nem szóltam, apámmal nem lehetett vitázni, meglátott egyik nap a fekete kocsiból, ami hozta-vitte, hogy egy csoport körül őgylegtem, jelszavakat kiabáltak kipirult arccal, én meg csatlakoztam hozzájuk. Haragudott. Két nap múlva abba a nagy fekete autóba én szálltam be, egyedül. Amikor visszanéztem, ott álltak ők hárman. Kishúgom kezében fejfelé lógott a baba. Integettek, de én dacosan elfordultam. Ekkor láttam őket utoljára. A házat telibe találta egy lövedék. Amikor végül felkeveredtünk a nagybátyámmal Pestre, az üszkös romok között bóklászolva sírni se tudtam. Amikor észrevettem a téglák alatt valami fehérséget, tíz körömmel estem neki, hogy kiszedjem.

A baba volt az. Jutta babája.

2.

Nyanyót azon a bizonyos őszön találták. Ócska melegítő volt rajta, bojtos sapka, kis kezében horpadt pléhautót szorongatott. Előre-hátra hintáztatta magát, és egyfolytában csak azt gajdolta:

– Nyanyó! Nyanyó!

A határmenti falu lakói a katonákkal, rendfenntartókkal együtt csatárláncban fésülték át a mocsaras-lápos vidéket nap mint nap. A felnőttek, fiatalok át tudtak vergődni a cuppogó sárösvényeken, de gyakran leltek öregekre és csecsemőkre, sírdogáló kisgyerekekre, akik nem láthatták meg az ígért „szabad, új világot”, mert már elfogyott minden erő és akarat, és elveszett a szeretet és az emberség is. Rájuk már nem jutott. Letették őket a határsávba, zsombékokra, bokrok aljába.

Volt, akinek a zsebében cédula lapult, rajta a keresztneve, kora, néhány kusza sor. Volt, akinek a nyakában ezüst láncon félbevágott érme lógott. Sokukra ráleltek. Még időben.

Teherautók álltak az út szélén a novemberi ködben.

Vöröskeresztes nővérek teát főztek, pokrócba csavarták az átfázott-átázott megfagyottakat. Nyanyót a falu nevelte fel. Valami kimondatlan ösztönnek-összefogásnak engedelmeskedve nem adták árva-házba.

Sose keresték. S ő se keresett soha senkit. Most hatvan éves. Körülbelül.

A faluban mindenkit ismer. Őt nem ismeri senki.

3.

Kálmán úr korán kelt, megberetválkozott, elővette a szekrényből a kissé már kopottas fekete ünnepit, fehér inget. A cipőt már tegnap kisuvickolta. A bordó kantába vizet mert. A virágot háztól vette. Halványlilát. Ez volt Eszter kedvenc színe. Tíz után indult, lassú léptekkel ment, nincs minek sietni, meg nem is illendő. A temetőben aranybetűs márvány emlékművek, sírpaloták közé szorítva ott állt a maga csodálatos egyszerűségében a csónak alakú, égerfából készült fejfa. Az ő műve. Akkor faragta, amikor elment a kedves. Azóta hirdeti, hogy itt alussza örök álmát Almássy Eszter. Az ő Esztere. – Negyven év nélkül – simította végig kérges kezével a belekarcolt életfát. A virágot vázába tette, a maradék vizet rálöttyintette az örökzöldre. Nem időzött sokáig. A déli harangszó már a kapuban érte.

– Megjöttem – szólt be a konyhába, több évtizednyi megszokásból.

Válasz nem jött. Kitől is jött volna?

Soós Katalin

A vidám szív a legjobb orvos-ság – mondja bölcs Salamon, vagy ahogyan én tanítottam kicsiknek-nagyoknak: ha a mosoly ragályos – miért nem akarod megfertőzni a környezetedet? Ez lett életem mottója és amikor a Szépművészeti Múzeumban a Medici kiállítás egy kis termében váratlanul szem-től szemben találtam magam Leonardo Mosolygó lányával, akkor először levegőt sem tudtam venni, majd sírva fakadtam, ami évek óta nem történt meg velem. Azóta ez a kép a jelképem. Ha az írásaim legalább a visszfényét vissza tudnák adni ennek az érzésnek, ha egy kicsit is elgondolkodtatók tudnának lenni, akkor már nem volt hiábavaló kézbe vennem a tollat.

Budapesten születtem. Mindig én voltam az az ember, akit bármikor fel lehetett kérni, hogy a faliújságra vagy a munkahelyi lapba, szakfolyóiratokba írjon, vagy szerkessze azokat. Később állandó munkatárs voltam helyi lapnál. Tudósításaim, riportjaim, interjúim. Néhány éve érdeklődésem a szépirodalom és a történelmi múlt eseményei felé fordult: rögzíteni és bemutatni azokat az egyes emberek életén keresztül és tanulságul továbbadni a jövő generációknak. Pályázatokon szoktam részt venni, írásaim kötetekben és/vagy az interneten jelennek meg.

Karácsonyi történet az ötvenes évekből

Márti korán ébredt, és bár a decemberi reggel még szürkésen derengett először az ablakhoz rohant: ugyan mi történt az éjjel? Anya ígérete kavargott a fejében:

– Ha éjjel is esik a hó, holnap Apával fogtok szánkózni!

Márti csak azt hallotta ki az ígéretből, hogy Apa el fog jönni, ha reggel is hó lesz. Ezért nagyon fontos volt neki, hogy lássa mi van odakint.

Bár a szobában hideg volt, kiugrott az ágyból, a függöny mögé bújva két tenyerét és az orrát is az ablakhoz nyomta, hogy jobban lásson. Majdnem felsikoltott:

– Hó! Van hó! Minden teli van hóval! – és rohant vissza Nórihoz, aki a mellette lévő ágyban még mélyen aludt.

– Nóri! Nórikám! Ébredj, ma jön Apa! Minden csupa fehér! Még most is hull a hó! – simogatta húga arcát. Reszketett a türelmetlenségtől, hogy elújságholhassa a nagy hírt. Kicsit meg is rázta, ahogy költögette, bár tudta, hogy Nóri sokáig szeret aludni és nehezen ébred.

– Hó van! Hó van! – lelkesedett, amikor a húga végre kinyitotta a szemét, de a kissé még kótyagos Nórit ez a hír nem hozta lázba. Négy éves volt és

nem tudta mi az a havazás, mert akkor volt utoljára ilyen nagy hó, amikor ő született.

– Anya azt mondta, ha éjjel is hull a hó, akkor Apa megjön és elvisz minket szánkózni! – ismételte izgatottan.

Voltaképpen az alig két évvel idősebb Márti sem tudta ez mit jelent, de biztosan jó dolog lehet, ha Apa is jön. Már hónapok óta nem látta és Anya sem beszélt róla. Sőt! Megtiltotta, hogy bárkinek is megemlítsék. Szerencsére sem iskolába, sem óvodába nem jártak. A házbeli gyerekeknek azt kellett mondaniuk, hogy Apa elutazott. Hová? Anya is csak furcsa válaszokat adott. De úgy látszik ma minden rendbe jön: Karácsony van és a kis Jézus elküldi az Angyallal a kért ajándékokat. Nekik most Apa volt a legislegfontosabb kívánságuk. Együtt lehetünk végre! – gondolta reménykedve. Hiszen a kert és minden, minden csupa hó!

Nóri kíváncsian kászálódott ki az ágyból és követte izgatott nővérét az ablakhoz. Elámult a teljesen hófehér világon és az óriási hópelyhek kavargása őt is elragadtatta. Együtt rohantak a konyhába, ahol Anya éppen Pannit etette a magasszékbén.

– Anya! Anya! Hull a hó! Ugye akkor ma megjön Apa? – kérdezte, sóvárogva várta az igenlő választ.

– Mikor mehetünk ki a kertbe? – türelmetlenkedett Nóri, aki kíváncsi volt a sosem látott fehér csodára.

– Jaj kicsikéim, nem mehettek ki egyedül. A hó ismeretlen nektek és ezért veszélyes. Én most nem érek rá, még sok a dolgom. Ma Karácsony van, Jézus születése, a szeretet ünnepe. Emlékeztek, beszéltünk róla, és arról, hogy ha szófogadók, jók lesztek, akkor ma hozzánk is eljön az Angyal!

A kislányok megszeppentek, mert mindkettő írt az Angyalnak és ákom-bákom rajzaikon azt kérték, hogy hozza haza Apát.

– Na menjetek szépen, tudjátok mi a dolgotok! – és biztatásként megsimogatta a fejüket.

A gyerekek megilletődött csendben mentek vissza a szobájukba, csendben öltöztek fel és csendben ágyaztak be. Halkan, visszafogott hangon beszélgettek, még a játékokat sem vették elő. Jaj, dehogy csinálnak lármát, vagy rendetlenséget, csak Apa hazajöjjön végre! Időről időre az ablakhoz szaladtak és ámulva figyelték, hogyan vastagszik az ágakon a hó, hogyan tűnnek el a virágok a fehér paplan alatt. Vágyakozva, szomorú szívvel lesték a kinti eseményeket, amint a házbeli gyerekek kacagva, sikongva hócsatáztak a kertben.

A délelőtt ebben az izgalomban telt el, a vékonyka ebédet is alig tudták megenni – türelmetlenül várták Apa érkezését. Szó nélkül szedték le az asztalt, vitték a mosogatóba a szennyes edényeket. Később elgondolkodva guggoltak a cserépkályha előtt, figyelve a lángoló fahasábokat, és csak alkalmanként, óvatosan raktak rá egy-egy darabot, hogy ki

ne aludjon a tűz a hosszúnak tűnő délutánban. Még a pelenkákat is önként hozták-vitték Panni tisztába rakásakor! Végül Anya irányításával közösen, hármasan megterítették az ünnepi asztalt.

Lassan odakint már besötétedett. A kert is elcsendesedett. Sorra gyulladtak ki az ablakok, mögöttük itt-ott karácsonyfák csillogó sziluettjét lehetett látni – de Apa még mindig nem volt sehol.

A feszült várakozásban a remény azonban felülkerekedett a türelmetlenségen és a kislányok szinte egyszerre kezdték el a meleg holmikat elővenni és minden szülői segítség nélkül fogtak az öltözködéshez. Nem beszéltek róla, de meg voltak győződve, hogy így hazavarázsolják Apát. Épp a hócipóikat húzták volna fel, amikor csengettek. És tényleg, egyszerre csak Apa állt az ajtóban!

A két lány örömeiben sikoltozva ugrott a nyakába, így nem vették észre, hogy apjuk lefogyott, arca nyúzott és dideregve áll ott vékony ballonkabátjában.

Anya gyorsan becsukta mögötte az ajtót, kibugygyanó könnyeitől nem is látva, némán ölelte át.

– És ti hová készültök így beöltözve? – kérdezte meg Apa, amikor végre szóhoz jutott. – Tudjátok, hogy mekkora hó van odakint?

– Tegnap óta egész éjjel hullott!

– Anya azt ígérte, hogy te ma megjössz....

– ...és elviszel szánkózni!.

– ...mert minden csupa hó!

– Valóban? – mosolyodott el Apa és kérdően nézett a feleségére, aki még remegő hangon mondta:

– Igen. Igen, menjetek csak el szánkózni, addig én itthon ellátom Pannit és befejezem a vacsora előkészületeit. Talán az Angyal is ideér addigra. De előbb igyál egy forró teát és öltözz át meleg ruhába!

Amíg a teát készítette nagy hirtelen egy szelet zsíros kenyeret is tett a férje elé:

– Már leállt a forgalom, nyugodtan felmehettek az utca végén a dombra. Lányok, fogadjatok szót apátoknak. Édes, te meg vigyázz a lányokra, még sosem ültek szánkón! Ne maradjatok nagyon soká! Legkésőbb egy jó óra múlva visszagyertek ám!

Miközben ezeket mondta megigazította a lányok sapkáit, sálait megkötötte, madzagon lógó egyujjas kesztyűiket felhúzta. Apa is átvette meleg téli kabátját, sapkát, kesztyűt húzott, előszedte a régi szánkót a kamrából.

A kislányok először nem mertek a hóba lépni, csak ámulták és bámulták az elvarázsolt, fehérre vált világot. A korán leszálló estében egy-egy lámpa sárgás fénykörében látni lehetett a táncoló a hópelyheket.

Apa ment elől, maga után húzva a szánkót. A kislányok megilletődve, eleinte óvatosan, le-lemaradva lépkedtek a mellékutcában a szűz hóban, majd versenyezni kezdtek és cikk-cakkban, a nekik majdnem térdig érő hóban tapodva értek fel az utca tetejére. Apa jól megelőzte őket és cigarettára gyújtva

szinte új, csodálkozó szemmel várta kergetőző lányait.

És akkor kezdetét vette a szánkózás! Milyen csodás érzés volt Apa előtt ülve lesiklani a dombtetőről! A lámpaoszlopok sorra suhantak el mellettük. A felvert hó csillogó porfelhőként repült utánuk. A sebességtől kipirult az arcuk. Nevető szájukba hullottak a hópelyhek, ezen megint nevetni kellett. De aztán egyszer csak leértek a főútig, vissza kellett fordulni.

Először az apa húzta felfelé a szánkót, de később jobb felől Márti, balról Nóri csatlakozott hozzá. Többször is lecsúsztak hármasban, amikor Apa megengedte, hogy a kislányok egyedül menjenek le, de előtte megtanította őket hogyan kormányozzanak és fékezzenek. A nagyobbát, Mártit ültette hátra, akinek ölében elől Nóri terpesztett. A lányok sikkantgattak az élvezettől és nem tudtak betelni az élménnyel. Az apa csendes büszkeséggel nézte a lányait, és amíg egyik cigarettát szívta a másik után, a gondolatai az elmúlt hónapok rémségei, megpróbáltatásai körül jártak. Mennyi mindentől fosztották meg azzal, hogy elzárták a családjától!!

Egyszer a gyerekek már majdnem felértek a dombtetőre, amikor Márti megállt megigazítani elcsúszott sálját és elengedte a szánkót. Több se kellett Nórinak! Hirtelen elhatározással megfordította, gyorsan felült rá és egyedül elindult lefelé. A szánkó a könnyű súllyal szélvészfért száguldott a lejtőn, és Nóri a rémületében elfelejtette, hogyan kell kormá-

nyozni. Az elszabadult szánkó egy eljegesedett folton megcsúszott és az egyik lámpaoszlop mellett a járdaszélnek ütközött.

Apa és Márti földbe gyökerezett lábbal nézték a jelenetet és hogy a szánkó egyenesen a lámpaoszlopnak tartott. Nóri életveszélyben van! Úristen, ne hagyj! A tragédia képzete helyett csak azt látták, hogy Nóri arccal a hóba esik, a szánkó pedig lejjebb felborulva megáll. Fellélegezhetnek... Mindketten rohantak a kicsihez, aki az ijedtségtől sirva fakadva ült a hóban. Nagy könnyei remegő szája szélén megálltak.

– Mi történt Hugi? Megütötted magad? Mért sírsz? – kérdezte Márti melléje guggolva.

– A fogam... a fogam nincs meg! – hüppögte fejét rázva Nóri. Elveszett a fogam! Mit adok a Fogtündérnek? Nem lesz új fogam! – és újabb könnyek indultak lefelé.

Apa is átölelte a kétségbe esett kicsit. Az apai karok a régen hiányolt biztonságot jelentették, így a sírás abbamaradt.

– Muti hol pottyant ki? – nyugtatta Márti is. – Majd én megtalálom! – biztatta kishugát. Azzal lehúzta kesztyűjét és meztelen kezével szép lassan kezdte elseperni a havat, ahol Nóri mutatta.

Az utcai lámpa fénykörének éppen a szélén voltak. Hogyan is lehetne megtalálni a nagy fehérségben egy csöppnyi fehér fogacskát? Hirtelen ötlettel fordult az apjához:

– Apa, kérlek gyújts meg egy gyufát és dobd le ide!

Három-négy gyufa után az elolvadt hóban Márti gémberedő finom ujjacskái valami pici keménységet érintettek:

– Megvan! Ugye mondtam, hogy megtalálom!! – lelkesedett Márti.

Nóri csodálattal tekintett nővérére, amint az a tenyerébe tette a megtalált tejfogát és még közben intézkedett is:

– Apa, légy szíves dugd a Nóri fogát a gyufás-skatulyádba! De utána is vigyázz rá! Oda kell adjuk a Fogtündérnek!

– Nem hiába hív téged Anya Súlyomszemnek! – engedelmeskedett Apa és szíve táját melegség járta át. Megsimogatta okos lánya fejét és gyengéden letörölte a kicsi szája szögletében megállt könnycsep-
pet.

– Jól van Nóri, most már ne sírj! – vigasztalta. Gyerünk haza! Édesanya biztosan vár és lehet, hogy az Angyal is megjött már!

Valóban! A Karácsonyról is és az Angyalról is teljesen elfeledkeztek, annyira belemerültek az élménybe, a hóba és a szánkózásba! A kislányoknak egyszerre sürgős lett a hazamenetel. Apa alig győzte utolérni őket a szánkóval.

Otthon rögtön a konyhába siettek, ott vették le a vizes hócipőiket is. Anya halkán lépett be és mielőtt a lányok lelkesedve mesélni kezdték volna a szánkózást és Nóri balesetét a tejfoggal – ujját a szájára téve jelezte, hogy csendben legyenek.

– Pszt! Panni alszik! Még nem jött az Angyal, de bármely percben itt lehet. Ne riasszátok el, hogy zajt csaptok! – ezzel az előszobából a fürdőszobán és a szülők szobáján keresztül beterelte őket a gyerekszobába.

– Öltözzetek át, én addig megnézem a babát!

A kislányok szófogadóan, pissenés nélkül vették fel az előkészített ünnepi ruhát, cipőt, amikor hirtelen egy pici csengettyű hangját lehetett hallani. Már éppen rohanni akartak, amikor Anya feje bukkant fel az ajtóban.

– Hallottátok? Ti is hallottátok? – azzal kézen fogta Mártit, Apa önkéntelenül nyúlt Nóriért és így mentek át a hallból nyíló ebédlőbe, ahol egy kis karácsonyfa állt. A gyertyafényben még lehetett látni a csillagszórók utolsó szikráit.

Márti és Nóri megilletődve bámulták a meg-megcsillanó gömböket és a szaloncukrokat.

– Boldog Karácsonyt! Boldog Karácsonyt! – mondta Anya és Apa szívből jövően ismételte: Boldog Karácsonyt! Megpuszították a lányokat és Apa szorosán átölelte Anyát és megcsókolták egymást.

Mialatt a Mennyből az angyalt énekelték Márti észrevette, hogy a karácsonyfa mögötti ablaknál a függöny meglibben. Az Angyal! – gondolta és boldogan fogta meg Anya és Apa kezét. Megnyugodott. Végre szeretetben együtt a család! Ahogy Anya mondta:

Ez az igazi Karácsony.

Sudár Imre

Egy szó

Amikor csak a gondolat szalad
Akadálytalanul, mint a fuvallat
Zöld mezőkön, réteken át.
Akkor a szó elakad,
Elakad, mint csomó a torkomban,
Pedig annyiszor kimondtam ...

Már megint

Már megint levett a lábamról,
Mosolya, szépsége elvarázsolt.
Szeme ragyogása – csillagok,
Gyémántok, lelke tisztasága.
Megbabonázva, elvarázsolva
Elvitt egy csodás világba.
Boldog vagyok, mert újból,
Már megint legyőzte lelkem.

Égi vándor

A mindenségből elindultál
Forrón, tüzesen száguldoztál.
Utunkon összetalálkoztunk,
Ami éghető volt rajtam lángba borult.

Az életemet, szívemet felizzítottad,
Nem lehet, hogy engem és Őt így hagyjad.
Száguldjunk együtt, velem
Így őrizd érted lángoló szívem.

Vége!?

Szomorúan, elegánsan
Állsz a busz ajtajában.
Elmúlt tíz-tizenkét év,
Fájó öröm szíved mélyén.

Ami elmúlt jó és nehéz volt,
De mi jön ezután barátom?
Itt állsz a kapujában,
Mint a busz ajtajában.

Rád gondoltam

Még mindig érzem
A lázat
A szívemben.

Talán kis vizes ruha
Csillapítaná,
De nem teszem, nem akarom.

Mert nem is tehetem – mert
Ezer éve ott van bennem
Kis szikrád a szívemben.

... súlya

Szavaimnak volt súlya,
Melyek szép fülébe bújva
Elmondatta vele
Mi van az életébe’.

Egyedül van a világban,
Egyensúlyban Anyujával.
Formás alakja, termete
Karjaimba engedte.

Édes volt egyetlen csókja,
Karjainak finom ölelése.
Boldog voltam mikor ... -
Testemet nyomta Anna... 55 kilója.

Boldogság

Hej! Ez az idő nekem való,
Míg nem járt a réten kaszáló.
Imádok járni a nagy gazban,
Fenekem nem hordom magasan,
Vigyorogva, ugrálva egy pólóban.

Szabó József

Élünk mi szeretve
bánatot feledve
minden fájdalmat magunkról levetve.
És nyugodj meg, kérlek
ringatlak szavammal
Hisz eljön még a nap
mikor elviszlek magammal.

Gondolatok a szerelemről

1.

A szerelem olyan, mint a folyó.
Néha árad, de mindig megtalálja az igazi medrét.
Akkor aztán az Óceánig is hajózni lehet rajta.

2.

A szerelem olyan, mint az erdő.
Mindenkinek lehet menedék,
de el is tévedhet benne az ember.
És ha fél, könnyen el is veszhet.

3.

Mint aki élete utolsó napját éli,
vad vágyának múlását félti,
űzve, Hozzád ma is vágyom,
hogy lényem Veled eggyé váljon.
Majd elringat az érkezés
és megnyugtat a Létezés.

4.

Dúdolom, hogy szeretlek
hogy mindenben csak Téged kereslek.
S hogy elérjük a hegytetőt
Dalban küldöm szerető szívem
az éltetőt.

5.

A szerelem olyan, mint a Hold.
Ha felemeled rá a tekinteted,
akkor láthatod teljes ragyogását.

6.

A szerelem olyan, mint a szemed.
Ragyog benne minden,
még akkor is, ha fátyolos.

7.

A szerelem olyan, mint a Hatásod.
Minden értékest életre kelt az emberben.
Még repülni is megtanítja.

8.

A szerelem olyan, mint a fa.
Ágas-bogas, de a Nap ragyogásában
koronát teremt magának.

9.

A szerelem olyan, mint a kalács.
A legszebb ünnepet idézi fel mindenkiben.

10.

A szerelem olyan, mint a harang.
Közel van az Éghez és a hangja el is juthat odáig.

11.

Mikor úgy mellettem állasz,
teljes szépségedben
Egy gondolat, egy szó
nem jut eszembe.
Hallgatagon, félve nézem szemeid sugarát,
mint a tűzimádó
a Nap támadását.

12.

Szíved fogom
el nem engedem
magunkkal azt nem tehetem.
Neked kell az erős,
biztos kezem
Nekem kell a szerető,
igaz szíved.

13.

A szerelem olyan, mint az oltár.
Aki hisz benne, térdre borul előtte.

14.

A szerelem olyan, mint a mese.
Csak annak a gyermeknek szép,
aki hisz még benne.

15.

A szerelem olyan, mint az arany.
Ha rejtve marad, nem jelent kincset senkinek.

16.

Csókos volt az élet.
Emlékszem szemed tüzéből
– édeni volt és fénylett –
Vonzott a varázslata
szerelemtől ragyogott a végzet.
Majd hozzám értél
s minden hófehér lett.

17.

Néhány homokszem hull alá még
s megint előről újra kezdheti.
Alighogy véget ér a játék
árnyát előre máris veti.

18.

A szerelem olyan, mint a tüzes vas.
A kéznek érinthetetlen, de izzását
a szív felfoghatja magának.

19.

A szerelem olyan, mint a zúzmara.
A szívedet is gyönyörködteti a fák ágain,
de földre hullva a nyakadat törheted,
ha elvéted a lépést.

20.

A szerelem olyan, mint a világ végén
találni egy tükröt:
végre megláthatod magad benne.

21.

A szerelem olyan, mint a kerítés.
Ha nem erős eléggé,
a hű kutyád is megszökhet rajta.

22.

A szerelem olyan, mint a szél.
Simogat, vagy dühöng,
de mindig az oxigént hozza magával.

23.

A szerelem olyan, mint a csók.
Nagyot csattanhat a végén.

24.

S táncát járja
örök forró vággyal,
minden pillanatát
a boldog együttlétnek.
S ólomként zuhan
a szív rejtekébe,
boldog idők
örök emlékének.

25.

Téged mikor karom ölel
minden olyan gyorsan jön el.
Száll az óra
repül az idő
percre csak a pillanat jó.

26.

A szerelem olyan, mint a virág.
Szép és az érző embernek gyönyörűséget okoz.
Hervadása szomorú, és van,
aki sohasem dobja ki.

27.

A szerelem olyan, mint az Életünk: mert az is.
Nem hiába féltjük annyira.

28.

A szerelem olyan, mint a réveteg tekintet.
Nem tudja mit lát pontosan, de azt nagyon nézi.

29.

A szerelem olyan, mint a fegyver.
Csak őszinte, megbízható ember tud bántani vele.

30.

Volt száz álmom Rólad régen,
forró vággyal hideg télben.
Éltem nyarat vágy tüzeiben,
vágyom élni – Veled – ébrenlétben.

31.

A szerelem olyan, mint a só.
Kihozza a mennyei ízeket.

Szőkéné Kakucsai Erzsébet

Későn érő típusnak számítom magamat, mert versírással komolyabban csak két éve foglalkozom. 35 éve tanítok, szeretem a gyerekeket. A legtöbb verset is nekik, róluk írom. Ezek a versfélék főleg este íródnak. Ágyam mellett ott fekszik a papír és a toll. Aztán az éjszaka közepén megszületnek a gondolataim. Csak írok és írok. Serceg a toll a papíron. Másnap már nagyon boldog vagyok. Gazdagabb lettem valamivel. Akik olvassák alkotásaimat, nekik is kívánok efféle gazdagságot!

A kimerülő tücsök

A kis drága tücsök,
Ki az egérpádon ücsörgött,
A számítógépet jól kezeli,
A billentyűket úbereli.
Így ő nagyon fontos alak,
Az állatok közt a legokosabb.
Személye oly megnyerő,
Pótolhatatlan lett ő.
De a tücsköt a sok hangya,
Nyugodni nem hagyja.
Vergődnek rajta szüntelen,
Kérlelik őt keservesen.
Írjon meg egy e-mailt!
Szalasztják Emilért,
Üzenetre válaszoljon!
Keressen hírt a facebook-on!
Szegény tücsök, kimerülve
Fekszik rá a gépezetre.
Csak egy szabadnapot
Kér ő szépen!
Mert a munkából haszna
Nincsen!
Nyáron aztán ha teheti,
Szabadságát kiveheti.
Hegedülhet kedvére,
Mert annak is nagy mestere.

Nyest Nyengécske

Nyest Nyengécske eszeget,
Tojásokat nyeseget.
Barnás színű szőrzete
Tojáshéjjal van tele.
Nyenge éjjel vadászik,
Padlásokon lármázik.
Ő a nyusztot utálja,
Beképzelten mustrálja.
– Nyenge! Ne légy nyeglécske! –
Korholja őt testvére.
– Nagyképűség lesz a veszted!
Szerénységből több kell neked!
Testvérednek szót fogadj!
Többet tudok tenálad! –
Nyenge lassan megérti,
Bátyja őt most féltheti.
Meghúzódik, csöndben hát,
Így kerüli a vitát.

Rizsa Misa

Egy fehér kis egér,
Bizonyos Rizsa Misa,
A konyhából átvágtatott a
sötét kamrába.
– Az nem lehet, hogy eme
nyeszlett helyen, egy szelet
eledel se legyen! –
Gondolta mérgesen,
S le-felszaladt, a helyzettől
Rizsa teljesen kiakadt.
– Ehetetlen zsemle,
Bele penésszel telve.
Egy percet sem veszteglek
Telephelyen nem eszek,
E nyeszlett helyet feledek,
Kétségtelen, én elmegyek! –
Morgolódott Rizsa, mikor
Felfigyelt egy apró szempárra.
Elállt a szava, szíve
őrülten kalapált,
S csodálattal nézte
A gyönyörű egérlányt.
– Nekem nehezemre esik
eme eszperente,
Beszélj egészen egér
nyelven Eszementé! –
Szólt kedvesen hozzá
A fehér lányegér,

Rizsa szíve az egekig ért.
– Te kellesz nekem!
Szívem érted dobog!
Üres bendőm már
Sajtért sem háborog.
Nem kujtorgok,
Kietlen kamrákban,
Veled szeretnék élni!
Nagy boldogságban. –
S Rizsa vágya teljesült
Egy hét alatt megnősült.
Boldogan éltek, szeretetben,
A kis Rizsákkal egészségben.

Szeretet ünnepe

Hideg, téli szélben, éjfél ut az óra,
Misére készülünk mind, ünnepváróra.
Díszített asztalon adventi koszorú,
Rajta fénylő gyertya, sohasem szomorú.

Áll már a fenyőfa, öltözött pompába,
A szeretet fátylát hinti a szobánkra.
Várakozással telnek az ünnepi percek,
Karácsonyi öröm tölti el szívünket.

Csilingel a csengő, édes hangja zengő,
Betölti a szobát gyanta-illatfelhő.
Karácsonyi énekek dallama száll ma,
Megszületett Jézuska, Mennyei királya.

Itt a karácsony!

Tél derekán a
Zúzmarás ágon,
Fázósan gubbaszt
Cinege barátom.

Zendülő szellő
Zord, fagyos éjben,
Hó köpönyeggel
Érkezik serényen.

Bent a szobában
Mormol a kályha,
Ünnepi asztal
Vár a családra.

Szép koszorún is
Lobban a gyertya,
Adventi hétnek
Üzenetét hozza.

Csillagnak fénye
Hit reménysége,
Itt a karácsony!
Szeretet és béke.

Tóth János Janus

1969 őszének utolsó napjai egyikén láttam meg a napvilágot. Gyermekkorom nagyobb részét Keselyűhalmon éltem meg, a kisebbiket Mezőcsáton. Általános iskolai tanulmányaim befejezése után Miskolcon (Perecesen) autószerelőnek tanultam.

A tanulmányaim során, egy irodalmi órán találtunk egymásra a költészet és én. Azóta is tart ez a szószerelem. Az elmúlt tíz évben „Janus” néven számos internetes fórumon publikáltam verseimet, megjelentek írásaim antológiákban, ill. saját kötetekben, hangos kiadványokban. Verseim a természetből indulnak, vagy éppen odaérkeznek, ami azt hiszem Petőfi Sándor érdeme, hisz ő kedveltette meg velem a tájleíró verseket. Sándor bátyám mellett gyakran olvastam Arany szavait is, amik szintén sokat tettek a gondolatvilágomhoz.

Honlapom: www.janusvers.gportal.hu

Ébredés

Eldobott csendekre zajok lépnek,
oszlik a sötét, a világ ébred,
szemhéjam alól illan az álom,
tudat mélézik a valóságon.

Hajnal hajol be a zárt ablakon,
bennem még sötét, a kávémm iszom,
a gondolat verslábakat lógat,
de még nem jut szép tinta a szónak.

Fénysugárból seprűt köt a reggel,
és söpörni kezd nagy lendülettel,
minden árnyék az ágy alá gurul,
egy csöppnyi sötét kacag huncutul.

Ablak nyílik, a vadgalamb hangja
röppen, s leül szembe a sarokba,
oda hová az akác sóhajtott
bódító édes virágillatot.

Szép ez a reggel, de mégis hagyom,
indulok, terhek nőnek vállamon,
s mire az utca végéhez érek,
összetörnek lelkemben a fények.

Anyák (Születés)

Tested a föld, tested az ég
csöppnyi szívet ölelő világ,
ringó bölcső, dobogó dal,
sejtekből font vérvörös virág.

Rian az ég, szakad a föld,
tested sajgó villám-villanás,
kolibri-szárny, szapora szív,
köldökszín, édes látomás.

Bújik a föld, bújik az ég,
bőröd bölcsőjén sírás csitul,
Isten adta gyönyörűség,
benned a jövő csillaga gyúl.

Hajnal, eső, fény

A hajnal könnyeiben ázva
fények térdelnek az ég peremén,
a sötét szürkévé sápad,
apró sóhajjal ébred a remény.

Cipőtalp csokol a sárba,
halk cuppanásától pirul az ég,
pókháló feszül egy ágon,
esőcsepp-gyöngyös, napkorong-nyakék.

Pára lebben, tisztul a táj
fénytől ragyog a mosdott fák lombja,
törölköző szellő simul,
s a nehéz párát felhővé fonja.

A ragyogás csend-trónra ül,
békével tenyerében szertenéz,
a jelen múltba karolva
bennem régi gyermeklelket idéz.

Villámló kéket

Ma csak lenni kéne, lenni, mint a jég,
heverve áttetsző testtel őszi alkonyon,
sápadt fű között szilánkokra törni,
mikor egy őzcsapat árnyékként oson.
Haldokló nap festene meg engem,
bíbor ragyogna minden szisszenő szilánkon,
s mire az éj gyásza borulna rám,
nem maradna más, csak sóhajom egy ágon.

S fönn a magasban, mint a sarki fények
vibráló színekkel festene a lélek,
sajgó vörös fájdalmat, villámló kéket,
félek, hogy még ott is, ott is szeretnék.

Sötétedés

Jégcsap csend a hallgatás ereszen
szürke alkonyon hízik feketén,
a lenyugvó Nap maszatolt vére,
lassan ráalvad a holt vidékre.

Megkopott fű közt már a szél se jár,
elszáradt bokron varjú prédikál,
harmat ül rá a meggörnyedt gazra,
melynek vén testét az éj tapossa.

Kavicsok, kövek fényeket nyögnek,
sóhaja száll fel a málló rögnék,
a halál kertjét a magány szántja,
szívveréseket nyel a barázda.

Lengő lélek

Csak leng a lelkem
itt benn magamban,
mint tétova nyelv
kopott harangban,
feszül a vágyam,
hogy hanggá legyek,
de végül mégis
csak térdepelek

a csend sarkában
kínhallgatáson;
már nem engedem
hogy kívül fájjon,
szívemnek titka
vers-máglyán égjen,
maradjon amíg
megalvad vérem.

Tulok Teréz

A Kis-Balaton szomszédságában lévő Zalaszabarbán lakom. A versek, mesék, bordalok írását az általános iskola nyolcadik osztályában kezdtem. Tagja vagyok a nagykanizsai Takács László Irodalmi Körnek, és a miskolci Irodalmi Rádiónak. Jelent meg önálló és költő-társammal közös kötetünk is, 24 antológiában olvashatók írásaim. Hangos formában 3 CD és 5 videó felvétel őrzi soraimat.

Az itt olvasható vers elhangzott a Göcsej Média-ban, a Katolikus Rádióban, a Muravidéki Magyar Rádióban, a miskolci Irodalmi Rádióban, Balatonszárszón a nyugdíjasok szavaló versenyén, a budapesti Erzsébetligeti Színházban, megjelent a nagykanizsai Takács László Irodalmi Kör antológiájában.

Mindezekről és verseimből többet a honlapomon találhat az érdeklődő:

<http://1960314.5mp.eu>

Egy család ökör

A modern gyermeknevelésről felnőtteknek

(Arany János parafrázis)

Este van, este van, csendesebb a világ.
TV előtt gunnyaszt mind az egész család.
Villog a képernyő, rombolja az elmét,
sokan ebben lelik életük értelmét.
Csapong a hülyeség az eget sodorván:
horror, krimi, thriller az összes csatornán.
Frankenstein, Drakula, örülnek a kölykök,
nagymama-kedvencek, nyafka Golden Görlök.
Véres vajás kenyér a temető falán,
Batman, ET-kukac, jönnek egymás után.
Étkezés helyett is a Supermant nézik.
Még a dolgukat is bilin ülve végzik.
Reggeltől estéig örömuket lelik,
ahogy a gengszterek egymást agyonverik.
Megvillan a fegyver az apró kezekben.
Petárdák lapulnak dzseki- s nadrágzsebben.
Hogy kiment néhány szem? – Azzal nem törődnek,
fejveszettül immár csak egymásra lőnek.
Ropognak a csipszek, vacsorát nem esznek,
azt gondolják, hogy így mind karcsúbbak lesznek.
A képernyő elől el nem mozdulnának,
napfényt, fákát, mezőt talán sosem láttak.
Háziaszony nem főz, nincs helye panasznak,
Wrigley's gumit rágnak, Coca Colát isznak.

Törődik-zúzódik minden apró csontjuk,
hogy a colától van, azt már régen tudjuk.
Úgy imádják ezt a cukros, barna vizet!
Nem nézik a boltban, hogy ki, mennyit fizet.

Zúg a pop-rock zene, ártalmára fülnek.
Hónapról-hónapra egyre csak hülyülnek.
Gyermekeket nevelni eszükbe sem szökik,
sokkal egyszerűbb, ha TV elé lökik.
Manapság ebből tanulnak legtöbbet,
itt nevelnek gyilkost, tolvajt, betörőket.
A valóság show-kkal tömnek minden fejet,
jelenleg e műsor tölt be legtöbb helyet.
Vajon miért kell az erkölcstelen adás?
Ezzel csak egy a cél, a rejtett agymosás!
Hitetni akarják, hogy a vallás méreg,
halál után úgy is elpusztul a lélek!

Az értelmes műsort rég felfüggesztették,
Mert a Való Világ feldúlja az estét.
Felborzolja a tinik lelki világát,
kedvenc altatójuk a sikoly, a kiáltás.
A közszereplésre sokan jelentkeznek.
Sajnos nem híresek, csak hírhedtek lesznek!
Ott aztán fejlődnek, egyre okosodnak,
sokan nemhogy írni, olvasni sem tudnak.
Ha valaki mégis mást szeretne nézni,
nem probléma kérem! Lehet Győzikézni!...
Szíved ha egy másik, jobb műsorért repes,
Nem kell sokat várni! Itt a Heti Hetes!

Nem tudod, hogy milyen újabb műsort szeress?
Nem hallottad? Benkő feleséget keres!
Pendülnek a húrok a vén öreg lantján,
s rögtön lába előtt hever minden vénlány.
Az RTL újabb műsorral bolondít.
Nem számít, hogy erre mennyi időt fordít.
Láthatod, hogy Éjjel-nappal Budapest,
Ily műsort gyártani a csatorna sosem rest.
Újabb mód a gyerekek tönkretételére,
S hogy kerülsz ki onnan? Vagy halva, vagy élve!

Majszolják a sok-sok cukrot és a kekszet.
Mese helyett öntik nyakukba a szexet!
A tinik számára nem ismert az óvszer!
Azt gondolják sokan: nátha ellen gyógyszer.
Iskolákban kézről-kézre jár a hasis.
Egyik cukorkás, a másik rágógumis.
Füves cigi szájban, folyton pöfékelnek,
Unicumos üveg fenekére néznek.
Bekapnak rá néhány extasi tablettát,
Így jut el hozzájuk gyorsan a mennyország.
Sokan kipróbálták, gyorsan rá is szoktak,
testileg-lelkileg mindnyájan elkopnak!
Addig isznak, míg a májuk ki nem készül.
Koporsóba jutnak, s temetőbe végül.
Kaszinók, presszók, éjszakai bulik.
Vajon van-e pénzed? Ezen áll, vagy bukik!
Addig vagy csak barát, míg tele a zsebed.
Ha már nincs zsetonod, kezed, lábad remeg!

Tanulók körében elveszett a szókinsz.
Magatartáskontroll – régen volt, de már nincs!
Nem számít a mocskos és a trágár beszéd!
Mai fiatalság elhagyta az eszét?
Manapság a lurkók olyan lomhák, suták,
csak a TV-t nézik,
azért süsük, buták.
Észre sem veszik ezt a gyilkos csapdát,
szülő, gyermek mind-mind csak az orráig lát!

Hazajön a gazda, munkából fáradtan,
felbont egy üveg sört, TV elé zuttyan.
Üveges szemekkel bámulja a krimet,
éppen egy kispapnak nyomják ki a szemit!

Autó csikorog,
Robbannak a házak,
kéjelegve nézi
ahogy torkot vágnak.
Emberevő cápa
kisgyermeket fal fel,
akit fürdés közben
szüleitől mart el.

Élvezi a család Hasfelmetsző Jacket.
Hogy kell beváltani fedezetlen csekket?
Bankot kirabolni csupán egy pillanat!
Rendőrt, tisztviselőt lövik, mint a nyulat.
Spriccel, folyik a vér, a padló is síkos...
Ilyenkor a TV-t kikapcsolni tilos!

Öngyilkos merénylők irtják a jónépet,
erről látjuk a sok, vériszamos képet.
Ártatlan holttestek töltik meg a szobát.
Gyilkosoknak bottal üthetik a nyomát!

Egyik gyerek titkon apja zsebébe nyúl,
hátha akad benne alma, netán kisnyúl.
Egyiket sem leli, helyettük a halál,
csőre töltve nehéz, belga pisztolyt talál.
Fegyver nélkül járni életveszély máma:
hálával gondolunk „nagy” Amerikára.
Hogy ez hová vezet? – Leírni is félek.
Ettől „nemesedik” a gyermeki lélek?!
Pisztoly, bicska, bomba,
és egy rozsdás bökö:
így ragyog előttünk
egy új világjövő...

Gyermekeket nevelni
bizony – ma már – dráma.
Imádkozhat értük
a Dalai Láma.
Talán annak szava majd meghallgattatik.
...Csak nehogy átszúrják neki is a bögyit!...

*(A versben szereplő idegen szavak fonetikus írása
nem véletlen! A kritika nem személyekre, hanem a
műsor címére és tartalmára vonatkozik.)*

Vas Ágota

Ha pár szóval jellemeznem kéne magamat a fő dolog, amit kiemelnék, az az lenne, hogy boldog és szerencsés ember vagyok. Nem azért mert minden tökéletesen és jól megy az életemben, hanem azért, mert megtaláltam azt a dolgot, amiben kiteljesedhetek, mondhatni az életem értelmét. Amiben teljesen önmagam lehetek, magát azt a dolgot, amit úgy érzem tennem kell ezen a világon. Sokáig nem tudtam, hogy az írás lesz az, ami megadja nekem erre a lehetőséget. Aztán mikor elkezdtem leírni és kiírni magamból a gondolataimat, találkoztam azzal az érzéssel, amit mindig is tudtam, hogy érezni akarok. Az élvezetet abban, amit csinálok, a szeretetet iránta. És ez, hogy ezt meg találtam és mindennap alkalmam lehet írni, boldogságot nyújt számomra. Talán azért, mert sokáig kerestem, hogy mi az, amiben én jó vagyok, mi az, amit szeretek csinálni, mi az, amihez talán egy kicsit van tehetségem is. Ezért pedig örökké hálás leszek az írásnak, hogy megadja nekem a lehetőséget a kiteljesedésre, és a boldog életre.

Ezer helyről vérzel

Meghasad, megszakad itt valami belül,
Megszökik az élet erény nélkül.
Nincs már mit tenni, menni kell,
Szív nélkül létezni talán a mennybe emel.

Szó nem fejezheti ki a fájdalmat,
Mit most hozott eme pillanat.
Nem tudom hogyan tovább és lehet, hogy ennyi,
Szív nélkül a legnehezebb dolog létezni.

Ezer helyről vérzel. Nem tudod hova nézz,
Vesztes maradsz, aki soha nem szerencsés.
Nevet rajtad az ég, a madarak, a fák,
Ők tudják... más holnap virrad rád.

Kitépnéd, szakítanád, csak enyhüljön,
Mégis valahogy így kell, hogy működjön.
Darabokban hever szanaszét a padlón,
Szív nélkül az élet senkinek sem való.

Ha a szavak...

Ha szavak ki tudnák fejezni, amit érzek,
Nem érnének semmit sem a zenészek.
Kár volna minden nóta és dallam,
Ha a szavak szabadon szállhatnának.

Talán ha a félelem nem gátolna bennünket,
Jobban ki tudnánk engedni a szívünket.
Azt beszélnénk, ami igaz és való,
És talán nem lenne senki többé csaló.

Ha a szavak ki tudnák fejezni, amit érzek,
Könnyebb lenne az egész élet.
De amíg nincsenek meg a megfelelő szavak,
Nekem csak a verselés marad.

Vass Eszter

Sokáig kerestem, hogy ki is vagyok én valójában, mire rájöttem, hogy mi is az én életem értelme. Tudtam, hogy kell, hogy legyen valami, ami a szenvedélyem, ami célom, amiért érdemes élnem, ami kiteljesít, ami boldoggá és szabaddá tesz. Időbe telt, mire megtaláltam, pedig mindig is ott volt előttem. Imádtam és imádok olvasni, és minden elolvasott könyv után arról ábrándoztam, hogy bárcsak egyszer a sajátom is megjelenne. Mégis eltelt jó pár év, mire magam is eljutottam oda, hogy papírra mertem vetni a gondolataimat. Utólag már mondhatom, hogy az első mondat leírása volt csak igazán nehéz. Az írással szárnyra kaptam, és megtaláltam önmagam, találtam értelmet és célt az életemnek. Hogy írhassek, hogy az írásaimmal szórakoztathassak, és hogy gondolatokat adhassak át embereknek történetek formájában.

A kis falevél

Voltak öregek, kik azt mondták: ne aggódj, minden évben eljön ez a nap. Minden évben egyszer mindenkinek menni kell. Nem lesz visszaút, ki kell addig élvezni, amíg lehet. Mert az ellen, hogy a sors azt mondja, itt az idő, nem tehetsz semmit. Küzdhetsz te eleget, kapaszkodhatsz erőteljesen az ágba, ha pont ő maga az, ki rémesen megcsal téged, és utolsó reményed apró szikrájában enged el. Mikor már ott a hit, ott a remény, hogy talán te megúszod. De nem fogod.

Apró mozzanat az életedben, mikor földet érsz. Mégis, utolsó emlékképként viszed magaddal, miközben hullasz le a többiek közé. Lehet, hogy egy füstölgő autó fog éppen arra süvíteni. Lehet, hogy egy busz tele rohanó felnőttekkel, akik a külvilágról tudomást se véve nem érzik át életed záró harmóniajátékát. Lehet, hogy egy dacos kislányt int épp rendre az anyukája, miközben az egyenruhás fiúk éppen egy labdába rúgnak.

Mert nem mindegy, hogy az utolsó kép mi lesz. Az alatt a fél év alatt annyi szépet és jót láthatsz. Kibontakozik a világ, melyhez úgy ragaszkodnál. Megszokod magad körül őket, és nem akarsz tovább lépni. Kérdezed, hogy miért te? De nincs, ki válaszolna.

Ez az élet rendje, azt mondják. És beletörődötteen várják ezt a napot. De miért nem lehet dacolni, miért nem lehet valami nyomot hagyni? Az öröközdek miért öröközdek? Tán különbek ők mindenkinél?

És mikor kezdődik, mikor látod a többit vidáman és nevetve elhullani, csak irigyelni tudod a boldogságukat. Mintha a földön vidám táncot járnának majd újra együtt, hol a gyenge fuvallat adja a talpalávalót. Mintha felszabadulnának, és a sorsra bízónak magukat, bármerre is viszi őket a szél.

Bárcsak ne ragaszkodnánk ahhoz, ami van, és bárcsak bátran mernénk ugrani, nem megvárva azt, hogy letaszít bennünket az utolsó kis ág. Mert ami bekövetkezik, afelett nem lehet hatalmunk, bárhogya is próbálunk hadakozni ellene.

De akkor miért nem olyan könnyű elengedni? Mert most fedezted fel a világot. Most jöttél rá, hogy mennyi színben tud pompázni, és mennyire lélegzik körülöttes minden. Veled és általad.

De hiába vetsz kérdő tekintetet az öröközdekre, csendbe lehunyja szemét, mert tudja, hogy a búcsúzás nem lesz könnyű. Sose kedvelt meg ezért senkit, mert minden évben rengeteg barátot veszítene így el. Te már érted. Mert neked csak a várakozás és a fájdalom maradt. Hogy majd ez a nap is eljön.

Nem te választod az időt és a napot. De magaddal viheted a hihetetlen életszeretetedet. Mert azt itt hagyhatod emlékebe. Talán az öröközdek elmesélik, hogy van, ki nem akart beletörődni a sorsába, van,

ki örökké élni akart, hogy még részese legyen a télnek, melyet sose látott, és újra megérjen egy tavaszt. Hogy köszönthesse mindazokat, kik merészen bújnak elő az új világba. Hogy elmondhassa nekik, mit lehet benne élvezni, és nem csak erre a napra várni.

Hogy az eső mennyire felfrissít, hogy a szivárvány beragyogja az eget, hogy az új élet veled együtt lüktet. Hogy egyedi vagy, mert belőled csak egy van, mégis eme hatalmas forgatag része. Élvezd ki minden egyes pillanatát, és a jelenre gondold. Ne engedd, hogy téged is csak erre a napra, erre az ősze-re készítsenek fel.

Hirtelen erős szél söpört végig a tájon. Az égen gyülekező fekete fellegek birtokolni akarták mindazt, mely fölött hatalmuk lehetett. A nyár utolsó erőfeszítése, könnyes búcsú, melyet esőözön követ, hogy átadja a terepet, megtisztítsa a szennytől a világot. Elmos mindent, hogy csak a legerősebb maradjon szárazon.

A kis falevél hiába kapálódzott, a széllel és a tomboló viharral nem tudta felvenni a harcot. Menekülni akart, elbújni, de hiába kapaszkodott, az ág csak elfordította a fejét, mert ő maga is harcolt a túlélésért.

Hiába tudta, hiába mondták, nem tudta, hogy majd így jön el. Arra készült, hogy talán egy éjjel után reggelre már nem lesz. De hogy ez legyen minden, amit magával vihet? Az utolsó kép? Hisz oly messze van a föld, mire leér. Emlékezni akart min-

denre. A levegőbe akart még szippantani, de már nem volt hozzá ereje. Mert csak a kegyetlen vihart érezte. Azt az erőt, mely lesöpri, mely darabokra zúzza, mely lehet, hogy csak a földhöz vágja.

Menekülő emberek, kik biztonságra törekednek, dudáló autók sokasága, hogy minél előbb otthon lehessenek. Ez az utcakép, melyet láthat. Nincs vidáman futkározó gyerek, nincs boldogan mosolygó felnőtt, és nincs egymást karoló bottal közlekedő idős.

Csak a vihar süvítő ereje, a villám lesújtó szeme és az ítéletet hirdető mennydörgés.

Ahogy a szellő belekapott a faágba, magával ragadta a falevelet. Együtt utaztak lefele. Gyorsabban, mint tervezte, de legalább nem volt egyedül. Mintha a szél is azt zenélte volna a fülébe, ne félj, biztonságos helyre teszek el. Nem tipor darabokra emberi láb, nem tép széjjel kutya se. Otthont adsz a kis bogaraknak, betakarhatod őket. Én tudom, hogy merre találok azt a helyet. Csak bízz bennem.

És a kis falevél megnyugodott. Hát mégis van értelme! Nem csak lehull, hanem valakinek a takarója lesz. Aki talán ugyanúgy vigyáz rá, ahogy ő vigyázott az életére. Egy utolsó pillantás erre a világra és aztán minden sötét lett.

Nincs több illat, nincs több kép. Egy pillanatra csak sok apró hálás szemet látott, de aztán az övé végleg lecsukódott. Mert így volt jó elmenni.

Az örökzöldek csak siratták az elvesztett társakat. Mindenki irigyli őket, pedig minden évben is-

merkednek és búcsúzkodnak. Nem tudnak ettől menekülni. Mert ők mindent látnak, és mindent átélnek. Szomorúak voltak, hisz rengeteg falevelet elvesztettek.

Őt is. Aki annyira akart élni. De aztán apró kis rózsaszín csizmák szabadultak be a parkba. A kislányok önfeledten rugdalták a lehullott színes halmazt. Kacagtak és nevettek hozzá, ahogy a levéleső apró darabokká morzsolódott. Az örökzöld még egy darabig figyelte, hogy mi lehet a kis falevéllal, ki takaró volt tegnap este.

Még mindig ott feküdt a földön. Megóvták a csizmás lábak, nem morzsolták széjjel. Mert ő annyira más akart lenni.

És ekkor az egyik csizmás láb megállt előtte. Az örökzöld egy pillanatra megfeszült. Nem lehet, hogy egy kegyetlen kis láb csak őt tapossa széjjel.

De egy apró kéz nyúlt le érte.

– Nézd anya, de gyönyörű ez a levél. Hazaviszszük megszáritani? – És a kislány, mint az ősz legnagyobb kincsét, úgy fogta a falevelet és futott az anyja felé.

Az örökzöld felsóhajtott, és elmosolyodott.

A kis falevél tovább él.

Vége.

Vidákovics Csaba

Üdvözet a Kedves Olvasónak!

A nevemet olvasva, a paksi embereknek talán ismerősen csenghet. Igen, büszke vagyok arra, hogy egy nagyon szép és nagy család sarja vagyok. Itt születtem és itt is élek Pakson.

A leírt versek ellenére, nem vagyok poéta. Asztalosmester vagyok, és ezen nem is akarok változtatni. Ezek a sorok igazából csak azért gépelődtek bele a telefonomba, mert ki kellett írnom magamból a dolgokat. Rájöttem: így emészthetőbb az élet, nem könnyebb, de elviselhetőbb. Meg hát a reggeli wellness: kávé, cigi, versírás az erkélyen. Ha netalántán nem készültek volna el, azt nap közben fejeztem be. Ezeken a sorokon kicsit látszik is, hogy nem egy szuszra íródtak. De nem is baj! Ja, és még valami!!! Nagyon nem szeretném, ha ezek a sorok bármilyen formában tananyaggá válnának! Én is utáltam a verselemzést!!!

Kellemes szórakozást kívánok az olvasásukhoz! És ne gondolják túl e sorokat! Ezek csak pillanatképek.

Első

Szürkeségből búvik a fény
Vékony kis lepelből cseppnyi remény
Vékony kis szalag tiszta és szép
Feledtetett mindent, mi fájó és rég

Második

Mint nyári zápor forró derűs nap után
Átáztat újra s életre kelti a tetszhalált
Mint simogató szellő a fák lombozatán
Mozdít meg mindent az ágak hajlatán
Mint apró kis hangyák a föld alatt eső illatán
Úgy kerít hatalmába egy érzés, a VÁGY

Negyedik

Álmomban láttam	Álmomban hallottam
Szeme csillogását	Szája suttogását
Ajkának pírját	Mondatok csengését
Hajának bomlását	Párnánk suhogását

Álmomban éreztem
Lágy keze tapintását
Csókjai ízét
Teste illatát
Vágyaink áradatát

Kilencedik

Hidegebb a reggel
Talán szürkébb is még
Lassabban tölti egüncet a fény
Az autók zaját hallgatom
Kávém már kihűlt,
Így is jó, megiszom
Ruhák az ágyon, rám várnak még
Reggelim nem kell, de tudja az ég
Hasam már jelez, tán enni kér
Gondolatban nálad járok
Csukott szemem téged látott
Az induló nap peremén
Ott volt a képben, Te és én

A rózsza, mit neked adok

Gül Baba dombján tobzódhattatok
Csendesítve a vizsályt, mit a világ ontott
Erzsébet kötényében csodák voltak
Alamizsna lett feladatotok
Csajkovszkij csipkékét őrizték bokraitok
Így gyermekeinknek mesét adtatok
Már a kezdetek óta ti vagytok azok
Kik házaknak, kerteknek védelmet, színt, illatot hozott
Sóvárgó szívünknek postásai
Hitünknek, lelkünknek reményei vagytok

Tizenharmadik

Szemem már nyitva, bár résnyire még
Szűrnie kell minden karcos kis fényt
Összemosódott körvonalak
Sejtetve edzik a retinámat

Az erkély felől nyitva maradt ablak
Bekéretőzik rajt' a buszok zaja
Munkába igyekvő emberek sóhaja
Egy távoli útról az autók moraja

A deres reggeli fák, bokrok
Egy közelben főzött kávé illata
Tisztítja elmém, törli az álmot
Kelnem kell hát, mert indul a nap

Tisztul a kép, hangabb a hang
Az üres lakásom magányában
Az első legtisztább gondolat Te vagy
Szívemben érzem hiányodat

Édesanyámnak

Tudni, hogy kéréseimmel zaklathatlak
Mert lehoznád nekem a csillagokat
Érezni mindazt, mit csak anya adhat
Óriás szívedből ragyog a nap

De kérhetek én még, újra, újabbakat
Tán önzőségem tágítja a határokat
Nem szólsz és nem tudom mennyi sok áldozat
Nem tudom mikor van elég, hogy ne bántsalak

De mindig van új terv, új kérdés és feladat
Mindig van valami álom a nap alatt
Látom, hogy támaszkod nélkül a falak
Hevenyésző téglák, malter és vakolat

Hát köszönöm neked mindazt, amit adsz
Létemnek kezdet, testemnek őre, lelkemnek kovácsa,
terveim, álmaim pillére vagy

Miért nem a magány

Csak a szél fésüli Csontvári cédrusát
Csak szőlő takarja Somlónak szikláját
A botjára támaszkodó juhász csak állatok hangját
Fejünk felett vitorlázó sólyom is csak a szél simítását
Nézem inkább Jézus utolsó vacsoráját
Ültetem Mátra hiányzó fáját
Éneklem templomunk sóvárgó imáját
Enyhítem sebesültek fájdalmát
A kút gémét is kettő tartja
Cseresznyét, gyermek fülén lógva
Lábainkat mi az utat rója
Dunánk, Tiszánk találkozója
Kettőből egy lesz, s így közös sorsa
Öröme, támasza, kapaszkodója

Távolból

Látni a fát az őszi viharában
Letört ágát Duna sodrásában
Vergődő halat kövek fogságában
Napot felhő takarásában
Senyvedő árpát a táblában
Szikes foltokat az aratásban
A bálákat esőben, tócsákban
Fáradt embereket gépek zajában
Út mentén kutyát a pusztában
Biciklin anyókat a sárban
Koldust város zuhatagában
Beteget kórház ajtajában
Hallani hangodat szomorúságban
Sóhajod remények tudatában
Gondjaid az élet sokaságban
Mondatok közt a csend fájdalmában

Innen most nem segíthetek,
Bármennyire is érzem szívem akaratában

A bölcső

Talán csak fa, mely az erdő mélyén él
Egy rönk a fűrésztelep szélén
A máglyában padló, deszka és lécs
Várakozón összerakva, hogy szárítsa szél

Fűrészek, gyaluk forgácsolják még
S közben fejemben körvonalazódik a kép
Ceruzám, vonalzóm életre kél
A terveket sablonra, sablonról fára vetítik szét

Fűrészem követi apró, halvány vonalak mentét
Sarkokat, éleket koptatják a korund szemcsék
Szeg, csavar, ragasztó és így síkból már tér
Néhány kis apró javítás kell még

Ez érdekes folyamat, rombolta műhelyem rendjét
Szerszámok mindenütt s maradék
De ott áll a mű az asztal közepén
Fejemből kiürült, lelkemben nyugalom
Arcomon mosoly jelzi elkészültét

A rácalmási reggel

Itt még a fény is más, annyira más
Sejtelmes színek szűrődnek az ablakon
Sem ecsetet, sem tust, sem palettát
Nem használ a művészet szülte alkalom

Idegen szoba, bútorok és máshogy az ágynál
Párnámból, takarómból más illatok
Megcsípem magam, érzem kicsit fáj
Ó, hát ez tényleg én vagyok! De hol vagyok?

Halk neszek, zörejek keltik életre a konyhát
Korai vagy! Honnan benned ez a reggeli szorgalom?
Engem még marasztalna a lustaság, az ágy
A kávé illata csiklandja az orrom

Óvatos lépteim alatt halk lépcső-nyikorgás
Szemben állunk, látom üdvözlő mosolyod
Magamban dúdolom Charlie dalát
Szavam elakad, gombócot gyúrt torkomon

*("Az aki szép, az reggel is szép
Még ha össze is gyúrte az ágy")*

Ma én ébredtem

Reggeli csend, esőcseppek halk moraja
A hajnali vihar távozóban már
A család még alszik,
A behajtott szobák ajtaja
Őrzi még a vasárnap reggel álmát

A fürdő csendjében a lelkiismeret
Talán a mosdó víz csobogása is hangos már
Törölközés után a kezem alatt
Két kézzel fékezem a kilincs csikorgását

Csendes a konyha, ma én ébresztem
Kávémmal töröm meg pihent illatát
Olvadó fények simulnak asztalon, széken
Szilvetteket fest a félhomály

Törik a csend, csoszogó léptek
Ajtóban látom már Mamát s mosolyát
Asztalhoz ül, suttogó kérdések
Válaszom közben helyel kínál

Kettőnk a téma, őszinteségem
Indítja be a társalgás lavináját
Ajtód nyílik, újra látom azt angyali képet
Halkul a téma, az erősödő fények
Juttatják eszünkbe az idő múlását

Egy az Úr felettünk

Az apák bűne ad munkát a fegyverkovácsoknak
A tűz edzette vas sebeket orvosoknak, sírásóknak
A sírba zárt emlékek könnyeket anyáknak, rokonoknak
Pedig egy az Úr felettünk
Tudva ezt mit gondolhat
Átérezni emberek sóhaját, sírását
Hazájukban hagyott pofonok fájdalmát
Elhagyott rokonaik iránti aggodalmát
Pedig egy az Úr felettünk
Ki kezünkbe adta bibliát
Lányomaikat országok porába temetik
Kopott cipőkben talpukon sebeik
Tömött sorokban szorítva gyermekük kezeit
Pedig egy az Úr felettünk
Ki útjukat kísérve segít
Melyik az a magyar, ki emelhetné szavát
Ezer éve mi is elhagytuk az őshazát
Ötvenhatban özönlöttük Amerikát
Pedig egy az Úr felettünk
Mondjunk hát értük inkább egy imát

Szinte kiürült a ház

...hogy ne kelljen kiraknom a ⑮-as karikát

Szinte kiürült a ház, elmentek
Amott túl magában játszik a gyermek
Emitt mi ketten, és én csendben figyelem
Ahogy a függöny mögül a távozókat kémleled
Magunkra maradtunk, de ez mégis több talán
Mi az, mi vonzza a mágnes két pólusát?
Lépteim alatt az egyre csökkenő távolság
Szinte már kirajzolja köztünk
vágyaink láthatatlan erővonalát
Ölelésben érzem a szünni nem tudó
részecskék áramlását
Eltűnt már közöttünk s belőlünk minden fizikai gát
Szinte egyé vált testünket tüzeli
az egymás iránti kíváncsiság
Már nem jelentenek akadályt
a muszájból viselt ruhák
Kezeim immár saját útjukat róják
Felfedezőként, mint Almásy a szavannát
De itt egy egész kontinens beleremeg
Érezve át ezt a kalandos utazást
A szoba levegőjét zihálva kapkodom
Érzem már újra az édes kis változást
Felpörög bennem az eddig szunnyadó motor
Mintha padlóig nyomnád az aprócska gázpedált
Önfeledt játékunk időn és téren át
Lendületét fékezi az a fránya erkölcsi gát
Egy ismerős autó hangja az utcán
Szilánkjaira zúzza hosszú idők legszebb pillanatát

Csak kéz a kezet

Aprócska teremtmény, kit még belepnek a ruhák
Kinek szemeiben még világtalan a világ
Törékeny ujjai ujjamat gyűrűként szorítják
Az élet hajnalán még csak kéz a kezet lát

Picurka lábak kerülük járdán a tócsát
Csillogó szempár csodálja az utca forgatagát
Egy vigyázó kötődésben érzem biztonságát
Szorítva csak kéz a kezet a széles aszfalton át

Már megszokta az agy a folytonos tanulást
Megkönnyebbülve körmölte a matúrát
Könnyek közt dúdolja száj a vén diák dallamát
A sorban csak kéz a kezet a lánc kapcsán

A nagybetűs életben, kérges tenyérrel a munkát
Az égből pottyant szerelemben kedvesem simogatását
A templomajtóban két gyűrű koccanását
Csak kéz a kezet tartva küzdi az élet viharát

Az ismerősen érintőben mély barázdák
Fátyolos tekintet, könny áztatta ruhák
Remegve tudatosítani az életünk áldozatát
Imába kulcsolt kéz a kezet tartja szorítván

Szerelmem záloga

Rideg kövek közt évmilliós szorítás
A rabságot sötétben szikrázó csákányok aprítják
Kohók tüze hozza a csillogó tisztulás
Övéivel egygyé válva alkotnak különös geometriát
Finom kezek használják az öntőformát
Véső, kalapács, korong finomítják alakját
Néhány apró kavics teszi rá a koronát
S már csak arra vár, hogy beteljesítse feladatát
Szimbolizálhassa köztünk az örök összetartozást

Nem tudni

Lehajtom fejem, arcomat tenyeremmel takarom
Agyamban káosz,
záporoznak a megválaszolatlan gondolatok
Megannyi kérdés, mire nem találtak rá a válaszok
Szobámban csend, a sötétben várom a holnapot
Telefonom fényében, hangjában életre kel
A féltve feltett kérdésekre
egy-néhány tömondat felel
Talán hihetném, hogy kevesebb lesz a kérdőjel
De nem, bennem az újabb rejtelmekre
egy apró rezdülés felel
Erőltetve engedem az illatos ágy csalogatását
Fejem alá gyűröm puhára felvert párnáját
A takaróm melegében gömbölyödve magzati pózzá
Lecsukott szemmel sóvárgom lágy kezed simítását

Az álmom már más, ritkulnak gondolatok
Lebegő világban súlytalan pillanatok
Egy szorító ölelésben végtelen csók
Csillogó szempár, üdítő mosolyod

Hova tűntek a szavak

Látom arcodnak pírját apró rezdüléseiben
Lesütöd tekinteted, lopva kémlelőn az ürességben
Feltűzött hajad nem leplezi nyakad érzéki báját
Csend. Valami történt,
érezni köztünk a lég minden szikráját
Csend, igen csend. Ez már egy másik élet
Belül én ugyanúgy érzem benned a szépet
Bár egyre távolodik az a másik énem már
Az új élet küszöbén ködös és reményteli a látóhatár
Vágyom, hogy néha fogd kezem, hogy vezess
Rezdül a szív, de a száj nem kér, csak keres
Tűrelmet erőltet, hitet, hogy legyen újra vágy
Az emberi lélek bízva szeret és szeretetet vár

Újra élek

Egy mélyen melengető mosolyban csillogó szempár
Egy eltévedt érintésben égető borzongás
Egy lágyan lengő leheletben remegő várakozás
Egy csórva csikart csókban tüzes vágy
Egy önfeledt önzetlen ölelésben újra érzett biztonság
Egy szorongatott szomorú szívet
újra megtalál a boldogság

Még őrzöm a reményt

Egy őszinte szív is néha kevés
Mert a másikban ott van a kételkedés
Egy összetört álmunkban sok apró szilánk-émlék
Itt romok között hidegben tisztul az ég
Ott talán még parázs van, család s melegség

Hol van a holnap, hova lesz utam még
Hogy mondjam el, hogy merre mennék
Ha nem monddol hol és mikor kereszteznénk
Utunkat az Úr merre vezetné

Tudni, hogy jót adtam, csak jót kérhetnék
Szívedben szépet, hogy legyen remény
Szilánkok mindenütt, már seperne a kéz
Az enyv nálad, apránként építeném

Türelem kell, hogy legyen darabból ép
Tiszta szemmel látni a darabok egyezését
Keresni új s újabb cserepet még
Két szív kell hozzá, még most egy is elég

Mennyi sok kérdés, mekkora úr
Mit sugall szíved, most káosz és zűr?
Egy letisztult világot vár remegő kéz
Nyugodtabb lélek mikor már tettere kész

Mit érez a szív és az ész

A szív
Egy szorító érzés, lángok közt kétkedés, miért
Az ész
Mért kell várnom, hogy érezd mit én

A szív
Én mennék, már mennék, már úgy veled lennék
Az ész
Lennék és tennék, de tudom, hogy sok még

A szív
Még kérném, hogy adj még, én adnék, csak adnék
Az ész
Adnék ha kérnéd, de tudom még van félsz

A szív
Félsz, hogy ő még nem ért és kétell, hogy szeretnéd
Az ész
Szeretnéd másképp, hogy jobb legyen, hogy holnap
is közös legyen felettünk az ég

Most minden más

Talán a sors, talán-talán a vágý
Újra egy újabb rezdülés univerzumom határán
Nyílik a lélek, fordul a kormány
Az ismeretlenben kíváncsi utazás

De csukott a szem, csak a szív navigál
Még burookban hallom a halk dobogást
Ernyedt a kéz, még nem úgy reagál
Lasú ébredés ez, de más már az ágy

Aztán ott jön már ő, nem hiszi szem mit lát
Szívemet kondizza villámcsapás
Apró kis léptei hozzák a remény sugarát
Érzem, hogy olvad a lég, engedem magamba auráját

Hogy van ez?

A múltam az már múlt,
Emlékeket lepett az idő hozta ködfátyol
A történetek már csak történetek,
Mint parázsból pattant szikra, néha fellángol
Neked talán csak mondvacsínált szavak
Nekem azok: küzdelem, lét, tett s akarat
De hallom tied,
Nytott lelkedben mélyre ásott fájdalmat
És látom az erőd
Érzem a szívedben a szépség
oly sok rossz emléket takargat
De hogy van az, hogy minden kimondott szó
Ikerként visszhangzik a másikunk múltjában
De lehet-e úgy, hogy minden egyes
megtett lépésünk tükre volt a másikunknak?
És hogy van az, hogy ami nekem szép
Benned az minden, mi Te vagy
És hogy van az, mit gondolsz az bennem már tudat

Ugyanaz a hold

Otthonom felett a hold nagy és kerek,
látom rajta a foltokat
Világít s tükrözi vissza azt, amit még a nap adhat
Mint lelkem, ahogy kitárul előtted, láthatod benne
múltamat
Fényeddel melegítéd, s ha nincs köztünk más akarat
Visszaadom neked mindazt, ami csak Te vagy.

Hol vagy

Fejed a vállamról, s az a lágyan ölelő kezéd
Az illat a hajadból, az az izgató nyugalom bennem
Hol vagy, most miért nem vagy itt mellettem
Nélküled fél ember lettem

Mint egy bolt üres polcokkal
Mint iskola az üres padokkal
Ott az a nagy, ott az a szép
De mégis hiányzik valami még

Egy parttalan folyó merre viszi vizét
Egy fa a sziklák közt hova hinti termését
Az új álmokat veled, csak veled szeretném
Most itt lennél mellettem, hogy együtt,
csak együtt lehetnénk

Homok a tenyérben

Élni mindig tisztán tiszta szívvel
Mert nehezebb lenne a hazugok terhével
Nem tudni mit kezdesz az őszinteséggel
De nekem csak így csak ezzel

Szeretni úgy hogy mindent odaadni a reménnyel
Mert ki nem szeret az nem érdemel
Hinni, hogy van ember kinek csak ez kell
Megosztani szívet egybe olvasztani tiédde

Tervetlen tettekkkel törve tétlen létem
Az élet sodrását győzőm le érted
Nem nézve mi az mit a múltban elértem
Remélve neked csak az kell ki a mában élhet

De vigyáznom kell tudom s érzem
Szeretni úgy hogy tudom van még itt is ott is mély seb
Kötődni úgy hogy ne legyen se lánc, se kényszer
Homokszemeket szorítani tenyérrel?
Ha erősen szorítom elvész a széllel

Egy angyali kéz

Egy merész tett, akkor csak kaland talán
Egy felfűtött érzelemből hogyan lett újra vágy
Telefonon üzenet, melyben ez áll:
„Látni akarlak.,,
Ez talán csak két szó, de bennem ez inkább látomás
Egy angyali kéz írta, most tudom már

Már az ismeretlen felé tekerem a kormányt
Rövidnek tűnő út, autók, emberek, sodrás
A megadott cím előtt fék, parkolok, várakozás
És ott jön már Ő, csillogó szempár
Az angyali kéz érinti kezem,
bennem az édes borzongás

Nem ereszti már szem a szemet
Tétova lépések közt kérdésekre felelet
Szinte vakon, nem látom körülöttünk a teret
Szelíden megfog, s szorítja kezemet
Ez az angyali kéz most a szemem

Lehet talán kissé hideg is van már
Egy hosszú séta, de az idő fejvesztve rohan már
Ősz, színek, aranyba hajló ragyogás
Fűben-fában-bokrokban még egy tétova próbálkozás
De bennem, s talán bennünk egy kegyes hazugság
Az angyali kéz kíséri lelkem tavaszát

Séta

Ki a betonból – el, messze el
A város sürgését feledni kell
Nincs út, nincs idő, nincs cél
Csak veled, csak így, kézben a kéz
Útközben lábaink lassú,
lebegő lépéseit lehullott levelek lepik
Körülöttünk szerteszét a szolid szél
szorgalmasan szórt színeket szállít
Hol a fák alatt az ösvények
didergő deres dombokra dőlnek
Furcsa fények figurái fodrozódnak
felhőtlen gondolataink alatt
S így vált a pergő percekből pusztá pillanat

Üres az ágy

Hol vagy most, merre jársz
Félnek érzem magam már
Szorongató ölelésed
Meleg szíved merre jár
Hova ez oly nagy szabadság
Minek ez hatalmas ágy
Üres helyed, sima párnák
Nyújtott kezem nem talál
Ott reggelünkben közös kávé
Illatában, ízében is más
Mosolyodban melengető hit
Már az indulónapban az összetartozás

Vilcsek Adrienne

Kedves Olvasók!

Örömmel tölt el, hogy a Komáromi János köré csoportosuló alkotóközösségnek immár hatodik éve tagja lehetek. Ugyanakkor megbor-zongok, ha arra gondolok, hogy milyen gyorsan röp-pent el ez a hat év, és mennyi minden történt azóta velem, körülöttem ami él-ményből emlékké csendesedett és arra serkent, hogy gondolataimat másokkal is megosszam.

Nem vagyok termékeny író, de nem is hajt a vágy, hogy számszerű fölénybe kerüljek íróársaim-hoz viszonyítva, hiszen az írás nem verseny. Belső üzenet , ami olyan mint a gyümölcs, ha ideje előtt kínáljuk fel, nem élvezhető valódi zamata.

Előfordul, hogy félbe marad egy-egy gondolat, és hónapokkal később érkezik meg az ihlet, ami hozzá-segít, hogy megszülessen végre a vers egy újabb él-mény, esemény hatására, mely hozzásegít ahhoz, hogy a csonkából egészet faragjak.

Szeretettel kínálom fel az olvasóknak és író tár-saimnak a kötetben megjelent két teljesen különbö-ző hangulatú írásomat.

Jó olvasást mindenkinek!

A keresztúton

Krisztus megannyi gyermekeként mindnyájan a saját keresztutunkat járjuk.

Mikor a megkínzottat a Golgotán elhagyta az utolsó lehelete,

Abban a pillanatban a kereszt széttöretett.

A menny a földre zuhant, támadt sötét vihar, a kereszt milliárdnyi darabját forgatta,

vitte a szél, egészen a szívekig.

Ezért míg ember él a földön, a kereszt egy- egy szilánkja mindenkit utolér.

Isten tehát bennünk van, s a szilánkokból új és új keresztfa születik.

Bennünk él tovább a megfeszített, s így éljük meg naponta mi is a saját Golgotánkat.

Tűnődés

Az érzés elillan,
de néha visszaoson.

Szelíden megérint
egy bágyadt hajnalon.

Átölel némán,
megpendíti szíved húrjait,
s te csak fekszel az ágyon
és hallgatod selyemfényes
hangjait.

Öngyilkos

Úgy vágytad a szabadító halált,
hogy vágyad legyőzte az életet.
Szabadságra nem leltél,
félelmeid eggyé váltak veled.
Vértől csepegő szorongásaid
lassan
szétmarcangolták napjaidat,
beléd ivódott rettegéseid
megbénították agyadat.

Elméd gyenge volt a harcra,
a bódító szűrés a mélyből
felröpített a magasra.
Ott szálltál súlytalanul,
madárszárnynon lebegve,
félelmeid közül végre kimentve.

Töredékek

Összetört cserepek
elfonnyadt virágok
papírfecnik között
haldokló álmok.
fény nélküliek.

Lángra gyújtottak
most mégis
fázom,
utam egymagam járom
s bármerre is megyek,
a régi álmokra sehol sem lelek.

Betonálarc

Betonálarc mögött szétmállott életek.
Félbetört remények csigaházában
sunnyin megbúvó félelmek.
Fájdalommmá merevedett múlt,
lassan csordogál az arcokon,
cseppenként gyűlik a keserűség,
hoggy tort üljön a holnapon.
Unalomba ragadt reggelek,
fáradt nyújtózkodások,
céltalanságba fúródó tekintetek,
hasztalan próbálkozások.
Betonfalak mögül felnyögő
betonarcok.
Mögöttük lélek-rabság,
s csontszaggató kudarcok.
Elbutult magunk elé révedés,
fájó üresség.
Vajon miért nem nyílnak fel a szemek,
hol késik a felismerés?

Ne fájjon a múlt

Előtted áll a lesz.
Emlékké szelídül a múlt,
Meglásd, gazdagabbá tesz!

Elengedlek

Elengedlek,
ha már megtartani nem tudtalak.
Szállj szabadon, angyalok kísérik utadat.
Lelked célját vesztve bolyongott e földi létben,
Visszavágyott a teremtőhöz, hogy övé legyen
Égészen.
Remélem, boldog vagy ott a szivárványon túl,
s a fények mezején szíved ismét felvidul
Agyadból eltűnnek a rémséges gondolatok,
S a végtelenségben megtalálod végre Otthonod.

(Szekeres Robi emlékére)

Néha arról álmodom

Néha arról álmodom,
hogyan a világot a tenyerembe rajzolom.
Elfér rajta sok-sok ember,
állat, növény, zúgó tenger.
Ott illatoznak a virágok,
s büszkélkednek faóriások.
Erdők, rétek, délceg hegyek,
Nap, hold, s a csillagok,
tenyerembe zárom az egész
univerzumot.
Talán így megőrzöm az egységet,
hogyan ne törhesse szét az enyészet.

ISSN 2060-341X

A. Túri Zsuzsa

Ambrus József

Bakos Bianka

Baranyec János

Bartók Andrásné Gyöngyvér

Bihary Zsoltné

Bukovinszky Mária

Dr. Szikszay Péter

Fazekas Margit (Szomorúfűz)

Greta Green

Hegedüs Dorottya Johanna

Horányi György

Kis Krisztián Bálint

Kisháziné Vincze Julianna

Kiss Antal

Kissné Barabás Anita

Komáromi János

Kutasi Horváth Katalin

Lakatos Tibor

László Edit

Majoros-Jósvai Éva

Mészáros István

Mráz Erzsébet Irma

Pákovics Bernadett

Rácz Boglárka

Salánki Anikó

Soós Katalin

Sudár Imre

Szabó József

Szőkéné Kakucsi Erzsébet

Tóth János Janus

Tulok Teréz

Vas Ágota

Vass Eszter

Vidákovics Csaba

Vilcsek Adrienne